

Vámos Anna

VIRRASZTÁS AZ ÉLETÜNKÉRT

A teljesebb, bölcsebb emberi élethez

IGAZ TÖRTÉNETEK ÉS ELMÉLKEDÉSEK

Elkészült 2002 őszén

Az e könyvecskében kiadott írások
az 1. kiadás I. fejezetének második, változatlan kiadása,
és ugyanígy, a borító hátlapszövege is azonos
az eredeti kiadás hátlapszövegével.

Nyomdai munkák: Co-Print Kft., www.co-print.hu

ISBN 978-963-12-4388-8

BEVEZETŐ ANNA NÉNI ÍRÁSAIHOZ

Talán 2007. tavaszán ismertem meg *Anna nénit*, teljes nevén Vámos Annát. Egy írásom vonzotta őt hozzám, illetőleg engem őhozzá. Ahogy megismertem, szívemben nagy melegség támadt, „*vérbeli nagymamára*” találtam mosolygós, Isten,- és Hazaszerető személyiségében.

Hamarosan megismerhettem *novellagyűjteményét* is, - „*VIRRASZTÁS AZ ÉLETÜNKÉRT; A teljesebb, bölcsőbb emberi élethez*” címmel,- amelyet valamikor saját pénzén adatott ki, és amiben nem is a nehezen összegyűjtött összeg volt érdekes, hanem az, hogy egyáltalán nem önmaga elismertetésére, vagy meggazdagodási szándékból, hanem szívét kitérve kívánt egy kis mosolyt csempészni a szomorúak életébe.

És ugyancsak szívből kívánta azt is, hogy azt a történelmi idők és hatalmas küzdelmek közepette megszerzett életbölcsséget, amely benne kialakult, és amelyet mosolyogva, szeretetet árasztva tudott megtartani és környezetének szétsugározni, azt minél több emberrel megoszthassa.

Élete alkonyán kitágult számára a világ...

Anna néni nem ismert személyiség. Nem került pódiumra soha. *Nem tett csodát, de a csodák – Isten Csodái – megtörténtek vele, végbementek benne... Mert egyszerűen csak élt. Élt a Jóság-adományokkal, mit Teremtőjétől kapott,* és a hihetetlen segítség és meglepő események „maguktól találtak rá”.

Írásaiból az sugárzik, hogy Istennel való, tiszta fényű belső érzés, és megérzései vezették őt minden emberi kapcsolatában, nehézségeiben. *Mindennapi gondjai közepette is felfedezte magában, és önmaga körül Isten „hétköznapi csodáit”...*

Ma ismét olyan időket élünk, hogy sokszor nem ismerjük fel a történetekben a „Rejtőzködő Istent”, Aki velünk EGYÜTT akar jobb világot teremteni. Valahol elhanyagoljuk az „Együtt-

teremtés” igényét és igaz mondanivalóját. Ezért a „hétköznapi csodákat” is csak ritkán fedezzük fel magunk körül, és meglehet, hogy a jövőben ez még nehezebben megy...

Bizony, nem árt, ha észben tartjuk ezt a gondolatot, hátha akkor könnyebben rányílik a szemünk a Legfőbb Szeretet Vezetésére... Vámos Anna novellagyűjteménye egyetlen kiadást ért meg, ennyire futotta a pénzéből... Pedig írásai nekünk szólnak, mindazoknak, akik az élet nehézségeiben is keresik, és szeretnék felfedezni Istent...

Éppen ezért, nagy szeretettel adom közre „egyperces” történeteit mindannyiunk okulására, és azért, hogy mindazok, akik olvassák, „lélek-simogatást”, „szívbeli mosolyt” kaphassanak rajtuk keresztül, hiszen történetei *a szeretetről szólnak, ezért szeretetben megkopott világunkban ezek a „tanítások” ma is élőknek.*

Anna néni „Bemutatkozásából” könnyű kiszámolni, hogy aki visszaemlékezéseit pár évvel ezelőtt rögzítette, ma már túl van a nyolcvan éven.

De, az Úr Jézus, a Szeretet Istene, megőrzi, és „átmenti” az értékeket egy jobb világba, és különösen azokkal az értékekkel teszi ezt meg, melyek Igaz Kincsek az Örök, a Valódi életünk számára...

Hálás szívvel, és jó egészséget, és sok örömet kívánva köszönöm meg Anna néninek, hogy „hitvallását” megírta.

Áldott perceket, felfénylő napokat, és minden nehézségben is *a Végtelen Szeretet EGYÜTT-teremtésre hívó felismerését* kívánom minden kedves olvasónak.

2011-11-13.

Szeretettel: M.G.Mária

Az előzőek szerinti „Bevezető” a www.marianus.eoldal.hu honlap ismertetőjeként készült, ahol Anna néni teljes könyvének (3 fejezet) írásai szintén megtekinthetők. M.G.M.

Ajánlás

Szeretettel bocsátom útjára novelláimat. Igaz történeteimből és elmélkedéseimből ízelítőt kaphat az olvasó az Örökkévalóság és boldog élet elérhetőségéből. Átélt csodákat, valóságos szellemi megvilágosodásokat írok le közvetlen egyszerűséggel, végtelen hittel és Istenbe vetett bizalommal.

Aki szeretne lelkében békességre, hitre, bölcsességre jutni, annak meleg szívvel ajánlom e könyv olvasását. Erőt és biztonságot meríthet belőle az, aki gyakran érzi az egyedüllét fájdalmát, aki szeretné megtapasztalni a Gondviselő Isten szeretetét. Hittel, és a valóság élményeivel találom mindazt, amit szerető Istenemtől kaptam életem során.

Novelláimból néhányat a Magyar Rádió is közvetített, a „Csodák és Csudák” című irodalmi pályázat műsorában. Aki hallotta, olvasta munkáimat, átmelegedett szívvel, és hálás köszönettel nyugtázta azt felém.

Istentől kapott belső indíttatásra hatvannyolc évesen kezdtem el leírni életem jelentősebb eseményeit, melyek sokszor az életünket mentették meg, vagy hozták helyre az Égiek közreműködésével.

Könyvem minden sorával köszönetet akarok mondani Istennek, hogy áldását adta életemre és írói munkásságomra.

Kívánom, hogy minden kedves olvasómnak melegítse át a szívét e könyvben leírt tapasztalások valósága, melyen keresztül sok áldást és reménységet meríthet megfáradt életéhez.

Budapest, 2002 májusa

A szerző

Mottó: „*Akik Isten szeretik, minden javukra válik.*”

Római levél 8:28

I. FEJEZET

IGAZ TÖRTÉNETEK ÉS ELMÉLKEDÉSEK

Névadás

1929-ben születtem középszerű, polgári családban tanítónő-jegyző szülőktől. Hárman voltunk testvérek, Imre, Jutka, és Anna. Szüleim 12 éves koromban elváltak, így anyánknál maradva éltük szigorú vallásos-erkölcsben, de nagy szegénységben életünket. Legfontosabb volt mindnyájunk számára a szellemi fejlődés, a tanulás, a hazaszeretet és emberszeretet. Ezt fejlesztette bennünk anyánk minden tehetségével.

Sok viszontagságon keresztül, de töretlen hittel és reménnyel gyarapítottuk tudásunkat, fejlesztettük egyéniségünket.

Minden esemény, ami velünk történt, mély nyomot hagyott a lelkünkben, de előbbre vitt bennünket az emberség útján. Hálás vagyok a sorsnak, hogy küzdelmes életet adott, melyben – mint vaskohóban – a lelkünk acéllá edződött.

68 éves koromban szorító kényszert éreztem arra, hogy mindazt az eseményt, amely velem és velünk megtörtént – sokszor csodaszámba menő dolgokat – leírtam gyermekeim számára, nehogy feledésbe merüljenek. Legyen kapaszkodó nekik is, ha olyan helyzetbe kerülnek, melyben egyedül érzik magukat. Ráérezzenek arra, hogy soha nincsenek egyedül, hogy mindig van egy kiút, egy szerető Gondviselés, aki erőt ad, aki elrendez minden bonyolult, kilátástalan helyzetet. Ezt akartam papírra vetni, megörökíteni számukra, hogy ha már nem leszek velük, és elmondani nem tudom, előttük legyen e kézzelfogható

segítség, a leírt igaz történetek, melyeket átéltem, és amelyek erőt adtak, eligazítottak az élet buktatóiban.

Bátran mondhatom, hogy minden javamra vált, mert nagyon szerettem és szeretem az én gondviselő Istenemet. Nem felszínes vallásos módon, hanem az egész életemet rátéve a hit útjára. Megtapasztalva az ima erejét állíthatom, hogy bennem már nem hit, de a biztos tudat létezik: van Örökélet!

Nagy szeretettel bocsátom útjára novelláimat, melyek minden szavukkal Istent dicsőítik, és minden eseményben a szeretet kiadását közvetítik. Legyen ez a kis életmű útravaló gyermekeimnek egész életükre.

Hétköznapi csodák

Nagyon kicsi koromban kaptam először védelmet és szeretet-megtapasztalást az Égiektől. Nyolc évesen nyaralni voltam Vízváron a főjegyzői családnál. Apám is jegyző volt, jegyzői gyerekek részére szokásos volt vidéki nyaralást ajánlani. Én, pesti lévén, így kerültem Vízvárra, Kovács Endre főjegyzőjékhez.

Egyik alkalommal nagy vendégséget rendeztek, több faluból jöttek a kasztbeliek, valami vadászvacsorát emlegettek. Így maradt meg bennem az esemény. Hermin néni, a háziasszony engem küldött el a tejsarnokba 1 kanna tejszínért, s én gyors lábakkal futottam a feladat elvégzésére. Már haza értem, amikor a lépcső egyik fokában megakadt a lábam és a kanna teljes tartalma kiömlött. Kővé meredtem és a lépcső tetején megjelent Hermin néni. Sápadtan, a tehetetlen méregtől visszafojtottan azt sziszegte felém: „A Szűzanya irgalmazzon neked, ha elmentek a vendégek, agyoncsaplak!”

Teljesen megsemmisülve futottam hátra a gazdasági udvar egyik szegletébe és mindenkitől távol, magamba roskadva, szinte egész délután imádkoztam gyermeki szívvel, szorongással, de

nagy igyekezettel a Szűzanyához. Igazából nem is tudtam, hogy ki Ő, de kértem, könyörögtem, hogy védjen meg, hogy ne üssenek agyon, ne kapjak ki. Nem akartam én bosszúságot, kárt okozni, de megtörtént és ezen már nem lehetett segíteni.

Mikor esteledett, valahogy vettem a bátorságot és elősettenkedtem, besurrantam a kicsi szobámba és álomba sírtam magam.

Reggel, amikor felébredtem, Hermin nénivel találkozáskor – mintha mi sem történt volna – egy szóval sem említette a tejszínt, a kárt, amit okoztam. Elfelejtette... biztos voltam benne, – már akkor gyerek fejfel – hogy a Szűzanya törölte ki emlékezetéből, hogy engem most agyon kellene csapnia. Nem voltam hálátlan az én drága Szűzanyámhoz, százszor, ezerszer megköszöntem védelmét és nagyon-nagyon jól éreztem magam.

A Margithíd felrobbantása*

1944. november 4.

Esős őszi, a háború egyre szorítóbb hangulata nyomasztóan hatott az egész országra. A nyilas uralom rémtettei beárnyékolták életünket. Ezen az őszön a zsidók tízezreit hajtották négyes-hatos sorokban az utcákon, kit deportáltak, kit a pesti gettóba kényszerítettek. Félelem uralta az egész várost, német katonák ezrei nyüzsögtek az utcákon. A nyilasok sihederjei felfegyverkezve uralták egész Budapestet.

És ezen a borongós, rosszhangulatú napon, délután 4 óra körül egy irtózatos robbanás rázkódtatta meg a levegőt. Percekig nem tudtuk, hogy mitől volt ez a detonáció. Mindenki kitódult az utcákra és kérdezősködve, ideges rohangálással próbáltunk tájékozódni.

Nem is kellett sokat tanácstalankodnunk, jött a borzalmas hír: a németek „véletlenül” felrobbantották a Margithidat, három

* Elhangzott a Kossuth Rádióban, 1999. november 25-én.

villamoskocsi benn a Dunában, emberekkel megrakva, szörnyűséges jajgatások, ordítások a Szent István körúttól a budai hídfőig egy tébolyult, eszeveszett pokol.

Ebben az időszakban volt a legtöbb utazó a hídon, hazafelé tartva a munkából. Már nem emlékszem hányan veszték a Dunába, de hogy sok halott volt, az biztos.

És mi hárman, Imre, Jutka és én rohantunk a Duna partra és a tehetetlen fájdalom érzésével egyre csak édesanyánkat kerestük. Minden délután ebben az időpontban szokott hazaérni csepeli munkahelyéről. Biztosra vettük, hogy ő is a hídon lehetett. Szívünk, lelkünk egy könyörgés volt Isten felé. Adj meg, hogy épségben kapjuk vissza édesanyánkat.

Sírva rohangáltunk fel-alá a parton, aztán hazasiettünk, hátha?... mégis megmenekült és már otthon van. Így telt el három borzasztóan hosszú óra, a pokol kínjait álltuk ki ezalatt. És este 7 órakor, épségben beállított édesanyánk, fáradtan, idegesen, tele aggodalommal. Kiderült, hogy később tudott eljönni a munkából és a robbanás miatt felbolydult népet más hídra terelték, így gyalog jött át a Lánchídon, mert a pánik miatt a közlekedés teljesen lebénult.

Mondanom sem kell, hogy sírtunk, nevettünk, egyszerre beszéltünk órákig. Mert csoda történt! Csoda volt az is, hogy késve indult el a munkából, de csoda volt az is, hogy Isten gondoskodó irányításával elkerülte a katasztrófát. Ő miértünk aggódott és imádkozott, mi pedig őérte egész idő alatt.

Igaz, hogy még sok borzalom várt ránk a háború befejezéséig, sőt még azután is, de ez a hatalmas megmenekülés örökre a lelkembe vésődött és számtalanszor megköszöntem Istennek, hogy megtapasztalhattuk: imánk meghallgatást nyert, velünk volt és van gondoskodó szeretetével.

Lenni, de nem látszani*

1945-ről van egy csodálatos élményem, amely ismét örök hálára kötelezett, Istenem.

Ürömről – ahová élelmiszerért mentünk, mindketten nagy hátizsákkal a hátunkon – jöttünk be Pestre édesanyámmal gyalog, végig a Bécsi országúton. Abban az időben szinte naponként szedték össze az embereket, úton-útfélen az orosz katonák. Fegyverrel kényszerítették az útjukba akadó férfiakat, nőket, teherautókra rakták és ismeretlen helyre „málenkij robotra” vitték őket. Volt, aki soha többé nem tért vissza. Nagyon vészterhes idők voltak ezek.

Elkerülendő az ilyen “emberfogó” bázisokat, kerülőt tettünk a hegy tetején, hogy úttalan utakon jussunk célunk felé. És mi történt? Már legalább öt kilométert gyalogoltunk lehetetlen utakon, egyszer csak előttünk néhány méterrel nagy embercsoportot láttunk, két orosz katona fegyverrel vigyáz rájuk. Majdnem összeestünk a félelemtől és a kilátástalanságtól. Mindketten forró imába, könyörgésbe kezdtünk, és mit tehattunk egyebet, mentünk tovább az úton előre, teljesen Istenre bízva magunkat.

És íme, újból hatalmas csodával mentettél meg Istenem. Úgy mentünk el az emberek előtt, mintha nem is láttak volna bennünket. Csak mentünk, mentünk és imádkoztunk szüntelen. Amikor már jó messzire jártunk a csoportosulástól, a földre roskadva köszöntük meg a szabadításodat.

Hála Neked mindenkor Istenünk!

Csillagóra

1957 végén édesanyám leköltözött Pestről hozzánk, így anyósom elment a másik fiához Vácra. Anyám szerény nyugdíjából éltünk négyen. Elhelyezkedni még mindig nem

** Elhangzott a Kossuth Rádióban, 1999. november 25-én.*

tudtam, nehéz idők jártak akkor, de hitünk teljes bizalommal Istenünk felé irányult és sok-sok áldásban volt részünk.

Egy alkalommal – 1958 tavaszán – nagyon nehéz anyagi helyzetbe kerültünk, valahogy bedugult minden körülöttünk, szinte kenyérre sem volt elég pénzünk. Nagyon magamba roskadtam, a tehetetlenség és gyermekeim ellátása miatt, szinte fizikai fájdalmat éreztem. Bevánszorogtam a szobába, teljes megsemmisülő érzéssel ráborultam az ágyamra és fájdalmas sikollyal Istenhez fordultam segítségért.

Úgy éreztem, hogy megszűnt fölöttem az idő, teljesen elhagyott a testem, csak lebegést éreztem. És ebben a túlvilági csöndben azt éltem át, hogy egyik oldalamon az Úr Jézus, másik oldalamon a Szűzanya simogatja a fejemet. Én ezt az érzést sem leírni, sem elmondani nem tudom. Igazi csillagóra volt az életemben. Nagy boldogság kerített hatalmába. Nem tudom meddig tartott ez az állapot, de az örök béke és szeretet töltött el. Aztán feleszméltem, felkeltem és nagy lelki nyugalommal mentem ki a konyhába enyéimhez. Ez délelőtt 10 óra körül lehetett.

Egyszer csak kopogtatnak az ajtón, a postás volt. Hozott 1600 forintot, a férjem régi munkahelyéről valami elmaradt illetményt. Még el sem engedte a kilincset, amikor két falubeli nő jött és kért, hogy varrjak meg nekik két ruhát, itt van előlegben 400 forint. Aztán délután újra jött a postás és hozott egy 10 kilós csomagot, a svájci vöröskeresztől, melyet fivérem küldetett Nyugat-ról. Benne mindenféle finomság, sajt-, vaj-, tejpor, kakaó, kávé, rizs, cukor, csokoládé. (Ilyen csomag ezekben a nehéz időkben még kilencszer jött, szinte egész éven át ebből éltünk.) Úgy éreztük, hogy milliomosok lettünk, mindent megkaptunk, amire szükségünk volt, sőt azon felül is.

Állandóan hálát adva Istenünknek a gondoskodásért, lépten-nyomon hirdettük Isten gondoskodó jóságát és sikerült is több lelket megnyerni szolgálatunkkal.

Hála, és dicsőség neked Istenünk a szenvedésért és a bőséges gondoskodásért is.

Ditta gyógyulása*

1957. április

A nagyobbik lányom halálos beteg, az orvosok szerint 14-15 éves korára vége. A nagy vérszegénységet nem bírja tovább a szervezete. Minden kezelés ellenére nem javult az állapota. (Ezt tudta a férjem is, mégis itt hagyott bennünket, 1956-ban.) Már öt éve folyt az injekciós kezelés, de semmi javulás. Kis imádkozó közösségünkkel – Gabi néni, Feri bácsi, anyósom és én – elkezdtünk egy rendszeres imaharcot Isten felé Ditta gyógyulásáért. Ezt a „harcot” hónapokon keresztül folytattuk.

Miután Ditta a betegsége folytán az iskolában is gyenge eredményt produkált, ezért, hogy a tanároknál több elnézést és türelmet eszközöljek ki, felkérésükre beléptem az iskolaigazgató által szervezett szülői munkaközösségbe. Színjátszó csoportot alakítottunk, melynek bevételeiből az iskolát támogattuk. Én is vállaltam szerepet az elő-adásokban, így a Nem vagyunk angyalok című három felvonásos darabot játszottuk el. Ez azzal járt, hogy minden napomat, estémet a próbák, a szereptanulás kötötte le, így aztán sem a gyerekekre, sem az imára nem maradt idő, energia. Teljesen kifordultam a megszokott életritmusból. Egyre üresebbnek éreztem magam, nagyon bántott a lelkiismeret, de szabadulás nem volt ebből az ördögi körből.

Éreztem, hogy Isten szeme rajtam van, de azt is tudtam, nagy hibát követtem el azzal, hogy magam akartam megoldani a gyermekem problémáját Isten helyett. Vártam is a jogos büntetést. S milyen jóságos és bölcs Istenünk van!

Íme: Az iskolai vizsgák előtt két hónappal Ditta még betegebb lett, tüdőbajt kapott, azonnal szanatóriumba kellett vinni Farkas-gyepűre. Már túl voltunk a szindarab bemutatásán

** Elhangzott a Kossuth Rádióban, 1999. november 26-án*

és most oda kellett futkosnom heti 2-3 alkalommal. Majd a szívem szakadt meg, nagy bűnbánatot tartottam és még nagyobb hittel könyörögtem Istenhez, adjon erőt a megpróbáltatások elviseléséhez. Beláttam, hogy ilyen módszerrel soha nem fogok a gyereken segíteni, ha elfordulok Istentől.

És Isten elfogadta bűnbánó vezeklésemet. Az én nagybeteg gyermekem három hónap múlva teljesen kigyógyult a tüdőbajból és hazajöhetett. De a nagyobb csoda ezután történt. A kezelések és a vizsgálatok során megállapították, hogy a régi vészes vérszegénységének semmi nyoma sincs, teljesen meggyógyult ebből is.

Uram, Istenem, a Te kegyelmed és szereteted olyan nagy, hogy ajándékaidat felfogni is alig lehet.

Csak köszönet hála illet gondoskodásodért és fájdalmasan bölcs tanításodért. Ámen.

Csodás hazatérés*

1957. ősz

Egy év telt el azóta, hogy férjem elhagyott bennünket. Szegénységben ugyan, de nagy hittel és bizalommal Isten iránt éltük mindennapi életünket, még ekkor anyósommal és két leánnyal, állás, anyagi forrás nélkül. Alkalmi munkából – fodrászkodtam, koszorúszalagokat festettem – és férjem itt maradt ruháiból sikerült egy kis pénzt összegyűjteni, elhatároztam, hogy felmegyek Pestre a gyerekeknek télikabátot venni.

A gondolatot tett követte. A gyors és a jó vásárlás után délután öt órakor indultam vissza Budapestről autóbusszal Veszprémbe, ahonnan át-szállással tudtam volna hazajutni Litérre.

Inotánál lerobbant az autóbuszunk és több mint két órát veszteltünk az országúton. Már mindenki türelmetlen volt. Én

** Elhangzott a Kossuth Rádióban, 1999. november 26-án.*

behúzódtam az ülésembe és nagy imádkozásba kezdtem. Kértem Istent, hogy most adja tudtomra, ki az én védőszentem? Úgy okoskodtam, hogy összes ismerős szentjeimet kérni fogom egymás után, és akinél elindul a busz, Ő lesz az én pártfogóm. Kezdtem Ágostonnal, Mónikával folytattam, majd Pál apostollal, s a Szűzanya következett. Mondtam könyörgő imámat, s egyszer csak jön a sofőr és mondja, hogy öt perc múlva indulunk.

A szívem beleremegett a boldogságba. Hálásan köszöntem, hogy ezentúl a Szűzanya lesz az én pártfogóm, aki már gyermekkoromban is óvott, védett.

Ragyogóan haladtunk Veszprém felé, számoltam a perceket. Este negyed tízkor megy az utolsó busz Litérre, ezt nekem feltétlenül el kell érnem. Bár az idő nagyon szaladt, én mégis bíztam abban, hogy elérem. Ahogy befördültünk a veszprémi pályaudvarra, látom ám az utolsó busz, – az én buszom! – kanyarodik ki Litér felé és nem tudom már elérni. Kétségbeesésemben sírva fakadtam. Fáradt voltam az egész napos szaladgálás, várakozás, idegeskedés miatt. Ott álltam a pályaudvaron a nagy magyar éjszakában, pénzem csak annyi, amennyi a buszra elég lett volna, a távolság hazáig 14 kilométer. Teljesen megsemmisültem tehetet-lenségemben.

Újból a Szűzanyához fordultam, most már határozott bizalommal, könyörgéssel, és íme, ismét itt a csoda!

Elébem toppan egy úr, – a férjem volt munkatársa, akivel üzemi banketten találkoztam egyszer – (csoda volt, hogy ő rám ismert ott a félhomályban).

Kérdi, mit keresek itt?

Mondom, hogyan jártam, s hogy haza kellene mennem, de se pénzem, se busz.

Azt mondja várjak egy kicsit. (Mi egyebet tehettem volna?)

Néhány perc múlva jön vissza, s mondja, hogy azonnal indulhatok haza. Telefonált a katonai parancsnoknak, aki jó barátja, és onnan küldenek egy kocsit. Tényleg, percek múlva elénk állt egy katonai dzsip, egy tizedes vezette és egy hadnagy ült mögötte. Felpakoltak és már indultunk is hazafelé.

Amint kiértünk a városból, a hadnagy egyre szorosabban akart mellém ülni. Nagy rémület fogott el. Szűzanyám, csak most légy velem! S újra jött a segítség! Mintha nem is én mondtam volna, olyan dicsérő hálálkodás jött ki belőlem, hogy áldja meg az Isten Önöket, hogy önzetlenül segítenek egy bajba jutott asszonyon. Elmondtam, hogy két kislányom és anyósom vár otthon, hogy a férjem elhagyott bennünket és egész életünk most Isten tenyerébe van téve, s biztos vagyok abban, hogy Ő intézte azt is, hogy önök ilyen jót tettek velem.

A hatás nem maradt el! A hadnagy tisztos távolságra húzódott tőlem és nagyon kedves baráti beszélgetést folytattunk, amíg haza nem értünk.

Anyósom ébren várt rám. Gyorsan behívtam a két katonát, megkínáltuk teával, süteménnyel és legalább egy óra hosszat beszélgettünk, sok szép emberi dologról.

Ezután még három alkalommal látogatott meg a hadnagy, megkérte a kezemet, de én nem tudtam volna összeegyeztetni hitemet egy új házassággal, és titokban vártam vissza a férjemet is. (Ekkor 27 éves voltam.)

Édes Istenem, ez az esemény is olyan csoda volt az életemben, amely örökre elkötelezett melletted. Átéltam azt az ígédet, hogy „a Szentlélek megtanít majd, mit kell mondanunk szorult helyzetünkben.” Ezek után újra megerősödött bennem az az elhatározás, hogy csak Neked Uram, és a gyermekeimnek akarok élni.

Mónika*

Mónika unokám három éves lehetett, többször elhoztam őt a kőbányai lakásunkba és vasárnap este rendszeresen visszavittem szüleikhez. Egyik ilyen vasárnap kora este elindultunk és a Városligetnél lerobbant a trolibusz. Mindenkit kiszállítottak, de a másik troli sehogy sem akart jönni. Legalább 20 percet álltunk

** Elhangzott a Kossuth Rádióban, 1999. november 26-án.*

már ott, a gyerek elaludt a karomban és egyre nehezebben tudtam őt tartani. (Évek óta izületi gyulladásban szenvedtem és egyre elviselhetetlenebb fájdalmat okozott a gyermek súlya.) Minden erő kiment a karomból. Én kínos, keserves állapotomban próbáltam tartani, de ez egyre nehezebben ment.

És ahogy így kínlódva állok, egyszer csak megáll mellettünk egy személyautó, egy férfi ült benne, három év körüli kislányával. Az apa kinyitja az ajtót és nagyon kedvesen azt mondja, hazavisz bennünket, üljünk be, látja hogy nagyon nehezen bírom tartani a gyereket. Hazaérve nem is tudtam, hogyan köszönjem meg neki ezt a nagy segítséget, még hálálkodni sem engedett, ment is tovább, mi pedig Istenem – újra csak a Te gondoskodó szeretetéből – hazaértünk.

Ez a történet is csak úgy, mint az eddigiek, talán idegen fülnek nem nagy ügyek, de nekem minden alkalom az életet jelentette és ismételten hálára és köszönetre indított Isten felé.

Egy forró júliusi nap*

1959.

Akkoriban a fűzfői kintinban dolgoztam adminisztrátorként az irodán. Örültem, hogy végre kaptam állást. Délután 3-kor már otthon lehettem, jó volt az időbeosztásom. Egyik napon, amikor hazafelé igyekszem a forró napsütésben, döbbenet látom, hogy a házunk előtt az utcán egy hatalmas szénhegy magasodik. Uram Isten, itt a téli tüzelő – amit ugyan tavasszal rendeltem és későbbre vártam a szállítását – de hát itt van, mit tegyek?

A gyerekek iskolában, napköziben, édesanyám Pesten van a testvérénél. A hőség elviselhetetlen és a szén vagy 30 méterre lévő fákamrába kellene behordani. Hát mondanom sem kell, hogy az ájulás környékezett. Ráadásul kedd volt, amikor Gabi

** Elhangzott a Kossuth Rádióban, 1999. november 25-én*

nénivel 3-tól 5 óráig bibliaórát szoktunk tartani minden héten, hiszen ez nagyon sok áldást és erőt adott nekünk. Tehát itt volt a feladat: bibliaóra vagy szénhordás a rekkenő hőségben?

A szomszédban lakó tizenéves fiúknak szóltam – akik egyébként mindig szívesen segítettek, ha „férfi” munka volt a ház körül –, hogy hordják be a szenet, megfizetek érte. Csak kinevettek, szó sem lehet róla, csak nem képzelem, hogy ők, ilyen hőségben? Na nem, tegyek le róla! Letettem....

Átöltöztem és elmentem Gabi nénihez – aki két utcányira lakott tőlünk – a szokásos lelki táplálékért, bibliaórára. Néhány szóban elmondtam, hogy a szén az utcán, segítség sehol, a gyerekek iskolában, de nem baj, majd ha a gyerekek megjönnek és a bibliaórának vége, a meleg is enyhül, akkor szépen behordjuk a szenet. Éjfélre csak megszűnk vele.

Elkezdtek az imádkozást, olvasni kezdtük a bibliát. Egyszer csak zörgetnek az ablakon. A szomszéd fiúk voltak, és csak annyit mondtak: Panni néni kérem, ne tessék aggódni, ha lemegy a nap behordjuk mi a szenet.

Egyből a mennyországban éreztem magam, Istenünk megint megszánt és megjutalmazott, mert először az Isten országát kerestem, s a többi feladat, tennivaló magától megoldódott.

Istenem, én Istenem, ilyen csodákkal, ajándékokkal erősítetted rendszeresen hitemet, hogy Rád bízhasam magam minden körülmények között.

Hitvalló utazás*

1960.

Amikor Litéren laktunk, Gabi néni költségére évente két-három alkalommal felutaztunk Budapestre a Gellért fürdőbe, testi-lelki regenerálódásra. Nekem nagyon sokat jelentettek ezek az utazások, a fürdőzés nagyszerűsége, hiszen ez az én előző életemből egyszerűen kimaradt. Nem volt alkalmunk élvezni a

** Elhangzott a Kossuth Rádióban, 1999. november 25-én*

fürdőzés áldását. Csak a nyári, balatoni strandolásokban volt részünk, persze ez is csodálatos volt akkor.

Egy ilyen utazás során nagyszerű bizonyágtevő helyzetbe kerültünk.

A vonaton rendszerint sok volt az utas, szinte mindenki hallotta a másik beszélgetését. Nehezen lehetett elhatárolódni a lármában. Amennyire csak lehetett, mi behúzódtunk egy sarokba – és mint abban az időben rendszeresen – olvasni kezdtük Szent Ágoston vallomásait. Félhangosan, csak az olvasásra figyelve, nem törődtünk a szomszédainkkal.

Már Székesfehérvár felé közeledtünk, amikor a mellettünk ülő két férfi, szinte egyszerre ránk ripakodott, mondván: „Csak nem hiszik el maguk ezeket a badarságokat?”

Először megdöbbenően néztünk rájuk, azonban pár pillanat múlva, bizony elég hangosan vallást tettünk mindketten a hitünkről, és Istenbe vetett reményeinkről.

Hosszú időn keresztül elég hangos vita alakult ki közöttünk és egyre jobban belemelegedtünk a bizonyágtevésünkbe. Nagy élmény volt mindkettőnk számára. De a két férfi egyre fenyegetőbb módon ócsárolta kiállásunkat, mondván, hogy ebben az országban nagyon kevés ilyen elvakult, fanatikus embert találunk, ha szavazást tarthatnánk.

Na nekünk sem kellett több! Gabi néni felállt a vonatban és a termes kupéban ülő 18 embert (megszámoltam) azonnal levizsgáztatta. Rámutatva sorban mindegyikre:

Maga hisz Istenben? Maga hisz Istenben? Így mind a 18 emberhez. És 17-en – fiatalok, nők, férfiak – mind hangos szóval vallást tettek, hogy „hiszek”, „hiszek”. Egyetlen öregasszony volt csak, aki egy „hááát?” válasszal nyilvánította ki, hogy sehová sem tartozik.

A két férfi ekkor bemutatkozott, XY ávós ezredes, és százados vagyunk.

Mit bántuk mi ebben a csodálatos pillanatban, ha maga Belzebub lett volna is ott személyesen. Boldogok voltunk, hogy átélhettük ezt a nagyszerű órát.

A két férfi végezetül azt mondta:

„Hatalmunkban lenne Önöket lefogni és politikai ügyet csinálni ebből a vitából, azonban belátjuk, hogy tévedtünk. Önök nagyon jó katonái a maguk Istenének. Ilyen személyiségekre lenne szüksége a Kommunista Pártnak!”

Kelenföldön a legnagyobb barátsággal váltunk el, mondtuk nekik, hogy a mi Istenünk őket is szereti és nagyon reméljük, hogy egyszer megismerik és megszeretik a mi világnézetünket, melyre egész életünket rátettük.

A konflis

1961. elején anyai nagyanyám Orosházán élt az unokahúgánál, Etusnál. Levelet kaptam, hogy nagymama eléggé elesett állapotban van, szeretne látni bennünket, nem sok lehet már hátra életéből.

Két kislányommal felkerekedtünk, hogy leutazzunk és pár napot vele töltsünk. Akkoriban a szegedi Tisza hidat építették át, tehát az átszálláshoz – Szegedről Újszegedre – autóbusszal vitték az utasokat. Sajnos mire átértünk, a mi vonatunk Orosházára már elment és csak 3 óra múlva indult újabb vonat. Ekkor este 8 óra lehetett. Mit tehattünk egyebet, megvártuk a következő vonat indulását.

Talán 2 órába telt a menetidő és az éjszaka kellős közepén érkeztünk Orosházára. Fogalmam sem volt, hogy merre van a Nyár utca, de közlekedési eszköz sem volt, hogy elindulhassunk célunk felé. Valaki megmutatta az utat, de közölte azt is, hogy legalább két óra gyalog az út, pláne gyerekekkel. Olyan fáradtak és törődöttek voltunk, hogy képtelenek lettünk volna padon ülve kivárni a reggelt. Így hát eldöntöttük, hogy elindulunk gyalog, közben kértük Istent, hogy küldjön valami segítséget a hazajutásunkhoz.

Talán 10 percet gyalogolhattunk, a nagy orosházi éjszakában, egyszer csak halljuk, hogy ütemesen égi muzsikának tűnő lódobogás közeledik felénk. És íme, itt a nagy segítség. Megáll mellettünk egy konflis kérdezi, hová tartunk. Azonnal felvett bennünket, s nagy hálálkodások közepette elindultunk.

Csodálatos, mennyei utazásnak tűnt az az egy óra a csillagos ég alatt. Mindannyian éreztük, hogy Istenünk küldte a segítséget. Szeretteink már nagyon aggódtak értünk, örömmel fogadtak bennünket. Együtt köszöntük meg Istennek a legjobbkor érkezett segítséget.

Utazás cigányokkal*

1961.

Egy másik alkalommal, szintén Pestre utaztunk Gabi nénivel, a szokásos Gellért-fürdői kiruccanásra. Beszálltunk Fűzfőn egy majdnem üres kupéba. Egy pap ült a belső sarokban, olvasta a breviáriumát. Már előre örültünk, hogy jó légkörben, nyugodt körülmények között utazhatunk végig.

Alighogy elhelyezkedünk az ülésen, befutottunk Balatonkenesére. Kivágódik az ajtó és 17 tagból álló cigánysokadalom szállta meg a kupénkat. (Hat felnőtt – 3 nő és 3 férfi – és 11 gyermek, 1 éves kortól 11 évesig.) Na, gondoltuk – és mondtuk is – vége a nyugodt utazásnak! Erre nem számítottunk.

A kupében lévő pap azonnal felpattant és átviharzott a szomszédos fülkébe. Gabi néni is felállt, és az ajtóhoz lépve tájékozódott, mi a helyzet a másik kupében. Látja, hogy a mi papunk már ott ül és újra belemélyedt az imakönyv olvasásába. Ebben a pillanatban Gabi néni megfordult, visszaült mellém és közölte, hogy itt maradunk! Hát ha valahol, akkor most itt az

** Elhangzott a Bartók Rádióban, 1999. december 4-én*

alkalom, hogy a nép szerencsétlenjeivel beszélgessünk, hogy Isten szeretetét hirdessük.

Nagy lelki nyugalommal, befelé imádkozással kértük Istenünket, adjon türelmet, bölcsességet és szeretet a szívünkbe.

Meg is kaptuk! Ahogy a cigánygyerekek elhelyezkedtek, és viszonylag nyugalom lett, odaültünk a felnőttek mellé. Beszélgetésbe kezdtünk. Elmondták, hogy nyári munkán voltak Kenesén, családotul, most lejárt a munkaterminus és hazautaznak, valahová Érd környékére. Már nem emlékszem pontosan a szavakra, de úgy maradt meg bennem ez az utazás, hogy életünk egyik leghasznosabb útja volt.

Csodálatos istenhitről tett vallást mindegyik cigányember. Ragyogott a szemük, ahogyan beszéltek a hitükről, életükről. Nagy hálával köszönték meg azt, hogy mi nem hagytuk el a kupét, hanem ott maradtunk és szóba álltunk velük. Mint mondták, sehol nem veszik őket emberszámba, és most újra visszanyerték hitüket, hogy nem minden fehér ember egyforma.

Elmondták azt is, hogy nem akarnak megvetett cigányok lenni, ők dolgoznak rendesen, családotul vonulnak földmunkára, kőművesekhez, ahol lehetőség adódik. Szépen megélnék, összetartoznak és minden nap imádkoznak Istenhez.

Hát a szívünk, lelkünk ujjongott az örömtől, hogy ennyi szépet, kedveset tapasztaltunk általuk. A gyerekek zsváját a fehérvári megállóban vásárolt 20 db pogácsával lecsillapítottuk, az egyik kis cigánylánykának a fejére takartam a hófehér mohersámat, látván, hogy elég gyengén van bebugyolálva.

Mindnyájunk szívét hála és öröm járta át. A kislányka úgy nézett ki, mint a tejbe esett légy, a kis fekete feje a fehér sálban tüneményes látvány volt. A szülők olyan csendre intették a gyerekeket, hogy a légy zümmögését is hallani lehetett volna. Nagy tisztelet és boldogság övezett bennünket egymás iránt, főleg Istenünk iránt, hogy szeretetével ilyen csodálatos összhangot teremtett bennünk és körülöttünk.

Amikor leszálltak, sírva búcsúztak tőlünk, de mi is könnyes szemmel integettünk nekik, amíg láttuk őket a vonatból.

Az az ige zsongott a fülünkbe: „Hirdessétek alkalmas, és alkalmatlan időben az Úr szavát!” Hát mi ezt tettük, és mindig megáldotta Isten igyekezetünket. Jó volt az Ő szolgálatában állni és hasznosnak érezni magunkat, az Ő országáért való munkálkodásban.

Az első mosógép

1960-ban már négy éve egyedül neveltem gyermekeimet, férjem nyugatra távozott, mi pedig éltük szegényes, de lélekben nagyon gazdag életünket.

A gyermekeim szépen nőnek, én dolgozni járok. Nagyon kellett megszerezni az időnket, erőnket, hogy minden normális rendben menjen. Nagy gondot jelentett a heti nagymosás, szerettem volna nagyon egy mosógépet, ekkor már a baráti körben szinte minden családnak volt. Láttam, hogy mennyire megkönnyíti az életüket. Elérhetetlennek tűnt a számomra, hogy vegyek, hiszen az 1250 forintos fizetésből nem telt az 1600 forintos mosógépre. Titokban ezért is imádkoztam, ha lenne rá mód Istenem, valahogy rendelj ki számunkra egyet.

Akkoriban húzták a háború után jegyzett békekölcsönöket. És íme, ismét meghallgatott Isten. Az egyiknél nekünk is kihúztak 1650 forintot. Kített belőle a mosógép, sőt még a hazaszállítás is. Ez aztán ismét kézzelfogható Isteni ajándék volt. Köszönöm Istenem, hogy még az ilyen gyakorlati dolgokban is meghallgatod a Hozzád forduló gyermekeidet.

Édesanyánk gyógyulása*

1960. tavasz

Drága édesanyám, aki ekkor 54 éves volt és már két éve nálunk lakott Litéren, súlyos beteg lett. A veszprémi kórházba kellett vinni és ott megállapították, hogy nagyon előrehaladott bélrákja van. Orvosai véleménye: bár megoperálják, de számítani lehet arra, hogy néhány hónap múlva vége az életének. Elsötétült körülöttem a világ. Fájdalmamban megint csak az én Istenemhez fordultam nagy bizalommal és könnyörgéssel.

Két testvéremet mozgósítottam, (ők ekkor már Németországban éltek), hogy mondassanak miséket anyánkért, én pedig itthon imádkoztam, könyörögtem szüntelenül az életéért.

Nehéz hetek következtek ránk. Egyik reményét vesztett napon szédelegve roskadtam le a kórház kápolnájának padjára és sírva könyörögtem gyógyulásért. Hosszú sírás, könnyörgés után menni készültem, s könnyeimen keresztül felnéztem a kápolna oldalfalán lévő freskóra. Szinte fényárban láttam, amint az Úr Jézus a naimi ifjút feltámasztja és visszaadja egészségesen az anyjának.

Ebben a pillanatban ujjongás és hála töltötte el a szívemet. Megértettem az üzenetet. Meg fog gyógyulni az anyám. Nagy békességgel a szívemben mentem haza. S valóban megtörtént a csoda! Két hét múlva teljesen meggyógyulva vittem haza anyánkat.

Hat hét múlva, amikor kontrollra mentünk vissza a kórházba, az orvos teljesen értetlenül állt az eset előtt, hiszen nyoma sem volt a ráknak. Ezután még 21 évet élt édesanyánk, elmondta mindenkinek a nagy csodát, de igazán csak én tudtam Istenem, hogy újra a Te végtelen kegyelmed nyúlt bele az életünkbe és a csodás gyógyulás láttán még jobban erősítetted hitemet, a beléd vetett bizalmamat. Mindenért hála és köszönet Istenem!

** Elhangozott a Kossuth Rádióban, 1999. november 25-én*

Otthonunk megnyerése*

1964. nyara

A Nitrokémia dolgozóinak lakótelepén laktunk, Litéren. Miután a gyár már nem tartott igényt a lakásokra, ezért a benne lakók jutányos áron megvásárolhatták, az érték 15%-áért. Ez a mi esetünkben 34.000 forintot jelentett. 7800 forint előleg és 25 évi törlesztés, havi 173 forintjával. Nekem ekkor 1250 forint volt a fizetésem. Álmomban sem gondoltam arra, hogy megvegyük a házat, hiszen a gyerekek nőttek és a ruházkodás, ételmezés is éppen elég kiadással járt.

Nagyon szorongtam otthonunk elvesztése miatt. Ha nem tudjuk megvenni, bizonytalan hogy hová kell költözni. Gabi néni közelében szerettem volna maradni, hiszen a bibliaórák, a közös imádkozások nélkül nem éreztem volna magam biztonságban. Ugyanakkor egymásnak adták a kilincset azok a gyári dolgozók, akik megvásárolták volna a házat.

Ebben a bizonytalan helyzetben újra Istenhez fordultam nagy-nagy bizalommal. És ismét megtörtént a csoda.

Anyai nagymamám 1963-ban meghalt, a battonyai házat nagybátyám eladta, Tatabányára költözött, és anyámnak örökségként járó 7800.- forintot küldött. Az, hogy ez pont ebben a szorult helyzetünkben rendeződött, és pontosan a szükséges pénzt kaptuk, megint csak Te intézted Istenünk.

Az utolsó pillanatban, a lejáratí határidő előtt egy héttel, be tudtuk fizetni az előleget, így elhárult fejünk felől a sötét felhő. Megnyertük Tőled Uram az otthonunkat, és újra csak Téged dicsőíthettünk és imádhattunk gondoskodásodért.

* Elhangzott a Kossuth Rádióban, 1999. november 25-én

Gyermeknevelési pofonok

Amikor Andika unokám Balatonfűzfőn élt anyukámnál, az ő dédjénél, hetenként hazautaztam Fűzfőre, hogy segítségükre legyek, a sok kerti munka és a háztartással járó fáradtság enyhítése érdekében. Andika 1972-1976-ig élt Dédinél. Nekem csak úgy volt kerek a hétvége, ha együtt voltam velük és segíthettem nekik.

Andika nagyon jól érezte magát ott a vidéki életben, de az iskolában a tanulás nagyon gyengén haladt. Rengeteget foglalkozott vele anyu is, de a hétvégeket én vettem kezembe a leckefelmondást, írást, olvasást. Bizony gyakran a kezem is eljárt, ha láttam, hogy figyelmetlen, és minden érdekli, csak az éppen aktuális lecke nem.

Így azután, amikor vasárnap este otthagytam őket, felülvén a vonatra, nagy kimerültségemben, lelkifurdalások között utaztam végig a két és fél órát. Elégedetlen voltam magammal, hogy türelmetlenül tanultam a gyerekekkel. Pedig mindig fogadkoztam, hogy most elnézőbb leszek. Sajnos nagyon ritkán sikerült.

Aztán ez az időszak is elmúlt. Andikám felnőtt, elvégezte az iskolát, férjhez ment, három szép gyermeket szült, komoly családanya lett belőle. És mit tesz az idő. A távolság, a szigorú tanulások és itt-ott a nyaklevesek emléke megszépült az én kicsi Andikámban. Ha névnapomra vagy születésnapomra levelet ír, nem győzi köszönni a sok-sok gondoskodást, együtt tanulást, mondván, hogy a sok szépet és jót, amit tanult, mind-mind nekem köszönheti. És csupa hála és köszönet csendül ki szívéből, a gyerekkori emlékek nyomán.

Hát ez nekem nagyon jól esik, de csodálatra ösztönöz, hogy a gyerekekben csak az maradt meg, amit tényleg tiszta, szerető szívvel akartam neki adni, s a rosszat, a fenytést már rég elfelejtette.

A szeretet sugárzása

Valamikor a 70-es évek végén, már ekkor Pesten laktunk, egyik kora estén a Rákóczi úti Mézes Mackó falatozó kirakatüvegén keresztül láttam, hogy 5-6 fiatalember összeverődve az üzlettér közepén, valami harsány, lehetetlen viselkedéssel, mindenkit felháborítva, hangoskodik, menekültek mellőlük az emberek. Megálltam és fájó szívvel nézván őket, mélységes imában kértem Istent, hogy térítse őket a helyes útra, mentse ki őket ebből a pokoli viselkedésből. Még fiatalok, jobb sorsra érdemesek, ne hagyja őket elveszni, hisz az életük boldogabb lehetne.

Ahogy így imádkozom magamban, egy idegen asszony mellém állt és azt mondja: Asszonyom, magának a lényéből valami csodálatos szeretet sugárzik, teljesen ledöbbsentem, amint magára néztem. Mondtam, hogy azokért a fiatalokért imádkozom, akik ott bent randalíroznak. Meghatódva és nagy szeretettel búcsúztunk el egymástól és én rádöbbsentem arra, hogy ha ez az idegen így felismerte bennem imádkozó lelkütem, akkor Te Uram, Istenem biztosan meghallgattad kérésemet, s egyszer kimented azokat a fiatalokat a fertőből. S talán az én imám is besegít a mentésükbe.

Köszönöm újra a meghallgatást, Istenem.

A dudor

1982-ben egy üzemi konyhát vezettem (akkor éppen a budapesti TAXI konyháját). A dolgozói létszámunk 6-7 fő, ha mindenki munkaképes volt és bejött dolgozni. A szakácsnőm megbetegedett és vagy két hónapig nem számíthattam rá. Az ő feladata volt, hogy a húsadagokat szinte mértani pontossággal egyforma szeletekre vágja. (Az ellenőrzés szempontjából ez volt a legfontosabb, hogy a szeletek egyformák legyenek.) Egyik

segéderő sem volt rá képes, hogy ezt a feladatot ellássa, ezért rám hárult a húsfelvágás nagy és felelős munkája.

Szépen belejöttem, és a napi 6-700 adagot mintaszerűen szeleteltem egyre jobban, közmegelegedésre. Így ment ez heteken keresztül, de a kezem – miután nem volt szokva ilyen erős fizikai munkához – teljesen eldeformálódott az erőltetéstől és egy tarkabab nagyságú izomkidudorodás képződött a csuklóm felső részén a mutatóujj irányába. Iszonyatosan fájt, szinte fogni is alig tudtam. És még nem volt vége a megerőltető munkának, hiszen a szakácsnőm továbbra is beteg volt, hivatalból segítséget pedig nem kaptam.

Nagyon el voltam keseredve, mindennapi könyörgéssel tudtam csak elvégezni munkámat. Ráadásul még kétnaponta a fivéremhez is jártam gépelni. Ő agyérgörcs miatt jobb oldalára béma volt, s miután egyedül élt, csak rám számíthatott; hiszen csak az én segítségemmel tudta ellátni újságírói munkáját. Nagy fájdalommal a kezemben, de hősiesen mentem és segítettem rendszeresen.

Néhány hét múlva, gépelés közben, egyszer csak észrevettem, hogy a kiálló dudor kezd visszahúzódni. Szinte fájdalom nélkül ment végbe ez és mi ledöbbenve álltunk fivéremmel a jelenség előtt. Térdre borulva köszöntem meg Istenemnek az újabb csodás gyógyulást. Azonnal ez az ige jutott az eszembe: „Aki életét adja másokért, az megmenti életét.” Ámen.

A szeretetotthon

Drága Gabi néni barátnőm 1988-ban 82. életévét taposta, sajnos már alkalmatlanná vált önmaga ellátására. Nagy gondot okozott az elhelyezése, de mindenképpen meg kellett oldani, mert félő volt, hogy végzetes baleset áldozata lesz. Tájékozódtam a budapesti szeretetotthonokban való

elhelyezhetőségről, de nagyon elutasító válaszokat kaptam, vagy olyan magas árat kellett volna fizetni, amellyel nem bírtunk.

Ismét imával fordultam, nagy hittel és odaadással Istenünkhöz. A magunk ereje reménytelennek tűnt. A zuglói szociális osztály illetékeseinél végül kaptam egy olyan biztatást, hogy foglalkoznak az ügyünkkel és majd értesítenek, ha lesz valami lehetőség. Ekkor kellett az igazi imahadjárat, nagy remények közepette ostromoltuk Urunkat a segítségért.

És akkor jött a „csoda” egy levél formájában, mely arról tájékoztatót, hogy Újpesten most készült el egy modern, csodálatosan szép szeretetotthon és még toborozzák a beutaltakat, mert nincs ki a létszám. Hát ennél nagyobb és jobb hír nem jöhetett volna tőled, Istenünk. Azonnal beindult a gépezet, minden elő volt készítve Gabi néni számára. A nyugdíja elég volt a bentlakásra, sőt még maradt is némi költőpénze. Az otthon barátságos, korszerűen felszerelt, állandó orvosi felügyelettel, napi háromszori étkezéssel, igazán megfelelő lakhelynek bizonyult. Hetente kétszer látogathattam drága barátnőmet, és megnyugtató módon ellátva, jó körülmények között tudhattam őt.

Mint mindig, most is Te irányítottad és rendezted el életünk nagy szükségében az ügyeinket. Nagy hálával és szeretettel köszöntük meg naponta ezt az újabb csodát, melyet tettél életünkben. Hála neked Istenünk.

A cipőcske

1980.

Tomika unokám 6 éves koráig többször volt nálunk Kőbányán, mint otthon. Nagyon szerettük őt, és ha csak lehetett elhoztuk. Jött a tél és szerettem volna neki cipőt venni, jó meleget, legalább két párat. Mindig későn végeztem a munkahelyemen, és mire a boltba értünk volna, már bezártak.

Aztán kértük együtt Istenünket, adjon lehetőséget arra, hogy megvehessük a cipőcskét. És íme, egyik este, zárás előtt két perccel értünk be a boltba, már minden el volt pakolva, csupán két pár gyönyörű téli cipő állt az állványon, Tomikára várva. Hát ez lett a miénk. Újra volt mit megköszönni.

Utolsó találkozás nővéremmel

1995. karácsonyára nagyon szerettem volna kiutazni drága nővéremhez Németországba, hiszen ekkor már halálos betegségének utolsó szakaszában járt. November 29-én éppen a születésnapomon operálták agytumormal, tudtuk, hogy csak hetei vannak hátra. Ezen a napon itthon is megéreztem, hogy nincs felgyógyulás a betegségből. Mint egy intést éltem át a következőt:

Aznap gyalog mentem le a harmadik emeletről és egy nagy hatalmas fekete kutya feküdt a lépcsőházban az 1. számú ajtó előtt. (1943-45-ben ebben a lakásban laktunk.) A nagy kutya bánatosan nézett rám. Én hívtam magammal, együtt mentünk le az utcára. Mai napig sem tudom, hogy került ide a harmadik emeletre egy idegen félelmetesen nagy „szomorú szemű” fekete kutya.

Tehát mindenképpen el akartam utazni nővéremhez, de az útiköltség vonaton sokba kerül, tartalék pénzem soha sem volt, így most sem. Az egyik munkatársam, Györgyike azt mondja:

- Miért akarsz te vonattal menni? Van közvetlen autóbusz járat, amely oda-vissza pont a felébe kerül. Menj azzal.

Hát a boldogságom határtalan volt. Utazom!!!

Kemény tél volt, egész Európát hó és jég borította, az utak szinte járhatatlanok voltak, de meg sem fordult a fejemben, hogy nem jutok el nővéremhez, vagy esetleg valami baleset érhet. Rád bízom magam Istenem, és csodálatos biztonsággal utaztam oda-vissza a szokatlanul rossz útviszonyok között.

Együtt tölthettük az utolsó karácsonyunkat, nagy fájdalommal és részvétellel kellett látnom utolsó vergődését. Még ő biztatott:

- Nem sírunk, Pancsurkám! Minden rendben van!

Hát rendben el is költözött 1996. január 12-én, felvéve az utolsó kenetet, Hozzád költözött Uram, Istenem. Köszönöm, hogy volt alkalmam utolsó napjaiban találkozni vele.

Szűzanya

A halálosan beteg nővérem megálatogatása alatt a fiánál laktam. Feltűnt, hogy van a lakásuk halljában egy Szűzanya szobor, amely valami földöntúli szép mosollyal néz rám. Hozzá forduló imáimban könyörgésemben, megnyugodtam, szinte elfeledkeztem nagy bánatomról.

Mielőtt hazautaztam, kértem unokaöcsémet, fényképezze le nekem ezt a Szűzanya szobrot. Amikor 1996 nyarán a sógornője Magyarországra utazott, elküldte vele. De alig indultak el az autóval, mintegy 100 kilométerre az otthonuktól súlyos autóbalesetet szenvedtek, a kocsijuk totálkáros lett. És csodák-csodája semmi bajuk nem történt, még kórházba sem kellett őket vinni, a helyszínelők hazaszállították őket. Néhány nap múlva, amikor kiheverték a megrázkódtatást, repülővel jöttek Magyarországra és hozták nekem a fényképet.

Drága Szűzanyám, megmentetted őket a biztos haláltól, tudtuk mindannyian, hogy a Te védelmed segítette át őket e szörnyű baleseten.

Azóta a fénykép a szobám falán függ és naponta erőt merítek belőle életemhez. Szűzanyám, légy velünk is velük is örökké.

Szemölcsök

Roland dédunokámnak a kezén sok hatalmas szemölcs képződött. A jobb nagy ujján éppen a belső részen, emiatt írni is alig tudott már. Azonnali orvosi beavatkozásra volt szükség.

Szülei vitték orvostól-orvosig, különböző kenőcsöket kapott, de csak nem javult az állapota. Én is elvittem egy budai orvoshoz, az kioperálta ugyan, de néhány hét múlva ismét visszatért és kezdődött minden előlről.

Teljesen kétségbe estünk, mi lehet az oka és vajon mi a megoldás? Elpanaszoltam Mártinak, hogy milyen kilátástalannak tűnik a gyerek helyzete, és íme rajta keresztül Isten újból megsegített. Ismeretsége folytán a gyermekklinika bőrgyógyászatára vitt minket, ahol egy nagyon kedves, fiatal doktornővel találkoztunk. Megállapította, hogy egy vírus hatalmasodott el a gyerek kezén, és ezt nem operálni kell, hanem tablettával és valami kenőccsel rendszeresen kezelve – valamint a gyerek lelkében is több szeretet-impulzust kell táplálni – rendbe fog jönni. Megfogadtuk a tanácsot és valóban két héten belül teljesen meggyógyult a gyerek ujja. Nyoma sincs már a szemölcsnek.

Íme, ismét az Isteni csoda. Újra hálával és köszönettel fordulunk feléd segítségédért, hogy e megoldhatatlannak tűnő bajunkban megadtad nekünk azt az orvost, azt a lehetőséget, hogy megszabaduljunk a nyomasztó kétségektől és meggyógyítottad a gyereket. Sőt a gyógyulás nyomán alkalmunk nyílt arra is, hogy a lelkében is tudatosítsuk, Te voltál az orvosa, hozzád kell bajainkban fordulni és kérésünket mindig meghallgatod.

Adj hitet és bizodalmat mindnyájunknak Istenem!

Az írógép

Amikor érlelődni kezdett bennem az elhatározás, hogy emlékeimet, csodaélményeimet leírom gyermekeim számára, mindenképpen egy írógépre lett volna szükségem. Ditta lányommal tanakodtunk, hogy karácsonyra közösen meglepjük magunkat és veszünk egy írógépet. Szétnézve az üzletekben, 20-

25 ezer forintba került volna. Ennyi pénzt bizony nehezen tudnék áldozni.

Említettem az esetet Mártikámnak, aki azonnal leállított mondván, hogy – Anyu, nehogyan vegyél – van nekem kettő is, máris viszem. És hozta is a két gyönyörű kézi írógépet, holott egy is elég lett volna. Könnyek között köszöntem meg Istenem a bőséges áldásodat.

Megtérésem óta is töretlenül él bennem Uram a hozzád tartozás tudata, s ha voltak is közben szárazabb időszakok életemben, a fő irányvonalat soha nem tévesztettem szem előtt. Ma már elmondhatom, hogy nemcsak hitem, de a biztos tudat az Örökkévalóságban, él bennem és ennek biztonságában szeretnék meghalni.

A kereszt*

Családunkban a legtermészetesebb dolog volt, hogy este lefekvéskor, vagy iskolába menet előtt, anyánk mindig keresztet tett a homlokunkra, Isten oltalmát kérve életünkre. Tőle tanulván e nemes tettet, én is minden este így fektettem le gyermekeimet. Biztonságot adott lelkünknek, tudván azt, hogy jobb oltalmat nem biztosíthattunk volna szeretteinknek. Még felnőtt korban is kijárt a legszentebb jel, Krisztus keresztje a homlokunkra.

1945 januárjában a nagy világégés alatt, a háború eszeveszett tombolása közepette nálunk rekedt fivérem öt barátja, itt a Margit körúton, a kényszerű pincelakásunkban. Innen indultak bevetésre az egyetemi rohamzászlóalj katonáiként minden reggel harcolni. Mentek kiképzetlenül, a jól felfegyverzett orosz hadsereg ellen. Nagy szívszorongással és imáink kíséretében indítottuk őket, s anyánk rendszeresen tette a keresztet „fiai” homlokára. Egy saját, és öt vendégfiú indult minden reggel a

** Ezt a történetet Baranyi Laci barátunk juttatta eszembe, aki szintén részese volt akkor a „keresztelésnek”.*

halál felé, a bizonytalanságba. Sok erőt adott nekik is, nekünk is ez a hitből fakadó útravaló.

Egyik alkalommal sebtében rohantak a fiúk, elmaradt a keresztelés. Este két fiú karlövessel tért haza és egy sajnos haza sem tudott jönni. Ott maradt az út közepén, a golyózápor szíven találta és meghalt. Koós Laci volt ez a szegény, százszor elsíratott barátunk. Éreztük, sőt tudtuk, hogy az elmaradt útravaló következménye ez a tragédia.

Pár nap múlva – félve az elkéséstől – rohanva indult volna „maradék” három fiunk, de Édesanyám visszaparancsolta őket és mélységes szeretettel Isten oltalmára bízva őket, homlokukra rajzolta a védő keresztet. És este, amikor hazatértek – remegve az átélt izgalomtól és félelemtől – szívszorongva mesélték, hogy mintegy 15 méterrel az orruk előtt csapódott be egy akna szörnyű pusztítást végezve az út burkolatában. Ha akkor anyukánk nem hívja vissza őket, hogy a keresztet a homlokukra rajzolja, hát bizony éppen a becsapódó akna kellős közepébe értek volna mindhárman. Ez a néhány pillanat, amelyben visszatartotta őket volt szükséges ahhoz, hogy életben maradjanak. Ez mindannyiunk számára örök emlék maradt. Ötvenöt év telt el azóta, de ma is elevenen él lelkünkben.

Köszönjük jóságos Istenünk, a keresztbe vetett hit erejét!

Újabb csoda cipőgondunk megoldásához

A nagyobbik unokám Andika, Vecsésen él szép családjával. A harmadik gyermekével volt otthon GYES-en, de ahogy a kislány két éves lett, úgy határozott, hogy visszamegy dolgozni régi munkahelyére. Sokba kerülnek a gyerekek, a két nagyobbik iskolás, a férje keresete kevésnek bizonyul, közben az építkezést is be kellene fejezni, szóval mindenképpen szükség lenne az ő keresetére is, hogy ne szenvedjenek szükséglet. Mint minden családban, náluk is a gyerekek öltöztetésére kell először

gondolni, majd csak ezután lehet szó a szülők felruházkodásáról. Summa-summarum, a munkába járáshoz elegendő utcai cipőre lenne szükség, hogy minden időjáráshoz tudjon rendesen öltözni.

Istenem, hogyan tudnék segíteni rajta? Nem hagyott a gondolat nyugodni. A cipőárak egekig érnek, de még a piacokon is az elfogadható lábbeliért 3-4 ezer forintot kérnek. És egy párral semmire nem megyünk. Nagyon kértem Isten segítségét, hogy mutasson utat egy megoldás felé. Mindenképpen segítenem kell rajta, de az anyagi lehetőségeimet meghaladják az árak.

És ismét itt a hatalmas csoda! Történt ugyanis, hogy egy nagyon jó ismerős néni – akivel baráti viszonyban vagyok – egyik nap szégyenlősen fordul hozzám, szinte alig meri közölni szándékát. Bízatom, hogy csak beszéljen nyugodtan, miben segíthetek?

Azt mondja: néhány hónapja ment külföldre a lánya és évekig nem jön haza, az itt maradt holmik között – szinte teljesen új állapotban – van egy csomó cipő, csizma. Nem akarja tartogatni, ha meg nem sért vele, menjek át, nézzem meg, és ha tudom használni őket, hát vigyem el.

Majdnem megállt a szívverésem a boldogságtól. Minden cipő, csizma 39-es méretű volt. Az egyik szebb, mint a másik. Hat pár gyönyörű cipő és egy pár bőrcsizma, szinte alig használt. Hát én bizony nagy hálálkodások közepette összepakoltam a gyönyörű ajándékot, és elvittem az én cipőtlen drága unokámnak. Egytől-egyig passzolt a lábára! Mennyei boldogságban úsztunk. Hiába akartam honorálni a gazdag ajándékot, egy fillért sem fogadott el a néni.

Azóta is csak imádkozom értük, hogy áldja meg őket Isten és adjon ezerannyit nekik.

Köszönet újra és újra Istenünk, a szerető gondoskodásért.

A mosógép

Amikor 27 éves koromban teljes szívvel befogadtam az Úr Jézust életembe, nagyon megszerettem azt az igét, hogy „ne aggodalmaskodjatok a holnap felől, mindazt megadja az Úr, amire szükségetek van”, csak forduljatok Hozzá bizalommal. Szinte ebben a szellemben éltem ettől kezdve minden napomat és minden nap meg is kaptuk a szükséges eleget.

Mindenkinek bátran mondhatom, hogy a legjobb befektetés az élethez a feltétlen bizalom és hit Isten szerető gondoskodása felé.

Most, hetven évesen, visszatekintve életemre megállapíthatom, hogy számtalan gondoskodó csodát éltünk meg családommal, és minden alkalom közelebb vitt bennünket Istenhez. Új erőt kaptunk naponta az élethez. Erős indítást érzek ahhoz, hogy minden eseményt, minden csodát megírjak, ami megtörtént velünk, hogy hálás szívvel, köszönettel adózzak szerető Istenünknek.

A sok-sok gazdag gondoskodás közül most azt írom le, amikor váratlanul teljesült egyik régi vágyam, automata mosógépet kaptam.

Rakosgattam szerény nyugdíjamból félre a legalább hetvenezer forintba kerülő automata mosógépre a forintokat. Csak álmodoztam róla, hogy ha majd meglesz rá a pénz, milyet vegyek, hogy el is férjen a fürdőszobában, jó, megbízható legyen, és tartson ki életünk végéig.

Aztán egyik alkalommal meglátogatott középső unokám, Mónika. Sok szép dologról beszélgettünk, mint mindig. Jó együtt lenni, egy kicsit felüldülni egymás társaságában. Elmondtam szívem nagy vágyát, hogy már hónapok óta rakosgatom a forintokat egy szép, komoly automata mosógépre, mert egyre nehezebb a régivel való mosás, nehéz cipelnem a vizet, külön kell öblíteni, centrifugálni, szóval nehezen bírom ezt a munkát.

Erre megszólal az én drága kis Mónikám, hogy pontosan egy ilyen, általam elképzelt mosógép szabadult fel az anyósa

háztartásában, mert ők újat, nagyobb teljesítményűt vettek, és szinte nem is tudják, mit tegyenek a fölöslegessé vált géppel. Ha elfogadom, akkor elhozzák és nagy szeretettel nekem ajándékozzák.

A boldogságtól a könnyeim is kicsordultak. Persze, hogy elfogadom, hiszen ez olyan nagy segítség nekem, amit elképzelni is alig tudtam. Hozták is hamarosan, beszereltem, és azóta ezzel mosok, csodálva pontos, tökéletes működését. Hálát adok minden alkalommal Istennek, és köszönetet mondok Mónikámnak, hogy rajta keresztül ismét ilyen nagy csodát élhettem át.

Ez is, mint eddigi gondoskodásai Istennek, mély hálára kötelez.

Köszönöm Uram!

Isten markában

Számtalanszor átéltem, hogy Isten tenyerére vett és gondjaim, szorongásaim egyszerre megszűntek, minden elrendeződött körülöttem. Ennek a felfoghatatlan isteni szeretet-megnyilvánulásnak az átélése során mindig nagyon boldog érzés kerített hatalmába.

Azonban – gyarló ember lévén – nem egyszer azt is átéltem, hogy rossz lépéseim nyomán Isten markába kerültem és bizony keserves árat fizettem bűneimért. Okulásul elmesélem a következő történetet.

1999. december 19-én nagy ajándékcsomaggal, szeretettel és örömmel indultam dédunokáim meglátogatására Vecsésre. Már láttam magam előtt a gyerekek örömét, amint a dédi ajándékait bontogatják. Nagyon meg voltam magammal elégedve...

A kispesti távolsági autóbusz állomásra érve – mivel tudomásom szerint még fél óra volt a busz indulásáig – nem álltam ki a hidegre, hanem behúzódtam a metróállomás egyik

szögletébe és vártam. Csomagjaimat egy vasrács tetejére támasztva egyensúlyoztam, hogy könnyebb legyen. És ahogy itt és így állok, mellém vágódik egy 45 év körüli hajléktalan férfi – cigaretta a kezében – és nagy világoskék szemében a könyörgés tekintetével szótlanul néz rám. Én teljesen rezignáltan – felmérve az ő helyzetét a cigivel és a magam felcsomagozott, pénzkeresésre képtelen kezemet – magyaráztam neki, hogy lássa be, képtelen vagyok ilyen teherrel bármit is tenni. Különben is, mindig megszánom a kérőket, rendszeresen adok, rendszeresen jótékonykodom, de most nem tudom ezt megtenni, mert nagy gondot okozna a pénz előkeresése.

Megértette, és elment, még jó ünneplést is kívánt az egész családomnak. Hát ez a jókívánság nagyon mellbe vágott! Én nem akartam kényelmetlenkedni a pénzkereséssel, ő pedig ilyen nyílt, megértő szeretettel jó ünneplést kíván nekünk. Keserű gondolatokkal elindultam a megálló felé. Még út közben újra elém áll egy idősebb asszony és kért néhány forintot. És én újra csak mondom, hogy hagyjon békén, nincs pénzem.

Szinte menekülve siettem a buszmegállóhoz. S akkor látom, hogy a vecsési busz már elment, csak másfél óra múlva jön a következő. Teljesen elvesztettem a talajt a lábam alól. Képtelen vagyok itt másfél órát rostokolni. Valami megoldást ki kell találnom. Döntöttem! Elmegyek a repülőtéri busszal Vecsés határáig, és onnan taxival fogok tovább utazni. Így is tettem. Mentem én a csomagokkal és a nagyon nehézé vált szívemmel. Tudtam, hogy a viselkedésem a szívtelenségem eredménye az a tortúra, de már benne voltam, húztam is a nyakamat az én Istenem előtt. Büntessen csak, megérdemlem, de az irgalmát ne vonja meg tőlem.

1800 forintot fizettem a taxiért. Mire a gyerekekhez értem már nem volt bennem felhőtlen az öröm. Állandóan előttem volt a nagy világoskék könyörgő szempár. Úgy szerettem volna visszacsinálni, megajándékozni pénzzel, élelemmel, de ez már nem volt lehetséges. Ez a hajó elment, viselnem kellett az ódiumát.

Hazatérve, este kinyitom a bibliámat, hogy imádkozzam, és mit üzen nekem az én Istenem: „Akiket szeret, azokat megdorgálja az Úr.” (Példabeszédek 3:12)

Bűnbánó szívvel köszöntem meg a fenyítést, s azt is, hogy mindezek ellenére mégis szeret. Köszönöm Istenem.

Találkozás Isten országával

1956 közepén, talán május vége lehetett – anyósommal és két kislányommal voltam otthon – bekopogtatott Gabi néni, a falu orvosának felesége. A temetőből jött visszafelé, nagyon megszemjázott és mint mondta, rendkívül erős késztetést érzett, hogy pont hozzánk térjen be szomját oltani. Valami földöntúli lelkesedéssel és erővel beszélt nekünk a bibliáról, az úr Jézusról és főleg Papini Krisztus történetéről.

Ittuk minden szavát, nem akartuk abbahagyni a beszélgetést. Ekkor éreztem meg, hogy van egy másik világ, amelyet én csak a gyermeki imák és általános vallási fokon ismertem, de mindig éreztem, hogy ezt nagyon komolyan kell venni és azt is tudtam, hogy a szívem, lelkem teljesen átformálódott e beszélgetés során. Egyre többet akartam tudni. Rendszeresen jött Gabi néni és beszélt-beszélt áttüzesedett lélekkel. Rólad Uram, nem is lehet lagymatagon beszélni, csak a Szentlélek tüzével, lelkesen.

El kell mondanom, hogy ezeket a beszélgetéseket megelőzően férjemmel már évek óta nem voltunk összhangban. Ő kártyázott, barátnőket tartott és én egyre fájdalmasabb szívvel éltem a megcsalt, kijátszott feleségek életét. És ekkor jött a csoda, mert Te Uram, Istenem pontosan ebben az elesett állapotomban nyúltál le értem és hoztál örömet, lelkesedést, boldogságot az életembe. Elviselhetővé tetted számomra azt is, amikor férjem 1956. december 19-én végleg elhagyott bennünket. A Te erőddel Uram mindent kibírtam, nem omlott össze az életünk. Szárnyaidra vettél bennünket és megmentettél az Örökélet

számára. Mert biztosan tudom, hogy nekünk már ott és akkor elkezdődött az Örökélet.

Ez volt az igazi megtérésem, Istenhez fordulásom időpontja. Ettől kezdve egyik csodát a másik után éltük át. Minden, ami körülöttünk történt, csodának számított, mert lelkünk valami fenséges fényben ragyogott. Nem éreztük magunkat elesettnek, pedig közben nagy bánatok is értek.

Férjem nyugatra távozása, a pénztelenség, a máról-holnapra élés, a betegségek ellenére, töretlen hittel és lelkesedéssel, szinte vidáman éltük életünket. Ahol csak tudtam beszélni Rólad Istenem, mindenütt áradoztam szeretetedről, hirdettem Igédet, Gabi nénivel karöltve egész kis missziót végeztünk a faluban és én a munkahelyemen is.

Nagy boldogság volt beszélni Rólad. Szinte úgy éltük át ezt az időszakot, mintha szárnyaidra vettél volna bennünket és angyalok seregével csak a mi életünket óvtad, segítetted.

Naponta éltünk át apró csodákat, ilyen volt az, amikor Mártikám az udvaron játszott egy nád vesszővel, amit a szájába vett. Szaladgálás közben elesett és a nád átszúrta a torkát. Az orvos véleménye szerint 2 milliméter hiányzott a halálos sebesüléstől. És Uram, Istenem, Te azt a 2 millimétert is számon tartottad. Megmentetted kislányunkat.

Ilyen csodálatos adomány volt az is, hogy Dittának olyan üzleti érzéket adtál már kicsi korában, hogy az évek óta összegyűjtött Tolnai Világlapját – amit anyósom elköltözése után hátrahagyott – az egész faluban széthordva eladogatta. Jó áron megvették és mi ebből a jövedelemből éltünk hetekig. Így védtél Uram, az éhezéstől, a kétségbeeséstől. Emberi szemmel nézve szegények voltunk, de a Te szereteted és gondoskodásodat bírva minden nap megkaptuk a szükséges eleget.

Már megtérésem kezdetén egyre többször megtapasztaltam a tanult ígék valóságát. Például, amikor azt tanultuk: „Ne aggodalmaskodjatok, hogy mit mondjatok bíráitok előtt, majd a Szentlélek megtanít a válaszra”. Így történt ez szó szerint, amikor a litéri iskola tanárijában napokon keresztül gépeltem

Gabi néni férjének, Feri bácsinak a külmisszióban végzett munkáinak levelezéseit, az orosz tanár fölém hajolva rám ordított:

- Hát te mi az Istent gépelsz itt!?
 - Azt! Válaszoltam a legnagyobb lelki nyugalommal.
- Ezzel megszakadt részéről a számonkérés. Ennyi...

Bölcs eligazítás az élethez

Mécs László Májusi legendájából a jótekönykodásra tanítottál, Istenem. Egy koldus előtt állván keresgeti a garasokat, s megszólal benne Jézus hangja:

- „.... Mit számolgatsz oly kínos bölcsen?
Mikor kértél, hogy szíved megtöltsen
.... Boldogsággal, s balzsam kellett kegyser,
anyád csókját számoltam csak egyszer?
... Megszámoltam a sok szívet, ember,
Mely feléd nyílt, mint tulipántenger?
Megszámoltam cseppenként a vérem,
Mely kifolyt, hogy élhess hófehéren
S boldogsággal szívedet megtöltsse?
- Te meg számolsz, mint garaskák bölcse...”

De az emberiség számára legnagyobb útbaigazítást az életre vonatkozóan szent Ágoston Vallomásaiból tanultam meg, melyet a 15 éves Adeodátus, Szent Ágoston fia mondott ki, amikor megkérdezte tőle az apja: „Ki az, aki igazán szereti Istent?” és a válasz:

„Az szereti igazán Istent, aki mindig reá figyel és egyedül csak Hozzá ragaszkodik.”

Szent Ágoston édesanyja, Mónika kinyilatkoztatja ugyanebben a könyvben:

„Minden ember bírja lelkében Istent, csak egyik barátként, a másik ellenségként.”

Hát ilyen gyöngyszemek formálták évről-évre lelkemet és vittek egyre közelebb Istenhez.

Litér

1955.

Kedves emlékeim közé tartozik a következő esemény is. Az ott élő fiatalság saját szórakoztatására önképző kört alakított, kaptunk egy nagyon rendes szakképzett rendezőt is, Peress József személyében.

Nagy fába vágtuk a fejszénket. Heltay Jenő: A néma levente című darabját adtuk elő. Félévig tartottak a próbák, de fáradhatatlanok voltunk a készülődés alatt. Én játszottam Ziliát, a női főszerepet, férjem Beppót. Úgy éreztük, hogy nagyon jó. lendületes előadást sikerült összehozni.

Eljött a bemutató napja. A főpróbát az iskolások számára rendeztük meg. Az én gyermekeim is ott voltak az előadáson, Ditta 2. osztályos volt akkor, Márti pedig öt éves és az egyik tanár ölében ült. Folyt az előadás szépen, rendben. Amikor odaérkezett a történet, hogy Ziliát a bakó le fogja fejezni, Ditta lányunk nagy zokogásban tört ki. A tanár ölében ülő öt éves Márti rászólt az előadás közben: Ne sírj, te buta, nem halhat meg, hisz tudod, hogy tegnap is hazajött anyukánk!

Vagy egy másik esemény. 1957 tél. A gyerekek hóembert raktak az udvaron. Szépen sikerült, gyönyörködtünk benne mindnyájan.

Talán két napig tartott a hideg tél, harmadnapra felmelegedett az idő, a büszke hóemberből egy hatalmas víztócsa maradt. Ditta megszólalt: anyu ez olyan volt, mint az apukánk, egy pillanat alatt megfoghatatlanná vált. Pontosan így hagyott itt bennünket.

Ekkor döbbsentem rá, hogy a nagyobbik gyerek lelkében mekkora űrt hagyott az apjuk távozása.

Legjobb nevelés a jó példa

Mindig vallottam azt az örök igazságot, hogy minden ékesszólásnál többet ér a tett. Amikor gyermekeimmel már egyedül éltem, nagyon vigyáztam arra, hogy csak jó példát lássanak életemben. Bevontam őket a napi imaközösségbe, igyekeztem bölcs és szeretetben gazdag életben nevelni őket, pótolva nagyrészt apjuk elvesztését, hitre tanítva őket, az életük további, felnőttkori életvitelére.

Nagyon fogékonyak voltak szinte mindenre, kezdték meglátni és megítélni saját ballépéseiket, sőt a felnőttek hibáit is számon kérték.

Ilyen emlékeim vannak ebből az időből:

Hat éves Mártikám egyik reggel felébredve így szólt: Azt álmodtam, hogy kaptunk három szem cukorkát és én elosztottam úgy, hogy kettőt magamnak, egyet Dittának adtam. Ekkor egy kéz a hátam mögül benyúlt az asztalra és az én második szem cukorkámat áttolta Dittának.

Íme, egy másik eset:

Ugyancsak Márta jön az iskolából és így szólt:

Anyu, mindig van alkalmam hazafele jövet egy-egy öreg néninek segíteni, a kosarát vinni és mindig várom, hogy valamivel megjutalmazzon, pedig már nagyon szeretnék úgy segíteni, hogy ne várjak érte jutalmat.

Mikor életünk folyamán ilyen megnyilatkozásokat tapasztaltam gyermekeim részéről, éreztem, az égiek is segítenek abban, hogy a szépre-jóra nevelés jobban megfogadjon a lelkükben.

Azt is megtapasztaltam számtalanszor, hogy ha jótékonykodtam valaki felé, ha spontán segítettem, akár

anyagival, akár kézi erővel, vagy másért való imádkozással, minden esetben bőséges jutalmat kaptam Istenünktől. Soha nem adtam úgy pénzbeli segítséget senkinek, hogy vártam volna érte valamit, akár Istentől is viszonzást. És mindig azt vettem észre, ha adtam, rövidesen a sokszorosát kaptam vissza valamilyen formában. Minden egyes alkalom örök hálára kötelezett és nagy meghatódottsággal nyugtáztam: Istennek nem lehet adni semmit, hisz minden az övé, de ha szeretettel és együttérzéssel gazdálkodunk, mindig megjutalmaz érte.

A nincstelenség áldása

Mint sok fiatal, 1946 végén én is kipróbáltam a cigarettázást. Nem esett ugyan nagyon jól soha sem, de miután férjem is, nővéremék is már régen hódoltak ennek a szenvedélynek, én sem akartam lemaradni tőlük. Szívtam rendületlenül, napi 10-15 szálat, a végén már tényleg nélkülözhetetlennek éreztem. Aztán eljött 1956. december 19-e. A férjem nyugatra távozott, keresetünk nem volt, hiszen nem tudtam munkába állni, mert nem volt rá lehetőség. És ekkor a nincstelenség áldott haszna teljesedett be életemen. Akkor egy doboz cigaretta ára 3,50 forint volt, egy kiló kenyér ára 3,60 forint volt!!! Hát egy percig sem gondolkodtam rajta, hogy melyiket vegyem meg. A kenyér kellett, és én egyik napról a másikra – a Te kegyelmedből Istenem – leszoktam a tíz évig tartó dohányzásról. Máig sem bántam meg. Köszönöm ezt a kegyelmet is Istenem.

A Szentlélek lángja

1961. kora tavasz

Barátnőmmel, Gabi nénivel - átmeneti időre - össze kellett költöznünk. A férje elvált tőle és mivel szolgálati lakásuk volt, ezért természetes, hogy a férj maradt a lakásban.

Minden estén csodálatos imaközösségben kértük Isten segítségét, védelmét életünk fenntartásához. Amint a gyerekeket

lefektettem, sokszor este 10 óra után is, nagyokat sétáltunk a falu utcáin, sokat beszélgetve Gabi nénivel, aki nagy tudású, olvasott ember volt és így bölcsességet, bibliatudományt, általános műveltséget sajátítottam el Tőle.

Egyik alkalommal az alsó utcában lakó ismerősünk, Matild megállított bennünket és ezt mondta: Tudjátok-e, hogy estefelé, amikor lemegy a nap, a házatokat csodálatos fénysugár övezi, már két hete. Először azt hittük, hogy tűz van, de tévedtünk, csak távolból volt ez a látomás és értetlenül állunk a mai napig előtte, mitől lehetett az az égés nélküli tűz?

Összenéztünk Gabi nénivel és azonnal tudtuk, hogy csakis a Szentlélek tüzeinek látható formája jelenhetett meg a házuk, otthonunk körül. Hiszen naponta hirdettük az Úr Jézus Krisztus szeretetét, jóságát, és próbáltunk sokakat megnyerni a szent ügynek.

Ezzel a jelenséggel is nyilvánvalóvá vált Istenünk, hogy helyes úton járunk, hogy elfogadtál bennünket imáinkkal, igyekezetünkkel és tiszta, érted égő szívünket ismét átmelegítetted.

Hála és köszönet ezért is.

3 szál gerbera

1980. október 26-án édesanyánk vonat-szerencsétlenség következtében meghalt. Kimondhatatlan fájdalom járta át lelkemet, főként azért, mert lelkifurdalásom volt, miért hagytam őt egyedül hazautazni Balatonfüzfőre.

A temetésnél csak egy könny nélküli mélységes magambazárkózás, egy leírhatatlan vágyódás volt bennem, hogy vele menjek én is. Amikor leengedték a koporsót a föld mélyébe, a három gyermeke, Imre, Jutka, Anna nevében három szál gerberát összekötve dobtam utána a sírba. És azt látom, hogy a virágok nem dőltek el a koporsón, hanem - mintha vázába tettük volna - szépen szálegyenesen megálltak a koporsó tetején. Ezt a csodát úgy éltem meg, hogy édesanyám fogta meg a lelkével a

búcsúvirágokat, mintegy jelezve, hogy soha nem hagy el bennünket. Köszönettel vette az utána küldött három szál virágot. Nagy fájdalmamban leírhatatlan boldog pillanatokat éltem át, lelkével egyesültem az örökkévalóság bizonyítékaként.

Legyen áldott az Úr neve!

Üzenet az örökkévalóságból

Édesanyám halála miatt – vonatszeren-csétlenség áldozata lett – sokáig nagy-nagy fájdalom volt a szívemben. Két-három év is elmúlt, amikor oldódott némileg bennem az elvesztésének emléke.

Pontosan a hetedik évfordulón, szinte minden pillanatban átéltem azokat a szörnyű napokat. Imával, elmélkedéssel telt az éjszakám. Hajnali 4 órakor felébredtem és egy kellemes belső (vagy külső) hang – nem tudtam megállapítani – ezt mondta: „Nem kell szomorkodni, nem a bánat, az öröm napja ez, ma született meg az Örökélet számára!” A mennyországban éreztem magam. Ettől kezdve nagy nyugalom és boldog bizonyosság van bennem. Istenem, tudtomra adtad, hogy édesanyámat is felvitted az üdvözültek sorába. Köszönöm Uram!

Az élet könyve

Ha van időm, szívesen olvasok klasszikusokat, regényeket. Így került a kezembe újra Karenina Anna. Ebben egy alkalommal a kocsisával Lev Tolsztoj szekerén ülve beszélgetnek, s a kocsis az egyik szomszédjukról így nyilatkozik:

- Ez az ember a lelkének él.
- Mi az, hogy a lelkének él? - kérdezi Tolsztoj.
- Hát úgy, hogy igazságosan, istenesen.

Lev Tolsztoj – akinek már sok gondot okozott a helyes életre való térés – ebben a pillanatban otthagytá a kocsisát, gyalog

futott haza, és ujjongva állapította meg, hogy megtalálta az élet értelmét. A kocsisán keresztül szólt hozzá Isten.

Ezután még jobban elmerültem ebben a gondolatban, közelebbi értelmét keresve. És egyik éjjel felébredve, újra ezen gondolkodtam, amikor megszólalt bennem az az ismerős szeretetteljes hang, amely oly gyakran eligazít problémáimban:

Mit jelent az, hogy a lelkének élni? - És itt a válasz:

„Cselekedd a jót önzetlenül, aki jót cselekszik, az kegyelemben van, és aki kegyelemben van, annak neve fel van írva az Élet könyvében.” Hát ez ilyen egyszerű! Köszönöm Istenem.

Megvilágosodás

Ha szellemi megvilágosodást kapok a Szent Lélektől végtelen boldogsággal tölt el. Így volt ez a következő szentágostoni idézettel is: „Azok tartottak Tőled távol Uram, amik nem lennének, ha Benned nem volnának.” Hónapokig törtem rajta a fejem, mit akar ezzel mondani Ágoston?

Egy alkalommal autóbuszon utaztam Veszprémbe Literről és ismét csak ezen meditáltam. Egyszer csak a napnál világosabban nyílt ki előttem az értelme: A szeretet, a szépség, a jóság, mind Isten tulajdonságai, tehát Benne vannak. Én pedig a bűnök útját járom, emberi sikereket, a bűnt, a pénzt hajszolom, így soha nem találkozhattam eddigi életem során Istennel, mert bennem nem voltak meg azok a tulajdonságok, melyek Istenben. Az Ő lénye és az én életvitelem más neműek voltak. A tűz és a víz nem elegyedhettek össze, mert az egyik kioltja a másikat. Ez a nagyszerű felismerés egész életemre nagy hatással volt. Ma is, 68 évesen sok erőt merítek belőle!

A ”szak-angyal”

Nővérem halála után – a végrendelet szerint – el kellett adnom a csepeli házat és a pénzt a lányának adni. Felmértem a lehetőségeket, mert szerettem volna a maximális összeget elérni,

hogy Züzünek minél többet adhassak. Egy évig folyt az eladási tortúra, hirdetések, háznézők sora jött, de semmi eredmény. Nagyon belefáradtam, szinte az erőm is elfogyott a sok gond és a kilátástalanság miatt.

Aztán egy délután férjem olyan műsort nézett a televízióban, ahol kerek asztal beszélgetés folyt egy evangélikus pap, egy zsidó rabbi és a pszichológus Popper Péter között, aki vezette az egész beszélgetést. Én kint tevékenykedtem a konyhában. Egyszer csak figyelmes lettem egy mélyen a lelkembe vágó témára. Azonnal besiettem a szobába meghallgatni a beszélgetést. A zsidó rabbi arról szólt, hogy miért nem hallgatja meg Isten az ember imáját. Szerinte helytelenül kérjük Őt. Példát mondott Jákob létrájáról. Ott az van megírva, hogy angyalok fel- és szálltak Jákob álmában egy égi létrán. Ez azt jelenti, hogy Jákob körül a szolgálatukat elvégzett angyalok visszaszálltak az égbe és újabb angyalok jöttek neki szolgálni. Tehát ennek az a tanulsága, hogy Istenünktől egy megfelelő tudással rendelkező angyalt kell kérnünk, aki abban a helyzetben biztos segítséget tud adni.

Hát ezt azonnal megértettem és kilenced imádkozásba kezdtem. Két héten keresztül nagy odaadással kértem Istent, hogy küldjön egy „szak-angyalt”, aki segít a ház eladásában, mert úgy érzem, hogy már erőm végső határán vagyok. Nem tudom teljesíteni elhalt nővérem végső akaratát, hogy gyermekének a ház árát eljuttassam.

És íme, a kilenced végére újra megtörtént a csoda! 1997. március 6-án komoly vevő jelentkezett, az árat is megadta érte, amelyet elgondoltam és négy nap alatt lebonyolítottuk az egész adás-vételt. Szinte álomszerűen peregtek az események, alig győztük energiával.

Lezajlott Isten kegyelméből az egész. Szigorú böjtöt tartottam azon a napon, amikor befejeződött, így köszöntem meg Istennek a csodát, amelyet újra véghezvitt az életemben. Azóta is naponta hálát adok az égieknek, hogy segítségemre voltak.

Hogy imám meghallgatást nyert, hálásan köszönöm Istenem.

A „nemszeretem” üzenet elfogadása

Amikor hitre jutottam az én drága Gabi nénim által, nemcsak értelemmel kerültem közelebb Istenhez, de a szívem olyan többlet-boldogságban részesült, hogy az előző életemhez képest, szinte felmérhetetlenül több, gazdagabb lett az életem. Bölcsességet, békességet, bátorságot kaptam az élet minden területén. Ha megpróbáltatás ért, azonnal ráéreztem, hogy hol rontottam el, és szinte mindig helyre tudtam hozni, bűnbánattal az életünket.

Nagyon sokszor megszólalt bennem Isten hangja, eligazítása, hogy mi a megoldás az adott esetben. Ezért külön nagyon jó megtért embernek lenni. A kapcsolatunk az égiekkel minden más kincsénél többet ér, amit az anyagi világ nyújtani tud.

Le kell írnom, hogy a harmadik házasságomban, férjemmel nagyon nehezen tudtunk közös nevezőre jutni. Bár ő is vallásos ember (ezért is mentem hozzá, miután megözvegyültem), mégis az én hitem a hívő életről sokkal mélyebb odaadást és kötelességet jelentett az övénél. Nagyon is meg voltam elégedve hozzáállásommal, mindenképpen szerettem volna átformálni őt, az én felfogásom szerinti „hitéletre”. Évek kellettek ahhoz, hogy megértsem, nem biztos, hogy jól csinálom kettőnk kapcsolatának alakítását. Sokat sírtam, keseregtem, tudtam, hogy többet kellene kihoznunk mindkettőnkől, de elfeledkeztem a leglényegesebből, hogy csak szeretettel haladhatunk előre.

Egyik alkalommal férjem családi sírjánál, egyedül maradtam, amíg ő vízért ment. Nagy keserűen és könnyörgéssel, az édesanyjához fordultam imával: beszéljen már a fiával, hogy változzon meg, segítse őt, hogy megértse a házasságunk így zátonyra fut. Meg is kaptam tőle a választ, a lelkemben szinte hangosan így szólt: „Szeresd jobban Kálmánt!” Először teljesen felháborodtam, hiszen nem ezt a választ vártam, valami olyant, hogy jól csinálod, majd jobban odafigyelek rá, de nem, én szeressem jobban!?

Mégis elfogadtam, s ettől kezdve csak azért imádkoztam Istenhez, hogy adjon a szívembe több és több szeretetet, hogy megérezze ezt férjem is, én tényleg Isten útját akarom járni halálomig, de most már vele.

Bevezető a Miatyánk elé

Megtanultam már egész kicsi gyermek-koromban, hogy adódnak az élet során olyan helyzetek, amikor egymagam állok szemben, tanáraimmal, főnökeimmel, felelősségre vonóimmal, és nem mindegy, hogy milyen felkészültséggel. Minden feladatot jó lelkiismerettel kell megtanulni, elvégezni, akkor meg tudok állni majd az én kegyelmes Istenem előtt is. Nyitott füllel, szemmel jártam életutamat, minden okos dologra felfigyeltem, mindenből tudtam tanulni. Így a helyesen elvégzett imát is Shakespeare Hamlett-jéből tanultam meg: Nem hat az égig a szó, ha nincs mögötte gondolat! És így igyekeztem elmondani minden imámat, kérésemet.

Elmélkedés a Miatyánkról

Biztos vagyok abban, hogy az emberiség nagy része a leírt imákat,

– így a Miatyánkot is – csak gépiesen, szinte gondolkodás nélkül „szövegezi”. Egy elhadart esti imával letudja az egész napi kötelezettségét Teremtője felé.

Bevallom, én is elég felületesen mormoltam évtizedekig az Úrtól tanított imádságot. Úgy éreztem, hogy a gépies szöveg után – ha saját szavaimmal imádkozom, bajaimat elsorolom, kéréseimet előtárom, majd köszönetet mondok mindenért – eleget tettem az Istennel való kapcsolatom fenntartásáért.

Aztán néhány évvel ezelőtt (most 70 éves vagyok) egyik alkalommal a Bibliában lángbetűkkel állt eléem a jézusi tanítás. „Ti pedig így imádkozzatok: Mi Atyánk!...”

Szívem-lelkem beleremegett már a megszólításba is. A világ teremtőjét, fenntartóját, éltetőjét én a kis porszem, a gyarló emberke „Atyámnak”, „Édesatyámnak”, „Apácskámnak” nevezhetem. Megszólíthatom, és Ő nem ráz le magáról, nem utasít el, hanem figyel rám, átmelegíti a szívemet magához ölel.

Gondoljuk csak el, ha itt a földön egy magas rangú ember felé kell tiszteletet tennünk, milyen szorongás, félelem, drukk van bennünk. És a Mindenség Urát én személyesen, minden ceremónia nélkül megszólíthatom! Megállhatok előtte!

Ahogy többször elolvastam a leírt imát, egyre jobban átmelegítette a szívemet. Minden sora új értelmet kapott a lelkemben. Minden szava lelkem mélyéig hatolt és megkeresve, felfedezve a mögöttes értelmet, határtalan boldogság kerített hatalmába. Hát ennél nagyszerűbb, tökéletesebb könyörgést, kitárulkozást Istenünk felé, a legcsiszoltabb elméjű emberi agy sem találhatna ki. Egyszerű és mindent magába foglaló értelem van benne.

Meggyőződtem arról, hogyha tiszta szívvel, odafigyeléssel mondom el a Miatyánkot, akkor már minden saját gondolat felesleges. Ezért mindenkinek mondom, aki olvassa elmélkedésemet, mielőtt elkezdi az imádkozást, lélekben mosakodjon be, és tiszta szívvel szólítsa meg a Teremtés Urát. Megtapasztalja ima közben, hogy mindent elmondott, ami a személyes édesatyja felé elmondható és ezután nyugodtan várhatja a visszasugárzó isteni áldást, segítséget egész életére.

Soha ne menjen le a nap anélkül, hogy a Miatyánkot értelmesen és tiszta szívvel elmondjuk!

...aki a mennyekben vagy...

Ízlelgessük a Miatyánk következő sorait rendre, keressük a mögöttes fellelhető értelmet, jelentését.

Szinte elérhetetlennek tűnik számunkra Istenünk, ha valóban csak a mennyekben lakozna. Szent Ágoston édesanyjától,

Mónikától tanultam, hogy minden ember bírja Istent, csak az egyik barátjaként, a másik ellenségként. Tehát ha elfogadjuk, hogy bennünk is lakozik a Teremtő Isten, akkor már csak arra kell törekednünk, hogy barátként létezzen bennünk.

Ez nagyon biztató és ugyanakkor hatalmas felelősséget is jelent, mert az Isten jelenlétének minősége bennem, nagyrészt rajtam múlik. Istenünktől kapott szabad akaratunk folytán módunkban áll gátat vetni Isten kiáradó szeretetének. Ugyanis csak az ember képes az összes teremtmények közül arra, hogy szembe szálljon Isten akaratával. És Isten akarata az, hogy minden ember üdvözljön, hogy minden ember visszatérjen az Örök Hazába. De az is igaz, hogy egy embert sem akar erőszakkal belekényszeríteni az üdvösségbe. Ezt jelenti a belénk oltott emberi szabad akarat. Szabad akaratomból elfogadhatom Istentől felkínált szerető gondoskodást, és szabad akaratomból vissza is utasíthatom azt.

Ha barátként bírom szívemben Istent, akkor kiteljesül az életemen az Ő üdvözítő akarata, ha viszont ellenségként bírom Őt, akkor sajnos önmagamot rekeszthetem ki az Isten Országából.

Mindezt átgondolva, imámban nyugodtan mondhatom úgy, hogy aki a mennyekben és a szívemben vagy. Dédelgessük, melengessük a szívünkben lévő Istenünket. Legyünk jó barátságban vele. Nem fogjuk kárát látni. Ebből a személyes jó barátságból csodálatos isteni erő árad ránk, amely felvértez bennünket minden kísértésben az elbukás ellen.

Köszönjük meg naponta Istennek, hogy végtelen szeretete folytán barátja lehetünk és Ő is elfogad bennünket barátjának.

...szenteltessék meg a Te neved.....

Ez a felhívás első olvasásra szinte értelmetlennek tűnik. Ki szentelheti meg Isten nevét és mivel? Elég, ha kimondjuk és

akkor megszenteltté lesz? Bizony ez nem egyszerű és nagyon a mélyére kell nézni, hogy érthető legyen számunkra.

Mivel tanítványait tanítja imádkozni az Úr Jézus, akkor csakis ők, vagyis az ember szentelheti meg. S hogy felhív e feladatra bennünket, biztosan nagyon fontos tényező a hitéletünkben. Nem Istennek fontos, hogy megszentelt legyen a neve, hanem nekünk. Saját lelkünköt várja el, hogy az Ő szolgálatába álljunk, és így szint valljunk nyíltan hitünkéről, elkötelezettségünkéről az emberek előtt.

Ha meg akarom szentelni Isten nevét, akkor nem helyezhetem előtérbe anyagi boldogulásomat, hasznomat mások rovására. Fel tudok-e állni elviselhetetlen, léha társalgásból? Gonosz erővel szembe tudok-e szállni, ha a becsület, a tisztesség bemocskolásáról van szó? Számtalan helyzetbe kerülhetünk, amikor nyíltan megvallhatnánk hovatartozásunkat. És tesszük-e jó szívvel, Istenünk dicsőségére?

Az általunk képviselt Istenbe vetett hitünknek szinte naponta lehetünk színvallói. Lehet, hogy kinevetnek, vagy lenéznek bennünket kiállásunk miatt, de higgyük el, hogy sokkal származásosabb az az ember, aki a tisztességen, a becsületességen megbotránkozik, mint az aki elviseli az ebből fakadó háttérbe szorítást.

És ne felejtjük el, hogy ilyen alkalmakkor különösen Isten védő erőterében van a lelkünk, s ha képesek vagyunk saját elhatározásunkból kiállni hitünk és Istenünk mellett, nem marad el a jutalom. Meg fogjuk tapasztalni az isteni szeretet kiáradását.

Ekkor nyugodtan megállapíthatjuk, hogy sikerült megszentelnünk az Ő nevét.

...jöjjön el a Te Országod...

Lukács evangéliumában azt mondja az Úr Jézus: „Az Isten országa tibennetek van” (Lukács 17:21), és mint látjuk, mégis arra hív fel bennünket, imádkozzunk azért, hogy jöjjön el az Ő

országa. Nem ellentmondás ez? Minden bizonnyal nem! Mert jóllehet bennünk van és közöttünk az Isten Ország, azonban hogy élünk-e vele, hogy aktív polgárai vagyunk az kizárólag rajtunk múlik. Számunkra csak akkor jön el, ha teljes szívvel és akarattal munkálkodunk érte.

Ezt a lehetőséget kínálja fel Istenünk, ezt kell kérnünk, hogy érezzük is a hatását, ezért kell imádkoznunk teljes szívvel.

Az ember szűkös behatárolt dimenziókban él. Az idő és tér nagyon meghatározza érzékeink felfogóképességét. Azonban ha időnként, főleg szorult helyzetünkben Istenhez fohászkodunk erőért, segítségért, megtapasztaljuk, hogy számunkra ismeretlen dimenzióból erő érkezik, és akkor ízelítőt kapunk Isten országának megnyilatkozásából. Akkor megmagyarázhatatlan módon egyszer csak minden logika ellenére kinyílik a megoldások lehetősége számunkra. Akkor csodát élhetünk át. Akkor eljön számunkra az Isten Ország.

Isten két kézzel szórja életünkbe a csodákat, a szeretetét, de elvárja, hogy ismerjük fel, és örülünk neki. Ám Ő nem kényszerít a boldog életre, ha nekünk más, alantas élet is a boldogságot jelenti.

Tehát nagy hiba az, ha életünk során csak sodródunk, nem keressük létünk értelmét. Nem tudakozzuk a boldogság mibenlétét. Beérjük múltó, apró örömökkal. Milyen szánalmas az az öszbeforduló idősödő ember, aki csak a játékot, a versengést, az anyagi jólét megszerzését tekinti boldogságnak. S ha valamelyiket elveszíti, vége az életének. Nincs kapaszkodója, nincs kihez menekülnie. Ezek élő halottak. Ezek soha nem tapasztalták meg életük folyamán, hogy van egy másik világ is, mely belenyúlhat az életünkbe, kapcsolat jöhet létre közöttünk és ez lelki békességünk, egyetlen biztosítéka.

Ezért forrósodjon át szívünk, ha az imánkban ehhez a sorhoz érünk és kívánjuk, akarjuk teljes szívvel az Isten Országának eljövetelét, mert ennél jobbat nem kérhetünk Istentől.

**...legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a
földön is....**

Ha emberi logikánkra építjük a Miatyánk ezen sorát, bizony akár el is keseredhetnénk miatta. Hát ha a mi dolgunk csak az hogy álljunk be Isten akaratának jóváhagyói közé, akkor értelmetlenné válik a saját szívünk vágya és kérése. A kiszolgáltatottság erői érvényesülhetnek rajtunk. Bármennyire is elfogadjuk, hogy Isten jót akar nekünk, legjobb, ha Rá hagyatkozunk, Ő tudja mi válik hasznunkra, mégis elvárja, hogy avatkozzunk be a saját sorsunkba, mert ezt Isten is így akarja!

Az Úr Jézus is erre tanít bennünket. Példázataiban, tanításaiban számtalan helyen követeli tőlünk, hogy kérjünk, zörgessünk, elszántan tusakodjunk azért, hogy jóakaratomkat – főleg másokért közbenjáró imáinkat – tárjuk Isten elé. Ne fáradjunk bele a könyörgésbe, mert megadja nekünk szívünk vágyát, kérését, ha kitartunk. Igenis legyen személyes akaratunk, legyen fontos ügyünk Istenünk felé. Legyen hitünk, hogy meghallgatást nyerünk. Ez is az Isten akarata, hogy hittel forduljunk felé és megadja nekünk kérésünket.

Persze az is igaz, hogy aki már állt szerettei sírjánál, vagy égbekiáltó igazságtalanságot szenvedett el, vagy reménytelen betegség kínozza, annak nagy próbatétel kimondani ezt a mondatot.

Azonban pontosan a legnagyobb megpróbáltatások közepette tapasztalhatjuk meg, hogy könyörgésünk során csoda történik velünk, bennünk, vagy körülöttünk. Megmagyarázhatatlan erők emelnek ki reménytelen helyzetünkből. Ezek a csodák sorsfordulók lehetnek életünkben. Ezek a meghallgatott imák teljesülései kötelezhetnek el bennünket örökre a mi gondviselő Istenünk felé.

Ne zúgolódjunk tehát ha baj ér bennünket, hogy hol volt ekkor az Isten? Miért nem segített? Ezek gonosz vádak Isten felé. Ezek csak a hitetlen ember szavai. Nekünk, akik

elkötelezetten hiszünk Isten gondviselő szeretetében, a legkilátástalanabb helyzetben is tudnunk kell erős hittel és bizalommal Felé fordulni. A mi határozott és szeretetből fakadó kéréseinkre, hittel elmondott könyörgéseinkre végül megkaphatjuk azt a választ, hogy „a te hited megtartott téged”.

Ezt a minősített hitet és életvitelt várja el tőlünk Istenünk, ez Isten akarata életünkre, ez hozza közel hozzánk az Ő Országát. Ezért imádkozzuk nyugodtan, hogy „legyen meg a Te akaratod.

...mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma...

Alapvető élelmiszerünk a kenyér. A magyar paraszt a búzát, melyből készül életnek mondja. Nagyon helyesen és valóságosan gondolkodik erről az aki megtermeli, aki az életet biztosító búzát magát életnek nevezi.

Amint fizikai erőnlétünk legfontosabb alkotója a kenyér, akkor mi lehetne lelkünk legfontosabb tápláléka, mint a Szentlélek. Ha lelkünket naponta nem tölti fel Isten szent Lelke erővel, hittel, bölcsességgel, akkor hiába tápláljuk pirospozsgásra testünket, csak egy vegetatív erőből duzzadó, de ugyanakkor szellemében teljesen kiüresedett mozgó bábok leszünk.

Ha az Úr Jézus a Miatyánkot a Szentlélek kitöltetése után tanította volna apostolainak, akkor biztosan együtt kérte volna a kenyér ajándéka mellé a Szentlélek kiáradását is. A kettő csak együtt teszi ki az ember szükségleteit. Csak Szentlélekkel eltöltve, érdemeljük ki az ember nevet. Csak akkor egész az emberlét, ha teste is lelke is megkapja a szükséges táplálékot.

Nagyon fontos az életünkhöz a Szentlélek kiáradásának kérése. Ő közli velünk a helyes gondolatokat, irányítja indulatainkat, tesz méltóvá Isten gyermekeihez.

Szellem nélkül nem élhet az ember. Ezért szükséges hogy minden nap folyamodjunk Istenünkhöz a Szentlélek ajándékáért, mert előfordulhat, hogy ha szellemünk magára marad, a Gonosz szellem fogja eltölteni, uralni. Nem lehet vákuumban a lelkünk.

Nagyon oda kell figyelnünk a lehető legjobb állapot elérésére. Mert üres lelkünket, könnyen birtokba veheti az egyáltalán nem kíváncsi rosszindulat, káröröm, gonoszkodás, szeretetlenség. Ez az a káros behatás, mely testünket, lelkünket, életünket tönkre teheti.

Ezért én ennek szükségességét megértve, imámban a mindennapi kenyér mellé a Szentlélek táplálékát is kérem, mely biztosan egyezik Isten akaratával és megadja mindenkinek, aki jó szívvvel, és szeretettel kéri.

Tehát a Miatyánk ezen sorát így imádkozom: Szentlelket és kenyerünket add meg nekünk naponta.

**...és bocsásd meg bűneinket, miképpen mi is
megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek...**

Reánk emberekre nézve a Miatyánk ezen sorai a legfontosabbak. Aki e Szavakat nem igaz szívből mély bűnbánattal mondja ki, az semmit sem mond Istennek. Mindennapos bűneinket konkrétan kell Isten elé vinnünk, nem csak általánosságban. Azt a vétkeinket, mely legjobban nyomja lelkünket. Azt kell leraknunk ahhoz, hogy tovább léphessünk könyörgésünkben. Egész napi hibáimat, szeretetlenségemet, ingerültségemet, gonoszkodásomat kell letennem Istenem elé, de nagyon-nagyon mély bűnbánattal. Akkor reménykedhetem a megbocsátásban.

Am ennek szigorú feltétele a második gondolat. Nekem is meg kell bocsátanom az ellenem vétkezőnek, még akkor is, ha nem kér bocsánatot tőlem. Szerető megbocsátó szívvvel kell őt elfogadnom olyannak amilyen. A legjobb nevelési módszer ellenségeim felé, ha én magam nem ütök vissza, nem tartok haragot. Gonoszkodásaira elnéző, megbocsátó szeretettel válaszolok. Akkor talán elgondolkozik azon, hogy vétett ellenem s van remény arra, hogy ő is megkövet engem.

Ha erre képes vagyok, akkor megérem azt, hogy Isten barátomként lakozik bennem, mert az Ő szemével tudok az engem bántóra tekinteni. Ha nem érzem ezt a megbocsátó szeretetet a másik iránt, akkor bizony még ellenségként él szívemben az én Istenem. Ezt kell minden bocsánatkérésnél tisztázni önmagammal. Milyen nemű lélek él bennem? Amint érzem a megbocsátó szeretetet szívemben az engem bántó iránt, akkor már jó úton vagyok, akkor már áldott közösségben vagyok Istennel, akkor már barátjaként tekint rám. Lelkem nyugalomba kerül, nem zaklatják fel életemet a gonosz erők. Istentől áldott kegyelem részese lehetek.

Ezért jó szívvel mondom mindenkinek, hogy imáinkban mindég első legyen a megbocsátó szeretet érzése, aztán önmagunk bűneinek letevése Urunk elé. Csak így nyerhetünk békességet és nyugalmat szívünknek. Aki még nem jut el imájában erre a belátásra, annak először imádkoznia kell azért, hogy elmondhassa a Miatyánkot!

....és ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól...

Senki ne gondolja, azt, hogy Isten játszadozik az ő gyermekeivel. Lépten, nyomon csapdákat állít kísértésekből és érzéketlenül nézi, hogy elkerülik-e a buktatókat. A kísértéseket saját magunk állítjuk életünk elé, amikor a magunk hasznát, a magunk élvezeteit, a magunk kényelmét akarjuk megvalósítani mások megrövidítése árán is. Ezek nem Istentől szakadnak ránk, ezeket magunknak építjük életünk útjába. Ezek elkerülése érdekében kell kérnünk Istent, hogy ne engedjen bennünket belemenni ilyen gonosz játékba. Tudjunk minden lépésünk előtt bölcsen határozni, mi segíti előbbre lelkem nyugalma és életem boldogulását. Ha bölcsességet kérek lépéseim megtételéhez, akkor meg is fogom kapni az erőt, hogy elkerüljem a kísértések által elélem állt szakadékokat.

Amikor megtérésem elején voltam és ezt a sort imádkoztam, hogy szabadíts meg a gonosztól, úgy értelmeztem nagyon sokáig, hogy Isten szabadítson meg a körülöttem lévő gonosz emberektől, helyzetektől. Még a Bibliával is alátámasztottam vélekedésemet, hiszen az Ó Szövetségben, a Zsoltárokból számtalan helyen kéri a hívők ellenségük megbüntetését, elpusztítását.

Csak hogy mi már nem az Ó Szövetség gyermekei vagyunk. Nekünk már Krisztusunk van, az ő szavára kell hallgatnunk. Ő pedig nagyon súlyos ígéretet mond az ellenség szeretetére, a bocsánatadás követelményeire. Ezen nagyon el kell gondolkoznunk. Nekünk Krisztus szellemében kell élnünk keresztény életünket, tehát Krisztus szerinti életvitelt kell teremtenünk önmagunkban.

Így jutottam el erre a felfedezésre, hogy a szabadíts meg a gonosztól, az nem ellenségeimre, hanem a legbensőbb önmagamban lévő helyettem intézkedő gonosz erők megszabadítására vonatkozik. Amíg bennem gonosz erők működnek, intézkednek akaratom ellenére, addig teljesen ki vagyok nekik szolgáltatva, addig a jó szándék bennem teljesen béna marad, addig képtelen vagyok a Krisztus szerinti keresztény életre.

Pál apostol kínjait élhetjük át ilyen helyzeteinkben, amikor felsóhajt: „Nem akarom és mégis teszem a rosszat, ki szabadít meg e testnek börtönéből?”

Nem egyszerű e feladat, mégis arra kell törekednünk, hogy Isten kegyelmével le tudjuk küzdeni a bennünk fel-felbukkanó gonosz erőket.

Az előzőeket összegezve az én általam elmondott Miatyánk így hangzik:

Mi Atyánk, aki a mennyekben és a szívünkben vagy
Szenteltessék meg a Te neved,
Jöjjön el a Te országod,
Legyen meg a Te akaratod

Amint a mennyben, úgy itt a földön is.
Szentlelkedet és kenyerünket
Add meg nekünk naponta,
És bocsásd meg bűneinket,
Miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek,
És ne vígy minket kísértésbe,
De szabadíts meg a gonosztól.
Amen

És ha a Miatyánk elmondása után, még szükségét érezzük annak is, hogy égi pártfogónkhoz, a boldogságos Szűz Anyához forduljunk, akkor tiszta szívvel és hittel kérjük Öt az alábbiak szerint:

Üdvözlégy Mária, kegyelemmel teljes
Az Úr van Teveled.
Áldott vagy Te az asszonyok között
És áldott a Te méhednek gyümölcse Jézus.
Asszonyunk Szűz Mária,
Istennek szent anyja,
Imádkozzál érettünk bűnösökért
Most és halálunk óráján.
Amen.

Érdemes önzetlenül jót tenni

Jó tett helyébe, igenis jó válasz következik. No, nem azonnal, és főleg nem is azért kell jót tenni, hogy várjam érte az áldást. Meg kell tenni a jót, és el kell felejtetni, mert ez nem lehet üzlet, ez csak önzetlen cselekedet lehet. Akkor megtapasztalhatjuk a belőle fakadó viszont jót.

Egy régi-régi történetet fogok elmondani, amely ismét örök hálára kötelez a szeretet Istene felé.

1944-45. A II. Világháború borzalmait teljesen összezsúpoltam szép fővárosunk, Budapest felett. Naponta sorozatos bombázásokban, repülők zuhanórepülései között gépfegyverroportásban, iszonyatos félelemben, éhezések közepett tengettük életünket, az ötemeletes bérház pincéjében itt a Margit körúton. Négyen voltunk anyánk, Imre, Jutka, Anna. Csodálatos módon minden nap volt mit ennünk. Szegény anyáknak nagy főfájást okozott ugyan az ellátás, de valahogy mindig hozzájutottunk az élelemhez.

És ebben a nyomorúságos helyzetben, egyik napon Imre fivérünk öt barátját, iskolatársát, – most éppen bajtársát – hozta haza pincelakásunkba. Mind a hatan, besorozást kaptak az egyetemi rohamzászlóaljba, együtt harcoltak az alakulatuknál, de valamikor január elején már egyikük sem tudott hazatérni. Az ostrom teljesen lehetetlenné tette az utakon való közlekedést, így mindnyájan nálunk húzták meg magukat. Hát nem voltak rózsás kilátásaink. 4 száj helyett, most 9-ről kellett gondoskodni. És Isten kegyelméből ez minden nap sikerült is.

A vendégfiúk közül ketten karlövessel kerültek hozzánk. Csak egy gyógyszerész bácsi volt a pincében, ő kezelgette a sebesülteket a házban lévő patikából szerzett kötszerekkel. Nem gyógyultak, de nem is rosszabbodott az állapotuk. Mi lányok, nővérem és én nagy együtt érző szeretettel ápolgattuk őket, reményt öntöttünk beléjük, segítettük elviselni szenvedéseiket. Minden szeretetünket, gondoskodásunkat őszinte szívvel és nagy igyekezettel „pazaroltuk” rájuk. Mire két hónap múlva elindulhattak hazafelé, már elég jó állapotban sikerült útjukra bocsátani őket.

A háború végével mindegyikünk ment a maga útján. Hosszú évtizedek múltak el, időnként hallottunk egymásról, némelyik vendégfiúval tartottuk a baráti kapcsolatot is. Azonban az egyik karlövéses vendégfiúkról, Csiszár Bandiről 52 évig nem hallottunk semmit. Elkönnyveltük, hogy talán már nem is él.

Egyszer azonban megszólal a telefonom – ugyancsak ebben a házban lakom most is, ahol a háborút átvészeltük – szóval

megcsörren a telefon és a drót másik végén a mi elveszettnek hitt Csiszár Bandink szólal meg. Hát nagy volt az örömünk kölcsönösen. Szinte a feltámadás csodáját éltük át, hogy megkerült, hogy nem vészett el, hogy él!

Kiderült, hogy Kanadába települt, megnősült, két gyermeke van, és mint én is, hát megöregedett ő is. De nem felejtett! Örökké benne élt a hála érzése családunk iránt; azonban csak most tudott alkalmat keríteni arra, hogy hazalátogasson. Első útja hozzánk vezette. Sajnos családom többi tagja nem érhetette meg ezt a nagyszerű találkozást, csak egyedül vagyok életben, a pincében akkor együtt élő családból. Mégis nagy boldogság járta át szívünket, hogy legalább én még megvagyok és találkozhattunk.

És ennek az 52 év utáni találkozásnak öröme még azzal is párosult, hogy Bandi hazautazván rendre küldte számomra a csodálatos ajándécsomagokat, tele szebbnél szebb ruhákkal, cipőkkel, csupa hasznos dolgokkal. Mindezt, mint mondta hálából, az 52 év előtti nagy szeretetért, mellyel befogadtuk és ápoltuk családommal.

Öt alkalommal jött 10 kilós csomag, gyermekeimet, férjemet felruházhattam pénz nélkül, ugyanis teljesen bérmentesen jöttek a küldemények. Hát mondanom sem kell, hogy nagy segítség volt ez nekünk, nem nélkülöztünk ugyan, de ilyen szép ruhákra, holmikra nem igen tudtunk volna költeni. Éljük a normális, egyszerű nyugdíjas életünket, de ilyen bőséges ellátásra nem jutott volna egyikünknek sem.

Csak megköszönni tudom mindezt Istennek és Csiszár Bandinak is, hogy a sok-sok év előtti tényleg önzetlen szeretetért, gondoskodásért, együttérzésért ilyen bőséges hála született a szívében és mindezt kézzelfogható ajándékokra is váltotta.

Köszönet és hála Istenünknek és kérem, hogy áldja meg Bandit és családját is nagy-nagy szeretettel és bőséggel.

A tárgyak jelentősége*

Életünk folyamán rengeteg tárgy halmozódik fel otthonunkban, melyek pusztán jelenlétükkel indulatokat gerjesztenek szívünkben. Éppen ezért nem mondhatjuk, hogy halott tárgyak, mert nagyon is élővé tudnak válni az emlékezés során. Milyen melegség tudja eltölteni lelkünket egy-egy nagyon kedves lénytől kapott értéktelen, mondhatnám bazári tárgy. Attól a kedves személytől akitől kaptuk, felfokozott szeretet árad ránk, megszépíti emlékeinket, öröm és jó hangulat fogan a szívünkben.

Minden anyagban, tárgyban fogva tartott szeretet-energia rejtőzik. Ha kapjuk, ha adjuk a legcsodálatosabb erő, a szeretet kél életre és megtalálja a másik emberhez a jó kapcsolatot. Nagyon fontos ezért, hogy jó szívvel adjuk, hogy jó szívvel fogadjuk, mert az ajándékozás kapcsán megfogant indulat belevésődik a tárgyba és évek múlva is elevenen hat lelkünkre.

Milyen megható az, ha látjuk, hogy kisgyermek, vagy öreg megfáradt nagyanyó, apó különös szeretettel ragaszkodik egy-egy régen kapott, vagy örökölt tárgyhoz. Benne érzi annak a lelkét, a lényét, akitől kapta, aki neki olyan kedves volt. Ez az érzés élteti, vigasztalja, boldogságot teremt a lelkében.

Soha ne szokjunk le az ajándékozás öröméről. Rajtunk múlik hogy a halottnak hitt tárgyából felszabadítjuk-e a szeretetet. És ne múljon rajtunk, hogy bennszoruljon. Minden tárgy, amivel másoknak örömet szerezhetünk, csodálatos szeretet-energiát sugároz a megajándékozott felé, de vissza is hat, mert nincs annál jobb érzés, mint amikor boldoggá tehetünk valakit.

Azonban, ha önző módon ragaszkodunk valamihez, ami nem is emlék, csak egy dísz tárgy vagy lom, az otthonunkban, nem egyszer gyűlölet forrása is lehet. Az értelmetlenül felhalmozott, vagyongyűjtés céljából vagy dicsekvés lelkületével beszerzett tárgyak, gyakran a veszekedés, az irigység, az átok forrásai. Az ilyen tárgyaktól jobb azonnal megszabadulni. Amint érezzük,

* Megjelent 2000. szeptember 3-án a *Keresztény életben*

hogy uralkodni akar felettünk, távolodjunk el tőle lélekben is, és a valóságban is. Ne tartsunk időzített bombákat az otthonunkban. Ezek a legváratlanabb időben tehetik tönkre lelkünk békességét. Ne kockáztassunk. Csak szeretetet sugárzó tárgyakat őrizzünk, és boldogítsunk velük mindenkit, akit szeretünk, vagy aki fontos nekünk, hogy szeressen.

Így válhatnak a körülöttünk lévő tárgyak a boldogság forrásává.

Hogyan válhatunk sikeres emberekké?

A Bibliában az Úr Jézus szép példázatot mond a talentumokról. (Máté 25:14) A kapott javakat okosan kell felhasználni, sőt gyarapítani kell, hogy betöltsük azt a feladatot, mely egyénenként ránk lett kiszabva. Vagyis ki 5, ki 2, ki pedig; 1 talentumot kap, de ha nem használja önmaga és mások hasznára az ember, visszaveszik tőle, elveszti képességeit.

Nagyon értékes előadást hallgattam ezzel kapcsolatban Farkas Jóska bácsitól, melyben világos és megvalósítható a sikeres életpálya útja. Ez a következőképpen hangzik:

Abból kell kiindulnunk, hogy legalább egy talentumot, valamilyen képességet kaptunk születésünkkor. Az életünk során számtalan tettünkkel tudunk sok jót is tenni, de sokszor hibázhatunk is, csődöt mondhat a legjobb akaratunk is. Mi a feladat ekkor? Semmiképpen sem magunkba roskadni és keseregni. Át kell gondolni a hibás lépéseket, helyrehozni, amit lehet, de mindenképpen le kell szűrni belőle a tanulságot, hogy legközelebb már elkerüljem ezt a buktatót. Vagyis kamatoztatnunk kell a gyarlóságainkat. A kamat pedig a levont, tanulság.

Másodszor tetteinkben olykor-olykor kockázatot is kell vállalnunk. Nem kell félni az újtól, a próbálkozásoktól. Mindég két út van előttünk, vagy tesszük, vagy nem tesszük. Ha

visszahúzódunk a kényelmi zónába, vagyis se jót se rosszat nem merünk tenni, akkor állóvíz mintájára megposhad az életünk. Tenni kell mindig a lehető legjobbat, aztán ha sikerül, előbbre vittem az életemet, ha nem, akkor levonom a tanulságot és jó segítség lesz ez a következő feladathoz.

Harmadszor: soha ne becsüljük alá a képességeinket. Ne húzódjunk hátra a feladatok elől. Imádkozzál és dolgozzál! Ez a régi szép buzdítás életünk minden percére vonatkozik. Hittel és Isten áldásával kezdjem minden napomat, minden munkámat. Nem marad el a segítség. Igenis tudnom kell, hogy egyedül a legjobb tudás és szándék sem sikerülhet úgy, mintha Isten segítségében bízva, Vele együtt munkálkodom.

Tehát a sikeres élethez ez a három kellék szükségeltetik:

- kamatoztatni a fogyatékoságaimat,
- kockázatot vállalni kényelmi álláspont helyett, és
- öntudatosan élni a képességeimmel.

Mindez nem elérhetetlen, ha Isten áldását és segítségét kérem életemre, munkámra, szándékaimra. Nem marad el a siker az életemből, és biztos vagyok abban, hogy a kapott egy talentumból Isten dicsőségére legalább kettőt, de ennél többet is elérhetek.

Lábnymok

Egy ismeretlen szerzőnek egyszer eszébe jutott, hogy megrajzolja az isteni gondviselést s egy nagyon egyszerű ábrát tett közkinccsé. Gondolom ez a kép bejárta már a világot, mert többször találkoztam vele itthon is, és külföldről jött barátaim is idézték. Legjobban azonban akkor került lelkem közelébe, amikor kanadai barátunk Csiszár Bandi tavaly hazalátogatott ismét és elhozta nekem a pontos szövegét, melyet most az alábbiakban leírok.

Egy éjszaka az ember álmot látott. Tengerparton sétált az Úrral, az égen pedig élete jelenetei rajzolódtak fel. Általában két lábnyom tűnt fel a homokban. Az övé és az Úré. Azonban több jelenetnél az ember észrevette, hogy élete legnehezebb és

legsomorúbb időszakában, csak egy lábnyom látható a homokban.

Ez nyugtalanította, s az Úrhoz fordult: Uram azt ígérted, ha egyszer hitet teszek melletted és követőd leszek, utamon mindvégig elkísérsz. Életem legnehezebb időszakaiban pedig csak egy lábnyomot látok. Mondd Uram, miért pont akkor hagytál el, amikor a legnagyobb szükségem lett volna Rád?

Az Úr pedig ekképpen válaszolt: Fiam, drága gyermekem, tudod, hogy szeretlek és soha nem hagynálak el. Egy lábnyomot látsz, mert amikor a legjobban szenvedtél és megpróbáltatások érték, karjaimba vettelek és úgy vittelek tovább!

Most 70 évem betöltésével, ahogy visszanézek, bizony pontosan így történt az én életemben is. Hányszor próbált az élet, hányszor kerültem kilátástalannak tűnő helyzetekbe. És hol tudatosan, hol tudat alatt, mindég megéreztem az isteni oltalmazó szeretet védelmét, segítségét. Sokszor éreztem, hogy a legnehezebb helyzetekben egyszer csak szárnyaira kapott a csodálatos erő, mely elrendezte sorsom bonyodalmait. Száz és száz csodát éltem át, kitisztult az ég felettem és helyreállt lelkem békessége. Minden helyzetből megerősödő hittel kerültem ki. Minden alkalom a szenvedés vaskohóiban acéllá nemesített.

Áldott legyen e metafora, mely ilyen közel hozta életünkhöz és értelmünkhöz az isteni gondviselés kézzelfogható biztonságát.

Hangvilla*

Karmesterek használják azt a csodálatos fizikai képességgel rendelkező kicsi műszert, a hangvillát, mely képes egyetlen hangvilla megpendítése nyomán akár ötven Á hangot zengésbe hozni, a teremben elhelyezett kicsi műszerekben.

Mikor erről hallottam és tapasztaltam is, mély áhítattal töltött el, hogy egy élettelen tárgy képes a megfelelő helyzetben átvenni a közelében megszólaló hang zengését.

** Megjelent 2001. május 6-án az Új Emberben.*

Azonban ha például az ötven elhelyezett hangvilla közül egyre valami idegen tárgyat, esetleg rágógumit ragasztunk, az a hangilla néma marad, képtelen megszólalni és rendeltetése szerint zengeni az egyébként benne lévő, de az idegen tárgy miatt lebénytott hangot. Meg kell szabadítani a koloncót, hogy újra betölthesse szerepét, melyre rendeltetett.

A mi nagy Karmesterünk, jószágos Istenünk ugyan így szeretné az általa kisugárzott hangokat lelkünk felé továbbítani és várja, hogy visszarezonáljunk szavaira. Minden ember lelkébe beleteremtette azt a képességet, hogy hallván az isteni hívást, szeretetet, kész legyen ráhangolódni arra. Azonban sajnos szinte minden ember élete során rengeteg koloncot, fölösleges terhet aggat a lelki hangvillájára, és ezek képtelenné teszik arra, hogy átvegye lelkében az isteni hívást. Az a legsajnálatosabb, hogy egyen-egyenként saját magunk cicomázzuk fel lelkünket a fölösleges, sőt bűnös hajlamokkal, vágyakkal, szenvedélyekkel. Mindenre képesek vagyunk, hogy elhallgattassuk a bennünk megszólaló isteni hangot és ezzel alkalmatlanná tesszük önmagunkat arra, hogy istenszerinti életünket megélhessük.

Azonban azért jött az Úr Jézus, hogy megtanítsa bennünket, hogyan szabaduljunk meg ezektől a koloncoktól. Nem veszi el tőlünk, ha nem akarjuk leadni, de naponta jelzi lelkünkben, hogy segítségével hogyan szabadulhatunk meg Istentől elválasztó terheinktől. Nem vallásos gyakorlatokat vár el tőlünk, hanem a megterhelt, agyoncicomázott életünket kéri tőlünk, hogy saját magunk adjuk át Neki, bűneinkkel, bűnbánatunkkal együtt. Ekkor, és csakis ekkor lehetünk szabadokká újra és képesek arra, hogy eljusson lelkünkig az Ő irgalma.

Ne szabadkozzunk ez ellen, és ne ragaszkodjunk nyomorúságainkhoz. Igazi szabadságra, és istentapasztalásra juthatunk, ha ráhangolódunk az Ő hívására.

Legyünk az isteni Karmester tisztán zengő hangvillái!

A „volna” trónfosztása

„Ábrándozás az élet megrontója” hangzik Vörösmarty Mihály Merengőhöz című, örök szép versének egyik alapigazsága. Hogy mennyire igaz ez a megállapítás, azt nagyon hamar tapasztalhatjuk életünk eseményei között, ha a valóságot át akarjuk festeni ábrándképekkel.

Gondok vannak a férjem körül; – mindjárt előtolakszik lelkemben, hogy ha nem hozzá mentem volna feleségül...

Gyermekeimmel van baj; – szinte azonnal beugrik a sóhaj: ha hallgattak volna rám, ha más pályát választottak volna, ha okosabbak lettek volna....

Aztán más területen, ha nem ez lenne a főnököm, ha más országban születtem volna, ha a szüleim gazdagabbak lettek volna... és így tovább.

S minél többet álmodozunk a „volna” birodalmáról, annál nehezebbé, szürkébbé válik a jelenünk, a valóság, melyben élünk, és belekeseredünk, belebetegszünk az adott helyzetünkbe.

Pedig nem kellene ennek így lennie. A „volna” délibábos ábrándjaiban fel kellene ismernünk a viharfelhőket, melyek békétlenné, zúgolódóvá formálják lelkünket. Felül kellene emelkedni ezeken a sűrű, szívünket, lelkünket beárnyékoló felhőkön, hiszen tudjuk, hogy a felhők fölött mindég; süt a nap. Le kell magunkban győzni a mindég elérhetetlen sóvárgásokat. Két lábbal kell a földön megkapaszkodnunk. Fogadjuk el, hogy nem kereshetjük állandóan a másokban a hibát. Nem szabad felnagyítani a kicsi jelentéktelen dolgokat. Több szeretetet kell adnunk a házasságunkba, a gyermekeinknek, a munkahelyünkön a környezetünknek. Számúzzuk gondolatainkból örökre a „volna” fogalmát. A realitás talaján állva megszépülhet körülöttünk az élet. Akarni kell, hogy az életünk a jelen adottságok között is boldog legyen. Kérni kell a szeretet Istenét, hogy először önmagunkat formáljon át. Ne legyünk mártírok! Osszuk szét magunkat a család, a környezetünk között és megsokasodik bennünk a szeretet.

Akkor megértjük, hogy a „volna” száműzése után a jelenünk nagyszerű, gyümölcsöző lesz. Ne packázzuk el ábrándjainkkal a lehetőségeinket, melyeket az adott helyzetünk kínál. Szeressük a jelenünket, mert az a mienk minden lehetőségével együtt.

Ha mindezt megértjük és élünk vele, eljön az idő, amikor megköszönjük Istennek, hogy olyan életteret adott, melyben edződhattunk, fejlődhattunk, és hasznosak lehettünk.

Nyugodt lelkiismerettel tudjuk majd kimondani, hogy nem éltünk hiába!

Falfirka

Szinte fizikai fájdalmat érzek, amikor az utcán járván, vagy villamoson utazván látnom kell a falakra firkált otromba jeleket, írásokat. Gyakran láthatunk ugyan – ezt el kell ismerni – esztétikus, kimondottan művészi festményeket is, de ezzel együtt soha nem fogom megérteni, hogy milyen vandál indulatokat akarnak e „művészet” gyakorlói közölni a nagyvilággal.

Különösen akkor háborodom fel, amikor frissen elkészült, drága vakolatú műemléket vagy templomokat, netán szobrokat mázolniak be mindenféle fürmedvénnnyel, sokszor illetlen, trágár szavakkal.

Az a baj, hogy fiatalságunk sokkal fogékonyabb a helytelen, rossz irányba tartó szokásokra, melyek szinte már az egész világon elburjánoztak, minthogy a valódi kultúrát, lélekemelő szépséget, venné észre, utánozná. Mert van ilyen is, de szinte kétségbeejtő módon csak a rosszat, a helytelent látják és virtusból-e, vagy a rombolás, a pusztítás kényszeréből ellepik ezekkel a falfirkákkal az egész világot.

Így dohogok magamban minden alkalommal, amikor akarva, akaratlan látnom kell ezeket a fali fürmedvényeket. Egy értelmetlen pusztításnak lehetünk szemtanúi nap, mint nap. És egyszer csak, mit látok! Egy pályaudvaron normális, olvasható írással a világ egyik legnagyobb bölcsességét fedezem fel,

Nem akarok hinni a szememnek. Elolvasom egyszer-kétszer és nem tudok betelni a nagyszerűségével. Nem kicifrázott, nem színes, nem hivalkodó, csak egyszerű, szerény fekete festékekkel fehér falra írva ezt olvasom:

„Okosabb meggyújtani egy mécsest, mint örökké szidni a sötétséget!”

Gondolatban megbocsátottam a "szerzőnek", hogy bár a falat összemázolta, azonban a mondanivalóját valóban világgá kellett kürtölnie. Ezt a bölcsességet olvasnia kell minden arra járónak. És hol lenne erre alkalmasabb lehetősége, mint egy pályaudvar fala, ahol naponta ezer és ezer ember megfordul. Ha rápillant az írásra, talán még az is megeshet, hogy magáévá teszi a gondolatot és tesz egy lépést a mécses meggyújtása irányába. Egy jó lépést a helyes irányba, egy hasznos mozdulatot a jobbítás felé.

Igen nagy szüksége van a lejtőn lefelé rohanó világnak legalább egy pici mécsesre, a sötétséget állandóan szidó, de azt tehetetlenül szemlélő emberiségnek.

Érintés

Sokféle érintésről beszélhetünk. Három fajtáját mindenképpen tapasztalhatjuk életünk során. A fizikai érintést, azután az emberi kapcsolatok nyomán észlelt fájó vagy örömteli érintéseket, ám a harmadik fajta érintés szellemünket, egész lényünket ragadja meg, mert ezek minden esetben emberen túli dimenzióból, az Égiektől érkeznek hozzánk.

Ha villamoson utazunk, a tömegben számtalan lökdösődő érintkezést kell elviselnünk. Szinte menekülünk előlük, mielőbb szeretnénk szabadulni ezekből a helyzetekből. Futó bosszúságon kívül semmi nyomot nem hagynak bennünk, ezek csak külső területünket irritálják, ezek nem érintések, csak érintkezések.

A második fajtája már nyomot hagyhat lelkünkben, jó vagy rossz indulatokat válthat ki belőlünk. Egy jó beszélgetés alatt, ha azonos véleményre jutunk, vagy új, nekünk is tetsző gondolatokat hallunk, jó légkörű, egymást építő eszmecsere alakulhat ki ember és ember között. Nagyon jó dolog azonos érdeklődésű, nyitott szívű, jóindulatú okos emberrel találkozni, hosszabb időt tölteni társaságában. Szinte felüdülést jelent életünk rohanó, zajos, időzavaros körülményeiben. Azonban még ezeket sem lehet érintésnek nevezni. Ezek az alkalmak teremthetnek jó hangulatot bennünk vagy negatív esetben felbosszanthatnak, fájhatnak, letörhetnek egy időre. Akár jó, akár kellemetlen beszélgetést folytatunk valakivel, hamarosan napirendre térünk fölötte, tehát nem hagy semmi maradandót bennünk.

A harmadik érintés teljesen más jellegű, mint az előző kettő. Ez az érintés valami megfoghatatlan eredetből, pillanatok alatt úrrá lehet rajtunk. Elég egy szó, egy tekintet, egy nemes gesztus és villanyáramütés-szerűen ránk talál, beleremeg testünk, lelkünk. Az ilyen érintések egész életünkre kihathatnak. A szerelem létrejöttével is megtapasztaljuk, azonban ez még mindig csak két ember között történik. Ezek az érintések ritkán tartanak örökké, mivel emberi eredetűek, könnyen el is távozhat tőlünk a hatása. Kevés olyan szerelem van, amely sírig tart.

Az égiektől ránk sugárzó ÉRINTÉS azonban más, egészen más jellegű. Ezeknél az érintéseknél valami határtalan erőfölényt élünk át. Ezek egész életünket előbbre viszik, feltöltik energiával, védetté tesznek minden káros hatás ellen. Ilyet élt át a bibliai asszony, aki Jézus ruháját megérintve, erős hittel remélte beteg teste meggyógyulását. Hite által megkapta az Úr Jézustól azt az érintést, mely lelke mélyéig átformálta testét, lelkét.

Az isteni érintéseknek mi is megtapasztalói lehetünk. Ha egy nagyszerű igazságot megértünk, ha egy szorongásos állapotunkban feloldozást kapunk, ha váratlanul elrendeződik körülöttünk, vagy bennünk a megoldhatatlannak tűnő probléma,

átéljük, hogy megérintett bennünket a Szentlélek kegyelme. Akkor a kapott erőből magunk is erőforrássá válunk. Akkor megszépül körülöttünk a világ, értelmet kap minden cselekedetünk, szavunk. Akkor átélhetjük az Örökkévalóság csodáját.

Az isteni érintések nyomán kiteljesedik életünk, eltűnnek a kicsinyes emberi célok, már csak egyet akarunk, örökké benne élni a megtapasztalt erőterbe, melyben erőket veszünk, és erőket továbbítunk. Ez az igazi szeretet erőforrása, ebben örökre elkötelezzük magunkat Istenünknek.

Közömbösség

Az emberi szívből megszámlálhatatlan érzés, indulat, szenvedély, szeretet gyűlölet, vonzó és taszító megnyilvánulás tör felszínre, egyértelművé téve a szív tulajdonságát. Ezek során kategorizáljuk az embereket. Így lehet jószívű, lehet gonosz szívű, lehet szőrösszívű, vajszívű és még sorolhatnánk. Minden szívbéli megnyilvánulás azonnal visszatükrözi az ember jellemét. Azt mondják, a szív bőségéből szól a száj. Ha beszélünk valakivel, hamarosan megállapíthatjuk, hogy a szíve milyen tartalommal van megtöltve.

Ha gyűlöletes, mindenkit elítélő, rágalmazó, szeretetlen szavakat hallunk az embertől, azonnal tudjuk hányadán állunk vele. Fel tudunk készülni a védekezésre, a mások megvédésére, az igazság helyreigazítására. Ha szeretetteljes szavakat hallunk, szinte elolvad a szívünk az örömtől, jóleső érzések kerítenek hatalmukba, azonnal bizalmunkba fogadjuk az ilyen szív tulajdonosát.

Azonban van egy megközelíthetetlen fajtája a szív tulajdonságainak. És ez a közömbösség. Az emberi együttélés legfájdalmasabb, legelviselhetetlenebb formája a mások iránti érzéketlenség, a másik szenvedésének, vagy akár örömének észre nem vétele. Ez a viselkedés több fájdalmat tud okozni a másik

embernek, mint a hangos kritika, a megrovó, de mégis segíteni akaró szándék. A közömbösség a másik ember teljes semmibe vételét nyilvánítja ki. Egyértelművé teszi, hogy rám ne számíts, nem érdekel a problémád, engem hagyj ki a dolgaiból. Én nem bibelődöm a más bajával, én a magam útját járom, senkivel nem vállalom közösséget.

Csakhog az egész emberiség egymásra van utalva. Így alakult ki életünk fenntartása, előbbre jutása, kiteljesedése. Minden ember előbb-utóbb rászorul a másikra. Akár szóval, akár cselekedettel, egymás segítségére kell lennünk. Ez az emberi együttélés alapszabálya. Ez alól egy ember sem húzhatja ki magát, mert ha ezt teszi, a legváratlanabb helyzetben érheti utol a saját maga által kilódított bumerángja. Lehet, hogy nem azonnal tér vissza élete során, de hogy megtalálja az elindítóját, az biztos.

Aki nem küzdött önmagával a benne lévő közömbös szív megváltoztatásáért, az egy idő után nem is érzékeli ezt az önmagát is romboló káros tulajdonságot. Ha bajba jutván magára marad, csak másokat fog szidni, átkozni, az ilyen ember – kiüresedett szívével – élő halottá válik. Elviselhetetlen életvitelével már arra sem döbben rá, hogy elrontott életét egyedül saját magának köszönheti.

Bemosakodás

Ha az orvos és a neki segítő asszisztensek operációhoz készülnek, műtét előtt hosszadalmasan kefélik, mossák, újra kefélik kezeiket, hogy teljesen steril állapotban kezdjenek hozzá az emberi test sikeres felnyitásához, műtéséhez. Ez nagyon fontos művelet, e nélkül nem foghatnak hozzá az orvosi beavatkozáshoz.

Ha a Mindenség Urához akarunk folyamodni imáinkkal, kéréseinkkel, ugyan ilyen lelki steril állapotba kell kerülnünk, hogy megállhassunk Urunk előtt. Természetesen nem

kézmosással, előfürdéssel kell megtisztulnunk, hanem őszinte szeretettel minden hibánkat, bűnünket felismerve és beismerve le kell tennünk teljes valónkat Istenünk lábaihoz. Itt nincs de, itt nincs önigazolás, itt nincs kifogás! Itt csak az életem nehéz hordalékaitól való megszabadulás vágya élhet a szívemben. Itt fel kell oldódnom az értem lenyúló irgalmas isteni szeretetben.

Még mielőtt elkezdeném, netán gépiesen kezdeném mondani akár a Miatyánkot, vagy bármely kedves, tanult imámat, tartanom kell egy elmélyedt, Istent kereső lelki fürdőt. Meg kell találnom a kapcsolatot, éreznem kell, hogy már figyelnek rám, hogy felvették a telefonkagylót a drót másik végén is. Ha még nincs meg bennem a bizonyosság, hogy létrejött a kapcsolat, csak pusztába kiáltó szó lesz a mondandóm.

Futó fohászainkat nap közben elrebegetjük minden előkészület nélkül, azonban naponta legalább egyszer időt kell szakítanunk egy jól előkészített beszélgetésre, melyben nem csak én beszélek, de a választ is várom Istenemtől. Ezt a találkozást nem lehet elkapkodva, nem lehet elnagyolva, nem lehet szétszórta kezdeményezni. Ezt csak teljes odaadással lehet jól megrendezni. A legjobb módszer erre, ha a belső szobámban, magányomban, tiszta, odafigyelő értelemmel, szívvel csak ennyit mondok: Én Uram, én Istenem! Újra és újra mondani kell, míg létre jön a kapcsolat. Legtöbbször sikerül, de legalább addig tart, mint az orvosoknak a bemosakodás.

Ha már érzem az Isten országának rám vetülését – mint azt kérjük a Miatyánkban – akkor előtárhatom az ügyemet Istenemnek, akkor már remélhetem a választ is. Ha ilyen átforrósodott kapcsolat létrejöttében elmondom mindazt a kérésemet, mely valakiért, valakikért fontos nekem, higgyük el, hogy meghallgatást nyertünk. Ez kedves Isten előtt, ennek nem tud ellenállni az Örök Szeretet. S közbenjárásunk mellé ajándékként megnyerhetjük a saját üdvösségünket is.

Mankó

Ha eltörik a lábunk, ha a derekunk megroppan, ha egyensúlyunkat valami betegség folytán nem tudjuk tartani, nagy segítséget jelent a bot, a mankó, a négy lábú járóka. Nagyon okos találmány, szinte meggyógyulni sem tudnánk nélküle. Jó, hogy kitalálták. Biztonságérzetet ad, beteg testrészünkről átveszi a terhelést, ha lassabban is, de közlekedhetünk vele, erősödhetünk általa.

Ugyan így nagy szükség van lelkünknek is valamiféle "lelki mankóra", ha labilis helyzetbe kerülünk. De akkor is kell a mankó, ha tudásunkat akarjuk gyarapítani. Sok-sok segédeszközt kell igénybe vennünk, hogy rátaláljunk a helyes útra, hogy a tudomány bármely ágában otthonosan érezzük magunkat, hogy a tudásunk alapos legyen és ne felszínes. Ha nemes célt tűzünk magunk elé, minden alkalmat meg kell ragadnunk, hogy előbbre jussunk, hogy a mankók által elnyert tudással magunk is segítői lehessünk majd másoknak.

Aki lelkében elkötelezte magát a szellemi élet kutatására, gyarapítására, nagyon sok helyről kell összeszedgetnie adatokat, történeteket, kutatási eredményeket. Ezek fontos szellemi mankók az előbbre jutásunkhoz. Aki a hittudományban mindig többet akar tudni, sokat kell olvasnia a Biblia történeteit, okos előadásokat kell hallgatnia, leírt imádságokat megtanulnia. Közben minden megtanult tétel, esemény mögöttiségét is vizsgálnia kell, hogy összeilleszthető legyen lelkében a tanult dolgok jelentősége. Ha komolyan vesszük hitben járásunk szándékát, hamarosan átéléseket is megtapasztalhatunk tudományunk mellé. Átéldhetjük, hogy bár mankókkal közlekedtünk sokáig, egyszer csak biztonságosan tudunk nem csak lépegetni, de repülni is. Szárnyalni tudunk a természetfölötti világ csodálatos erőivel.

Erre az érzésre mindenkinek el kell jutnia, aki okos mankók segítségével és szívének szeretetével egyre közelebb tud kerülni

Isten világához. Ha a Szentlélek szárnyaira vesz bennünket, akkor már elhagyhatjuk mankóinkat, hiszen már közvetlen vezetést, bölcs eligazítást kapunk mankók nélkül is. A mankóra csak addig van szükség, amíg nem vagyunk biztosak járásunkban. Aki beérkezett a szellemi világ atmoszférájába, az megtalálta önmagát és az üdvösségét.

Becsüljük meg mankóinkat, amíg szükség van rá, de ha már egészséges a testünk, lelkünk pedig szárnyalni tud, adjuk mankóinkat az utánunk jövőknek. Így a gyógyulás, és a hitben járás folyamataihoz mi is hozzájárulunk.

Sorstüzek

Aki valamennyire lelkiismeretesen tanult gyermekkorában, annak tudnia kell, hogy az élet égési folyamat, mely energiát termel, és ez tartja fenn fizikai létünket. Testünk 37 fokra alaphőmérsékletre van beprogramozva, ha ettől eltér, akkor már betegségről beszélünk, tenni kell annak érdekében valamit, hogy helyreálljon az éltető alaphőmérsékletünk. Testünk ilyenkor vészjeleket ad le, és mindent megteszünk azért, hogy megszabaduljunk beteg állapotunktól.

Miután életünk nem csak testből, fizikumból áll, hanem lélekből, szellemből is, ezért soha nem szabad a betegségeinket különálló egységként kezelni, mert nagyon sokszor tapasztalhatjuk, hogy lelki megrázkódtatásaink következtében testünk is megbetegszik. Ha a lelkünk nem kap orvoslát, elhallgattatjuk, akkor a testünk kezd kiabálni. előfordulhat, hogy olyan helyzetbe kerülünk, amelyből nem látunk kiutat, lelkünk fájdalma elviselhetetlenné válik, szinte elhamvad a megpróbáltatás alatt.

Ezeket az állapotokat sorsunk méri ránk, ezeket nevezzük sorstüzeknek. És ha nem párosul sorstüzeink mellé a Szentlélek tüze, bizony el is égetheti életünket. Számtalan öngyilkosság

ezért következik be, mert hiába hangzik lelkünkben az intelem, a bölcs figyelmeztetés, nem hallgatunk rá, visszautasítjuk a Szentlélek erőit, így nem párosulhat sorstüzeink mellé. Így csak a legfájdalmasabb valóság érvényesülhet életünkön, az, hogy HIÁBA!

Ezek a sorstüzek nevelőeszközök Istenünk kezében az életünk jobbítására, melyeken keresztül emberebb emberré válhatunk. Ezek tanítanak meg bennünket kigyógyulni önteltségünkől, kapzsiságainkból, gyilkos indulatainkból, szeretetlenségeinkből, mindenkit letaposó magabiztosságainkból. Ezek a sorstüzek, gyakran a saját bűnös viselkedéseink bumerángjai. Ezeket csak úgy lehet túlélni, ha belátjuk vétkeinket, jóvá tesszük azokat, s elfogadjuk az érte járó büntetést. Ehhez kell a Szentlélek megvilágosító és lelkiemelő adó közreműködése. Ha beláttam és jóvátenni akaró indulatok érvényesülnek lelkemben, akkor már jó úton haladok, megszűnhet a kibírhatatlan fájdalom, akkor már testem-lelkem kiállta a próbát.

Ha olyan bölcsök lennénk, hogy más kárán tanulnánk, elkerülhetnénk sok bajt. Ha nem kellene saját hibáinkat rendszeresen javítgatni, akkor nagyon sok sorstűz fájdalmát megúszhatnánk. Ezért használjuk ki nagyon jól a nyugalmi állapotokat, amikor viszonylag csendesen folyik életünk sora, figyeljük a minket örökké szemmel tartó isteni lélek megnyilatkozásait, hogy ne érjenek váratlanul bennünket a próbatételek.

VAGYOK

Amikor a zsidó nép szenvedése elviselhetetlenné vált, Isten megszánta őket és kedves gyermekét, Mózeset küldte el, hogy kivezesse őket Egyiptomból. Ezt a megbízatást Mózes a Hóreb hegyén, egy égő csipkebokorból vette át. Ugyancsak megrettent e felszólításra, és bizony kibúvókat keresett, - hogy képtelen rá, - hogy alkalmatlan rá, - hogy keressen Isten egy erre megfelelőbb

embert, ő bizony ezt nem tudja véghezvinni. És egyezkedés kezdődött az Úr és Mózes között, ám végül kénytelen volt elfogadni, mert ígéretet kapott, hogy mindvégig vele lesz Isten, s képessé teszi majd a feladat elvégzésére.

Amikor Mózes elfogadta a megbízást, megkérdezte: mit mondjon a népnek, ki küldte őt e hatalmas feladatra? Talán nem is hallgatnak a szavára, adjon valami hatásos biztosítékot, valami megdönthetetlen jelszót a szájára az Úr, hogy bátorságot kapjon az indulásra.

És Isten így szólt: Mondd a népnek, hogy a VAGYOK küldött! És ez az egy szó, ez a név, ez a jelszó elég volt Mózesnek ahhoz, hogy ne akadékoskodják tovább. Felvette sátorfáját és elindult.

Azóta is bibliakutatók ezrei meditálnak a felől, hogy mi a pontos jelentősége ennek a nagyon egyszerű, de Isten létét legjobban kifejező szónak. Sokan úgy értelmezik, hogy vagyok, aki leszek. Így is jó, azonban ha belegondolunk alaposan a szó értelmébe, kiviláglik, hogy a VAGYOK a jelen időt, egyes számot, első személyt jelöli. Tehát, amikor Istenünk létét akarjuk megformálni értelmünk előtt, nagyon lényeges, hogy egy jelen lévő valóságot érezzünk magunkban. A múlt már nem a miénk, s a jövő még nem a miénk. Magunkénak csak a jelent, ezt a pillanatot tudhatjuk. A VAGYOK teljesen alkalmas az egész élet minden jelen pillanatának megragadására. A vagyok, a mindenkori jelen megfoghatóságát jelenti, az örökké velünk valót hirdeti. Csodálatos távlatokat hoz emberközelbe, véges agyunkkal szinte megfoghatjuk az örökkévalóságot. Ilyen bölcs meghatározás Isten lényére, csakis Istentől származhat. És ezt Mózes azonnal megértette, erőt kapott általa, hogy elindulhasson az elvégezhetetlen elvégzésére.

Köszönjük Istenünk, hogy örökre lelkünkbe vésted azt, hogy Vagy nekünk, itt e földön és halálunk után is a Te valóságodban folytatódik az életünk, mert a VAGYOK örökké érvényes!

A hazugságról

Ha morálisan ítéljük meg a hazugságot, akkor bizony ki kell mondanunk, hogy hazudni bűn. Mégis azt állítom, hogy ez az állítás sem teljesen fekete vagy fehér. Ha például egy eseményt több ember lát egyszerre, és utána beszél róla, biztos, hogy mindegyik másként fogja előadni ugyanazt a történetet. Mindegyik agyban, szívben más része vált fontossá a történésnek, tehát csak arról fog beszélni, amely őt szíven ütötte, amely az ő akkori hangulatának, lelki beállítottságának jelentett valamit. Tehát nem mondhatjuk azt, hogy csak egy igazság van az elbeszélések során, a többi pedig hazugság, mert mindegyik igazság lehet.

Életünk során szinte naponta kerülhetünk olyan helyzetekbe, amikor rákérdeznek valamire és nekünk egy szóval kellene válaszolni: igen vagy nem. s tudjuk nagyon jól, hogy ez sem olyan egyszerű. Ha kedves rokonunkról, barátunkról tudván tudjuk, hogy halálos beteg, s ő rákérdez erre, ki az, aki egyből rávágja, hogy bizony te napokon belül meg fogsz halni. Nem fogjuk megmondani neki, mert nem is tudhatjuk biztosan. Amíg remény él bennünk, amíg imáinkban hordozni tudjuk kedvesünket, addig az lenne a hazugság, ha ridegen, egyenesen kijelentenénk a végső argumentumot. Aki még nem készült fel a halálra, annak nagy körütekintéssel, szabad csak elmondani, hogy mi várhat rá. Tehát kisebb-nagyobb mellébeszéléssel még életerőt is önthetünk a lelkébe. Ez a hazugság életet menthet.

Isten szent könyvében, a bibliában nem egy helyen kaphatjuk rajta a szent embereket, hogy bizony nem a valóságnak megfelelően tájékoztattak. Kíméletből, aggódásból, a helyes cél elérése érdekében Isten is megbocsátja kényszerhelyzetben elmondott hazugságainkat. Ha morálisan ítéljük meg, pl. Jákob esetét, hát akkor ugyancsak csalónak, hazudozónak kell az elkövetett tettét minősítenünk. Mert minden áron el akarta nyerni apja elsőszülöttre adott áldását, ezért minden morális korlátot

áttörő cselekedetre vállalkozott. Aztán Ábrahám, aki fiát vitte feláldozni az Úr kérésére. Hát apai szíve biztosan nem tudta a szemébe mondani Izsáknak, hogy most indulunk az áldozat bemutatására, és te leszel fiam az áldozati bárány. Végig mellébeszél, valótlanságokat mondott, elkendőzte az igazságot. Ezt a helyzetet fel sem tudjuk fogni, olyan hatalmas teher nehezedett rá, mégis véghez kellett vinnie, mert nem akarta elveszíteni Istenét, aki ekkora áldozattal akarta színvallásra kényszeríteni Ábrahámot. Ha fel tudnánk fogni, hogy mit jelentett Isten Ábrahámnak, csak akkor sejthetnénk meg azt a hatalmas, feltétlen szeretetet, mellyel szolgálni akarta Istenét, a fia feláldozása árán is.

Senkit nem akarok biztatni arra, hogy hazudjon, hogy ne mondjon igazat, azonban, ha úgy érzi, hogy életet menthet az igazság elkendőzésével, erőt adhat a másik embernek ilyen áron is, akkor ne féljen az elmarasztalástól. Egy legyen előtte, hogy szeretetből táplálkozzanak szavai. Ne hazudozzon senki értelmetlenül, ha kell ha nem, mert elveszti környezete bizalmát. Aki elkerülhetetlen helyzetben szeretet nélkül, otrombán mondja el az igazságot, súlyosabban vétkezik, mint az, aki féltésből, együttérzésből nem tárja fel a teljes valóságot.

Mindent összegezve arra ügyeljünk, hogy Isten és embertársunk iránti szeretetből fakadjon minden szavunk, minden cselekedetünk, s bízunk abban, hogy a Szívek Vizsgálója kegyelmes ítélettel fog bíraskodni felettünk.

Elvitelenség

Minden ember világra jöttével, magával hoz egy alapfokú ítélőképességet. Ezt aztán a többi képességeivel együtt műveltségének gyarapítása során logikusan, szakszerűen felépíti magában. Munkájában, kapcsolataiban mércéket állít önmaga

elé, és e mércéhez viszonyítja környezetének megítélését. Elveket kovácsol.

Mindez nagyon józan emberi megfontolásra vall, dicséretes is mindaddig, amíg ezt a mércét a gyűlölet, vagy jobb esetben a részrehajló szeretet el nem homályosítja. Ha például a mi gyerekünket megveri a szomszéd gyereke, azonnal kész az ítéletünk: vissza kell vágni a sérelemért. S ha a mi gyerekünket akarná megfenyíteni a szomszéd, mert bántotta az ő gyerekeit, akkor helyeselnénk-e? Tehát, amint érzelmi síkon kell ítéletet mondanunk, azonnal hiba csúszik az elveinkbe. Két mércével mérünk. Vagyis elvtelenné válunk.

Így vagyunk az Isten cselekedetei nyomán tapasztalt véleményünkkel is. Kialakítunk magunkban egy istenképet, és nagyon reméljük minden esetben, hogy Isten szót fogad nekünk, és megítélésünk szerint cselekszik. Ha nem, akkor képesek vagyunk megvádolni Istent, hogy részrehajló, hogy nem következetes, mert mi csak tudjuk, hogy milyen tettért milyen büntetés jár. És itt hibázunk nagyot, mert minden tettnek több vetülete van. Mi rendszerint csak egy kis cikkét látjuk az eseményeknek, míg Isten átfogóan figyeli, ítéli meg a körülöttünk zajló dolgokat, szíveink indulatát, lehetőségeink korlátait.

Mindaddig nem fogunk egyetérteni Isten cselekedeteivel, amíg nem az Ő szemével látjuk az életünket ért eseményeket.

Ahhoz, hogy úgy lássunk, szükséges a szívünk, az értelmünk teljes átadása. Nem fogalmazhatunk meg sértettségünkből fakadó követelményeket. Nem lehetünk bírái és kívülálló ítélkezői embertársainknak. El kell jutnunk arra a szintre, amikor legalább anyai szívvel tudunk mások felé érezni, sőt az ellenségemet is reálisan tudjam megítélni.

Nem háborodhatok fel például a bibliában leírt gyönyörű, de emberi észjárás számára igazságtalannak tűnő bérfizetés miatt, amikor a gazda ugyanannyi fizetést ad a nyolc órát dolgozónak,

mint aki egy órát szegődött szolgálatba. Vagy a tékozló fiú bátyja, aki megharagszik azért, hogy az atyjuk feltétel nélkül visszafogadja elcsatangolt fiát. Isten irgalmas szeretete szinte minden esetben felingerli a pusztán emberi szeretettel érző szíveket.

Tanuljunk szeretni Istenünktől, s akkor békesség és boldogság költözik a szívünkbe, mely feledteti velünk elveinket.

A csönd*

Lassan ismeretlen fogalomká válik ez a szó, s a mögötte lévő tartalom. Pedig minden emberbe bele lett plántálva a csönd iránti vágy. Azonban az emberiség szinte fél a magánytól, ezért mindent megragad, hogy túlharsogja lelkiismeretét, és halláskárosodásig fokozza a különböző gépi eszközökkel előállított lármát.

Emlékszem arra, amikor 1956-ban kitört a forradalom, s a rádióból szinte állandó jelleggel Beethoven Egmont nyitányát sugározták. Naponta éreztem, hogy ez volt a legmegfelelőbb zene az akkori felfokozott, idegtépő, eufórikus hangulathoz. Ha akkor nem ezt a megnyugtató zenét közvetítették volna, hanem mondjuk Bartók műveiből valamit, talán az egész magyar nép egymás torkának esik, és még nagyobb vérfürdővel lett volna vége a nemzet szabadságharcának.

Ha nem akarunk elveszni a pokoli lármában, meg kell teremtenünk körülöttünk és bennünk azt az igazi csöndet, melyben az Isten szeretetének szava is megszólalhat a lelkünkben. Ha erre képtelenek vagyunk, tönkreteszi életünket a lélekpusztító, fülsiketítő láрма.

Ha igazi pihenésre vágyunk, meg kell találnunk akár a természet lágy ölén, akár otthonunk csendes zugában, akár a templom hűvös félhomályában a nagybetűvel írt CSÖNDET. Ne a síri csöndet keressük, ne a kábító csöndet, melyben csak a

** Megjelent 2000. október 15-én az Új Emberben*

testünk pihen, hanem azt a zsongó, szent áhítattal átítatott magasztos csöndet, melyben minden zaj szentségtörésnek számít, melyben szívünk, lelkünk, szellemünk rátalál Isten átölelő szeretetére. Mint a fáradt testnek a lágyan simogató langyos fürdő, olyan megnyugtató, belső lelki békeséget teremtő az igazi áldott szívbeli Csönd. Ebben igazán feltöltődhetünk, ebben leválunk rólunk minden külső zavaró körülmény, ebben átélhetjük Istenünk végtelen szeretetét.

Ő mindig kész arra, hogy az ilyen szent csöndben társunk, beszélgető partnerünk legyen. Ne késlekedjünk, találjunk gyakran módot ezekre a találkozásokra!

Visszhang

A magyar nyelv nagyon gazdag közmondásokban. Évszázados népi bölcsességek rejlenek bennük. Ilyen például: "aki szelet vet, vihart arat", vagy „ki mint veti ágyát, úgy alussza álmát”, vagy "amilyen az adjon Isten, olyan lesz a fogadj Isten”, és még sorolhatnánk. Ugyan ilyen bölcsesség rejlik abban a természeti jelenségben, melyen a visszhang alapszik. Amit belekiáltunk a kőszikla falába, azt a szöveget, de még a hangsúlyt is úgy halljuk vissza.

Sokszor megbotráncozunk családtagjaink, ismerőseink, munkatársaink illetlen, netán durva megnyilatkozásain, melyet felénk intéznek. Pedig gyakran a saját viselkedésünk, embertelen megszólalásaink visszhangoznak bennünk. Mielőtt megsértődnénk a hamis hangok miatt, nézzünk magunkba, nem a saját indulatainkat halljuk-e vissza a másik beszédéből? De az is előfordulhat, hogy már megsebzett embertől kapjuk a retorziót. Az általunk, vagy mások által megsebzett embereket szelídíteni lenne a kötelességünk, nehogy parttalanná, egymást sértegetővé fajuljon a beszélgetésünk.

Különösen gyermekeink nevelésénél kell ezt a jelenséget szem előtt tartanunk. Az ideges, nyugtalan, szeretetlen légkörben

nevelkedett gyermek akaratlanul is rászokik a durva, kíméletlen, érzéketlen viselkedésre. Milyen rosszul esik a szülőnek, ha esetenként a saját hangját, a saját viselkedési módját, a saját szeretetlenségét hallja vissza gyermekétől. Ez a nevelés csődje. Ez a helyzet tükörképet állít a gyermeknevelési módszereink elé. Ezt jó, ha időben észrevevesszük és változtatunk rajta.

Sohase a gyermekeket szidjuk, bíráljuk szavaiért, ő csak a visszhangunk volt, ő nem tehet egyebet, csak azt adja vissza, amit előéltek neki. Ne a gyereket akarjuk megnevelni először, hanem nézzünk önmagunk érzelmeibe, viselkedésébe, s ha igaz mércével mérünk, be fogjuk látni, hogy a hiba a saját készülékünkben van. Ezt az észrevett hibát azonnal orvosolni kell, ezt végképp rendbe kell hozni, hogy méltók legyünk gyermekeink nevelésére.

Tehát, ha tisztán csengő, szép visszhangot akarunk hallani, akkor nagyon ügyeljünk arra, hogy csak széplelkű ember hangjai törjenek fel szavainkból, csak nemes gesztusok kapjanak nyilvánosságot tetteinkben, mert ezt várja el tőlünk a mi szelíden megszólaló Urunk a lelkiismeretünkben. Ha hallgatunk Rá, akkor mi is csodálatos visszhangjai lehetünk Istenünknek.

Megszólítás*

Sem hívő, sem hitetlen embernek nem érdemes futnia a sorsa előtt, nem érdemes futnia az Isten előtt, mert úgylátó. Ismerjük a bibliából Jónás esetét, akit Isten Ninivébe küldött, hogy végezzen térítő munkát, mert ott a bűnözés, az istentelenség az egekig hatolt. Mégis meg akarta őket menteni a pusztulástól, mely vétkeik következményeként rájuk zúdult volna.

Jónás pedig – Isten megszólítására, hogy induljon – pontosan ellenkező irányba próbált elfutni a feladat előtt. Keserves leckét kapott, a lehető legmélyebb helyzetbe taszította őt Isten. Egy

** Elhangzott a Pannon Rádióban 2001. április 23-án.*

cethal gyomrában találta magát hamarosan, és ott keserves körülmények között kapitulálnia kellett. Tetszett, nem tetszett Jónásnak, Tarsis helyett Ninive partjain kötött ki, a cet itt szabadult meg tőle, kiköpve a gyomrából kellemetlen terhét.

Ne csodálkozzunk azon, hogy Jónás nem ment szívesen Ninivébe. Az asszírok az akkor ismert világ legkegyetlenebb népe volt. Félelmetes erejükkel és nagyságukkal rettegésben tartották a környező népeket, így a zsidó népet is. Tehát nem volt kedvére Jónásnak ez a feladat, és mégsem bújhatott ki előle.

Megszólította őt Isten, és ha nem ellenkezik, kisebb szenvedéssel úszhatta volna meg. Ám ez a tulajdonság szinte minden emberben létezik. Ha kényelmetlennek tűnő feladat áll előttünk, bizony inkább elfutnánk előle, mintsem bízva önmagunkban és az égiek segítségével, önként és szívesen vállalnánk azt.

Ha őszinték vagyunk önmagunkhoz, beismerjük, hogy mindegyikünknek van egy álomképekkel kiszínezett meseországa, ahová szívesen elvonulnánk a törődések, a ránk nehezedő gondok elől. És mindegyikünknek meg van a saját Ninivéje is, ahol nélkülözhetetlen a jelenlétünk, ahol kizárólag a nekünk szánt feladatokat kell elvégezni. Lehet ez a Ninive a saját családunk, a munkahelyünk, az ország, melyben élünk. Hányszor elfutnánk valamerre, hogy szabaduljunk, hogy könnyítsünk terheinken. És mégis maradni kell, mégis el kell vállalnunk a sorsunkat.

Saját érdekünkben fogadjuk be szívünkbe Istenünk megszólító szavát, ne dobjuk ki magunkból, mert könnyen úgy járhatunk, mint a kivetődött, transzplantált szerv. Hiába akarnak az orvosok életet menteni vele, ha nem fogadja be a szervezet, elpusztul. Higgyük el tiszta szívvel, ha Istenünk megszólít és tette hív bennünket, erőt is ad az elvégzendő feladathoz.

A szenvedés értelme

Aki éppen szenved, annak értelmetlen dolog lenne vigasz vagy segítség nélkül bölcsekedni a szenvedés értelméről. Azonban jó, ha felkészítjük magunkat minden eshetőségre, akkor, ha ránk tör a szenvedés, lesz kapaszkodónk, erőforrásunk.

A szenvedésben elbukhatunk, és gonoszokká válhatunk, de a szenvedés lehetőség a jobbításra, a megváltozásra, az emberibb életvitelre is. A szenvedésben eljuthatunk tiszta önismeretre, átfogó istenismeretre és sorsdöntő átformálódásra.

Bizony sokszor úgy érezzük, hogy sokkal több az életben a szenvedés, mint az öröm. De hinnünk kell, hogy a nagy rendező Erő számon tart minden eseményt és valahol egyszer legyőzetik a gonosz, sőt boldogság és öröm lesz az osztályrésze minden bukdácsoló, de jó szándékú embernek.

Sokszor a szenvedésnek mi, magunk vagyunk okozói. Ha az emberiség a jó sugallatokat a másik emberért rendszeresen gyakorolná, ha nem gyűlölet, de az irgalom hatna át minden emberi szívet, nem idézne elő ennyi szenvedést, meg nem értést. De hát addig nem látjuk be tévedéseinket, gonoszságainkat, míg oda nem csap a Sors, míg le nem állít, hogy gondolkozzunk tetteink felett.

Pedig szinte mindig rajtunk múlik az, hogy a kezünkben lévő késsel kenyeret szelünk-e a másik embernek, vagy gyűlölettel az életére törünk. Szabad akaratot kapott az ember, szabadon dönthet tettei felett.

Ezt a kiváltságot kellene hasznunkra fordítani, hogy ne a rossz erők kerítsenek hatalmukba, hanem a szeretet erői. Minden szenvedésből kerülünk ki olyan tapasztalatokkal, mely előbbre viszi életünket a jobbulás felé. Legyen értelme a szenvedéseinknek. Ha betegség vagy sikertelenség, vagy tragédia súlyai nehezdednek ránk, egyetlen feladatunk legyen: minden erőnkkel belekapaszkodni Isten kezébe. Ahol a legtöbb a szenvedés, ott van legközelebb az irgalmas szeretet is. Ha

őszinte, tiszta bűnbánó szívvel Istenhez fohászkodunk, nem maradhat el a könyörület, mert Isten a végtelen Szeretet, s ha végbement bennünk a szenvedés átformáló ereje, elnyerjük az életünket boldogító békességet.

Kereszthordozás

Évekkel ezelőtt hallottam egy igen tanulságos elbeszélést, melyben három ember vállára vett kereszttel megy a kijelölt útján. Hol viszi, hogy megáll pihenni, de a keresztet rendületlenül hordozza a vállán. Azonban az egyik ember meguntván a cipekedést, hátramara és apránként egy-egy darabot lefarag a keresztből. S, mintha mi sem történt volna, megy tovább a többiek után. Ez így megy útja során sokszor, mígnem alig-alig marad a teherből valami. Vidáman csatlakozik társaihoz és míg azok verejtékezve haladnak, addig ő fütyörészve, könnyedén veszi a kanyarokat, könnyedén viszi a lecsonkított kereszttel. Azonban hamarosan elérkeznek egy szakadék széléhez, mely éppen akkora, hogy az eddig cipelt jókora kereszttel áthidalhatják a szakadékot, és ezen keresztül juthatnak céljuk felé. Emberünk pedig, aki egész életútját a nehézségek lefaragásával, kijátszásával járta, most rettentő helyzetbe került. Nincs kiút, nincs segítség, nincs megoldás. Ennek az ellinkeskedett életnek itt vége van! Nem érhetett el céljához, saját magát taszította kilátástalan helyzetbe, elpotyázott könnyelműsködésekkel elpotyázta az életét.

Tudnunk kell, hogy a mi szerető Atyánk ránk méretezett terheket rak csak a vállunkra. Ő tudja, hogy mennyit bírunk el, hogy mennyi terhelésre van szükségünk, életünk egészséges fejlődéséhez. Elvárja tőlünk, hogy hűségesen vigyük keresztünket! Ha megállunk közben pihenni, kérjük segítségét a következő lépéshez. Terhelések alatt edződik lelkünk, fejlődik ki érzékünk a másik szenvedése iránt. Így segíthetünk

tapasztalatainkkal egymáson, önthetünk hitet és reményt embertársainkba. Így válik gyümölcsözővé a saját szenvedésünk, teherviselésünk. Így lehet értelme az életutunknak.

Mondhatnánk cinikusan, hogy miért nem engedte meg a másik két ember a bajbajutottnak, hogy átmenjen az ő keresztyén? Csakhogy a saját életét mindenkinek magának kell leélnie! A teherviseléshez segítséget lehet, és kell is nyújtani, de helyette nem vihetjük, nem élhetjük meg az életét. Minden ember külön egyéniség, értelemmel, érzelemmel felruházott személyiség. Saját felelősségére él mindenki, elfogadva sorsát, vagy kijátszva azt.

A kereszthordozás emberi sors, ne ágáljunk ellene! Fogadjuk el szívesen Isten kezéből és nemesedjünk, edződünk általa, hogy így elérve célunkat, a végén megpihenhessünk Istenünk Országában, és elnyerhessük végső célunkat, az Örökéletet.

Reménység*

Tapasztalatból tudom, hogy ez a szó: REMÉNY, minden megpróbáltatáson, betegségen, kilátástalanságon átsegíti az embert. Talán a legértékesebb szó, kifejezés magyar nyelvünkben. Ezzel segíthetünk önmagunk rossz lelkiállapotán, segíthetünk lelkében összeomlott embertársainkon, életkedvet adhatunk a beteg embernek.

Az a fontos a reménykeltésnél, hogy higgyünk is benne, hogy imáinkkal kísérvük vigasztalásunkat, hogy ne csak reménykedés legyen a vége. A reményt keltő szavaink mellé végtelen nagy szeretet is párosuljon. Egy forró ölelés, egy baráti kézfogás, egy időben érkezett anyagi támogatás mennyországot jelenthet a szenvedő, nélkülöző, szívében összetört embernek. Nagy felelőtlenség lenne a magára maradt embernek üres, el nem

** Megjelent 2001. december 2-án az Új Emberben*

érhető lehetőségeket csillogtatni. Ez rosszabb, mintha el sem kezdenénk a vigasztalást.

Mindig reális alapokon nyugodjon reménykeltésünk. Önmagunkba se dédelgessünk hiú ábrándokat. Nagyobb lesz a csalódás, ha félrevezetjük akár önmagunkat, akár másokat. A reménykeltés ne csodavárás legyen, hanem szerető, tetterős összefogás, tevékenykedés a cél érdekében, s akkor jutalmul a csoda is bekövetkezhet. Nem remélt módon sokkal többet kapunk a sorstól, mint azt gondoltuk volna. Tehát a reménybe fektetett hit, nem passzivitásra, hanem nagyon is aktív cselekedetekre ösztönözzön.

Nincs olyan ember, aki ne tudna oly módon segíteni valakin, aki rászorul, hogy egy jó beszélgetéssel, egy régi emlék felemlítésével, egy apró figyelmességgel örömet ne varázsoljon a megkeseredett életű emberbe. Sokszor nincs is többre szüksége az elesett sorban lévőnek, csak egy kis vigaszra, egy jó szóra, egy pohár vízre. És ezt kötelességünk nyújtani a rászorulóknak. Nem mehetünk el érzéketlenül a más nyomorúsága mellett, segíteni kell mindenkin, akit a sorsa elénk sodor. Egész életünket állítsuk erre a nemes lehetőségre, hogy érdek nélkül segítsünk, ahol tudunk.

Tetteink nyomán sok-sok apró remény gyulladhat fel a reménytelenségbe zuhant emberben. És ezek a cselekedetek nemesítik saját lelkünket is. Úgy keltsünk reményt a másik emberben, hogy magunk is gazdagodjunk általa. Ha természetünkkel válik a jó szó, a reménykeltés erénye, hittel remélhetjük, hogy életünk végén beteljesednek Istenünkbe és az Örökéletbe vetett reményeink is.

Póttevékenység

Egészséges ember életszükséglete a tevékenykedés. Értelmével felépíti terveit, s annak megvalósítása érdekében kidolgozza a munkamenetet, a feladatokat, a tennivalókat, hogy célját elérje. Akkor érezhetjük és élvezhetjük a jól elvégzett

munka örömet, ha olyan terveket szövünk, amelyek szórakoztatnak, lendületet adnak életünknek. Szívesen munkálkodunk olyan célért, melynek előre láthatjuk hasznát, eredményét. Ez nagyon fontos az emberi élet kiegyensúlyozottságához. Ez mindig előbbre viszi értelmi fejlődésünket, anyagi gyarapodásunkat és sikereinket biztosra vehetjük.

Nagyon fontos, hogy mindehhez családukban, a személyes otthoni háttérben, később pedig házasságunk, kapcsolataink megválasztásában olyan partnerre találjunk, aki előbbre visz, akivel összedolgozva, kölcsönösen győzhetjük le az elébünk tornyosodó akadályokat. A családon belüli egység, melyben egymást segítik a tagok, heroikus tettekre teheti képessé. Együtt és egymásért dolgozva, közös célokért küzdve, szinte mindent el lehet érni, ami elérhető az életben.

Sajnos az emberiség nagyobb része nem kerül ilyen előnyös helyzetbe. Általában sodródnak fiatal korban a fiúk is, lányok is. Elsietik a párválasztást, a tudomány elsajátításának nagyon az elején vannak, még kialakulatlanul elkötelezik magukat egy egész élet göröngyös és fárasztó útjára.

Nem kell sok idő, és hamarosan kiábrándultan, egymást egyre többször kijátszva, elkezdik járni a maguk útját. Beszorítottságukban egyre jobban meggyűlölik egymást, a másikat okolva mindenért. És ekkor kezdődik el mindegyik lélekben a helytelen, önpusztító élet felé terelődés. Ekkor kényszerülnek póttevékenységre, mely legtöbbször daczból, kiábrándultságból, szeretetlenségből születik. Az egyik esztelen rendcsinálási mániával próbálja leplezni üresedő lelkét. A másik futballmérkőzéseket néz rendre, vagy inni kezd, barátokkal mulatja az időt. Egy ideig leplezik még önmaguk előtt is a magányukat, azonban nem kell sok idő, hogy végleg külön utakon járjanak.

Ennek a lejtőnek a kezdetén kellene akcióba lépnie annak, aki még nem vált érzéketlenné a másik iránt, hogy rántsa vissza kedvesét. Egymással megbeszélve az elrontott ügyeket, hozzák

helyre a helyrehozhatót. Sok esetben örvendetes eredményeket érhetünk el, ha tényleg önzetlen szeretettel és önmagunkat is felülbírálván, akarunk újra egymásra találni. Nincs olyan elrontott élet, melyet Istenhez fordulva, Tőle erőt kérve, helyre ne lehetne hozni. Ekkor már nincs szükség póttvékenységre, minden tettünknek értelme lesz újra.

A megbocsátás

Nem azokról a bocsánatkérésekről akarok most beszélni, amikor rálépünk a másik lábára véletlenül és egy „bocs”-csal elintézzük. Ezek említésre sem érdemesek. Ilyen naponta száz eset fordulhat elő életünkben. Azokra a megbocsátásokra gondolok, amikor mély sebet ejtettek lelkünkön, vagy mi tettünk keresztbe a másíknak és nagy bánatot okoztunk vele. Sajnos ilyen bánatot, fájdalmat mindnyáján tudunk okozni embertársunknak, s a bocsánatkérés nagy próbatétel elé állít. Először latolgatjuk magunkban, hogy megérdemelte, hogy nekem van igazam, hogy most jól odamondtam neki. És győzelmi tort ülünk tettünk felett, észre sem véve, hogy talán a legjobb családtagunkat, a barátunkat, vagy munkatársunkat örökre elvadítottuk magunktól, a saját igazunkat hangoztatva. Pedig egy jó beszélgetés hamarjában a legelmérgesedetebb helyzetben is jótékony hatással lehet minden vitatkozó emberre.

Csakhogv erre a beszélgetésre hajlandónak kellene lennünk. Kezdeményezni kellene. Próbálkozni kellene az engesztelődéssel. Nem könnyű, biztos hogy csorba esik a gőgünkön, a húságunkon, de csak akkor állhat helyre két ember között a békesség, ha mindkettő belátja, helytelenül viselkedett. Erre kell törekednünk minden esetben. Az is igaz, az eszünkkel sokkal előbb megértjük, hogy értelmetlen volt a kirohanásunk, azonban a szívünk fel tudja-e oldani haragunkat, sértettségünket a másík íránt? Be tudom-e látni, hogy egymásra vagyunk utalva és mindenki hibázhat, sőt szándékosan is árthat, de ha nem

beszéljük ki magunkat, ha nem ébredünk rá kölcsönösen, hogy nincs helyrehozhatatlan tett, akkor a gonosz szellem uszályába kerülünk hosszú-hosszú időre és minél később döbbenünk rá helytelen viselkedésünkre, annál jobban elmérgesedhet közöttünk a kapcsolat. És ennek előbb-utóbb mindketten kárát valljuk. Oda a békességünk, oda a barátság, oda a bizalom. Teljesen kifosztjuk saját magunkat önmagunkból.

Rá kell nevelődnünk arra az életformára, hogy tudjak bocsánatot kérni és tudjak megbocsátani is. Hosszú életprogram kell, hogy legyen ez életünkben. De megéri, mert eljuthatunk arra a bizonyosságra, hogy bennünk a békesség olyan természetes elem lesz, mely minden értelmet felülhalad. A fájdalmat kapott vagy adott cselekedeteink leválnak rólunk, kiderül körülöttünk a viharos égbolt, szinte az egész világot magunkhoz tudnánk ölelni, olyan szeretet lep meg bennünket. Így lehet boldogan élni és csak így lehet boldoggá tenni környezetünket. Kiegyensúlyozott étellel haladhatunk Istentől rendelt üdvösségünk felé.

Elrendetlenedés

Ha jobban odafigyelünk a körülöttünk lévő anyagi világra, a természetben zajló folyamatokra, azt látjuk, hogy minden változik, minden módosul, egyrészt előre halad, másrészt hanyatlik az élet. Ez a tendencia figyelhető meg az állatvilágban, a növényvilágban, az embervilágban. Ha pl. egy vadgalambot nemesebb fajtával párosítunk, hamarosan szép nemes fajtára tehetünk szert. Azonban ha a nemesített egyedet elhanyagoljuk, könnyen elfajzanak, azaz visszarendeződnek az eredeti vadfajta soraiba. Ugyan így ha vadrózsába nemes szemeket oltunk, egy darabig virul a nemesített faj, azonban nem sok idő kell hozzá, hogy visszafajuljon eredeti vad formájára.

A gazdálkodóknak, a természet nemesítőinek örökös felügyeletére van szüksége ahhoz, hogy a nemesített növények,

állatok nemesek is maradjanak. Ha csak egy kis lazítást tesznek munkájukban, látni fogják, hogy elrendetlenedik, elfajzik a sok fáradtsággal előállított, nemesített gazdaság.

Ugyan ez a folyamat a szellemi világra is érvényes. Az ember elindulásakor szinte minden ráhatásnak engedelmeskedik. Jót, rosszat egyformán magába szív, és nagy odafigyelésre van szüksége ahhoz, hogy helyes irányba, tartalmas, szép élet felé tendáljon. Nem lehet valamit egyszer megtanulni, és továbbiakban nem foglalkozni vele, mert hamarosan elfelejtjük, ellaposodik bennünk az érdeklődés a már megtanult értékes dolgokra. Örökké felszínen kell tartanunk önmagunkban a fejlődésünk iránti érdeklődésünket. Nem fáradhatunk vagy unhatunk bele az előrehaladáshoz szükséges erőkifejtésbe. Amíg él az ember örökké harcolnia kell az önmagában felbukkanó lehúzó erőkkel. Résen kell lenni minden torzító hatással szemben. A tudományban való előrehaladás mindennapi gyarapítást igényel. Fizikumunk egészséges mozgást kíván, hogy erejét ne veszítse teherbírásunk.

Mindenben egészséges előrehaladásra kell törekednünk, azonban lelki életünk vigyázása, ébrentartása talán a legfontosabb életünkben. Minden nap fel kell töltenünk szívünk, szellemünk éltető elemeit, mint a napelemmel működő berendezéseket. Egy napra sem feledkezhetünk meg töltekezésünkről, mert azonnal lehal, silánnyá válik életünk. Nem mondhatjuk soha az egyszeri kisgyermekkel, hogy minek menjek ma is iskolába, hiszen már tegnap voltam, Ez egy folyamat, melyet soha nem szabad megszakítani.

Ha elhanyagoljuk a lelki életünk fejlesztését, hamarosan elrendetlenedik az egész életünk. Míg élünk, haladni kell a megtalált jó úton, nem lehet megállni, belefáradni, mert visszacsúszunk és értelmetlenné válik az egész életünk.

Tiszta forrásból

Hegyek között turistaként barangolva, sokszor találhatunk kristálytisza csörgedező kis patakokra. Kedvünk támad inni belőle, olyan tiszta, olyan kíváncsú, hogy eszünkbe sem jut, talán ihatatlan, vagy mérgező. Látni rajta, hogy apró kavicsok közül előbukkanó kis erecske, valóban tiszta forrásvíz. Azonban bár milyen szomjasak vagyunk, képtelenek lennénk útszéli tócsából, szennyezett folyóból, koszos, kétes tisztaságú edényből inni. Szervezetünk a belebetegedésig tiltakozna ellene.

Szellemünknek ugyan ilyen igényei legyenek. Minden tudományt, melyet el akarunk sajátítani, megbízható már bizonyított tudósoktól, okos könyvekből kell megtanulnunk. Jó ha már a családból úgy indul a gyermek, hogy helyes útra vezeti a szülője. De az iskolában is tanároktól, hittanároktól általában jó alapokat lehet elsajátítani. Ez nem azt jelenti, hogy gondolkozás nélkül fogadjunk el minden tananyagot. Minden új tételnek alaposan utána kell járni, hogy megdönthetetlen tényként fogadja be szellemünk a tudományt. Ha nem készülünk fel nagyon alaposan a tiszta forrásokból merített tudásra, az életünk folyamán a ránk zúduló téveszme áradattal nehezen, vagy egyáltalán nem fogunk tudni megbirkózni. Különösen hittudomány vonalán okozhat jóvátehetetlen károkat a fiatal felkészületlen értelemre hatni próbáló szektás téveszme. Ha nincs megfelelő felkészültséggel rendelkező tudásunk a tiszta és évezredek óta elfogadott alapokról, nagyon könnyen helytelen, sőt káros vágányra futhatunk, mely egész életünket tönkre teheti.

Nekünk Európában a kereszténység adatott, bele születünk a krisztusi tanításokba. Átéldhetjük tanulmányaink nyomán a krisztusi szellem emberközelségét, eligazító erejét bajaink, szenvedéseink közepette. Aki komolyan felkészült hitében, szellemében a keresztényi életre, az lépten-nyomon meg is tapasztalhatja az égi erők gondoskodó, védelmet nyújtó, de ugyanakkor sokszor kemény eszközökkel észre térítő hatásait.

Tudnia kell minden keresztény embernek, hogy Krisztus nekünk az élet igenlését a kiteljesedett boldogságot adja, ezért ne engedjük magunkat eltéríteni ezektől pl. Buddha irányába. Buddha az emberileg ugyan vonzó sok szép tanával mégis csak nemet mond az életre. Megölni javasol minden vágyat, mely a boldogság elérését célozza azért, hogy a végén, ha nem tudnánk beváltani terveinket, ne érjen csalódás.

Az élet értelme, az előrehaladás alapkövetelménye, hogy minden ember elérhető vágyait megvalósítsa. Aki úgy fog valamihez, hogy úgy sem fog sikerülni, annak nem is lesz ereje megharcolni, átküzdenie magát az akadályokon élete meggazdagodásáért. Az ilyen ember depresszióba süllyed, melynek vége az önpusztító erők által legyőzött élet, vagy kimondhatjuk: a halál. Hát ez nem lehet cél. Ez csak pusztulás, meghasonlott nyomorúságos tengődés, elsorvasztott élettelen vergődés. És mindez arra vezethető vissza, hogy elhagytuk a tiszta forrást, melyből talán egy ideig táplálkoztunk, de megalkudtunk a ránk erőteljesen ható félrevezető tanok elfogadásával.

Saját érdekünkben még fiatal korban csak tiszta forrásokból táplálkozzunk, mert így felvértessük magunkat a téveszmék hatása ellen. Akkor első hallásra ki tudjuk szűrni a sok-sok információból a helyeset, és nem kényszerülünk soha az útszéli pocsolyákból való ivásra, tiszta forrásvíz helyett.

Krisztus útján járva, életünk minden viharral dacoló, bő lombozatot, éltető gyümölcsöt termő fa mintaképe lesz, míg Buddha tanait követve életfánk minden új hajtást lefaragó, minden új ágat, rügyet lecsonkoló szárnalmas torzová válik, mely arra sem alkalmas, hogy a vándornak árnyékot, vagy gyümölcsöt adjon. Ez az élet nem csábíthatja azt, aki már megtapasztalta a kiteljesedett emberi élet boldogságát.

Higgyünk az Úr Jézusnak, aki azt mondta: azért jöttem, hogy életük legyen és bővítködjenek. Ezért különösen nagy boldogság Krisztust követő keresztény embernek lenni.

Az ember küldetése

A zsidó hétágú gyertyatartónak jelentőségéről többféle változat látott napvilágot. Szent ez az erekle a nép előtt. Szinte mindegyik család otthonában jelen van, tisztelettel veszik körül. Ez olyan fontos a zsidók életében, mint a keresztényeknek a kereszt. Ébren tartja lelkükben a hovatartozás tényét. Összetartja a családot, és mély alázatot követel Isten iránt. A keresztény családoknál a keresztnek ugyanilyen jelentősége van. Krisztus szellemét, szeretetét áldozatát hirdeti.

Kezembe került Mellász Gittától Az angyal válaszol című könyv, melyben a hétágú gyertyatartóról egy nagyon komoly és számomra elfogadható magyarázatot ismertet. Teljesen egyetértek a benne leírt gondolatokkal ezért az alábbiakban nagyrészt e könyv gondolatát követve, leírom, milyen szerepe van a körülöttünk lévő élő világnak a hétágú gyertyatartó szimbólumában s benne az ember küldetésének.

❖ A gyertyatartó **első ága** a világ teremtésében az ásvány, igazság, szám és törvény fogalmát jeleníti meg. Ezek olyan fontos tényezők a világrend vonatkozásában, melyek nélkül nem lehetne fenntartani a világegyetemet.

❖ A **második ág** a növényvilág, a szeretet kiáradása és a növekedés jelképe, magába foglalja az előre haladást, az összekötő erőt.

❖ A **harmadik ág** az állatvilágot, az összhangot, a ritmust, valójában a mozgást jelenti, mely élővé, lüktetővé teszi a teremtett világot. Az örök mozgást, földünk fennmaradását biztosítja a világegyetemben.

❖ Az ember a gyertyatartó **negyedik ágát** személyesíti meg. Az értelmet, a szellemi erőkkel együttműködő kapcsolatot jelenti, a teremtett világ és a teremtő világ között. Vörösmarty szerint a félig Isten félig állat olyan hatalmas szerepre rendeltetett, melyben az egész kozmoszt a vállára kell vennie. Szívével, szellemével kapcsolatot tart az égi hatalmasságokkal,

ugyanakkor két lábon állva a földön megfelelő életteret otthont kell teremtenie az emberiség számára. Mindehhez a bölcs teremtő Isten biztosítékot rendelt az ember mellé, ugyanis az

❖ **ötödik ág** a gyertyatartón az angyalok szimbóluma. Ők tartják a kapcsolatot az emberi és angyali világ között. Ők a mi őrzőangyalaink, ők segítik, ők értelmezik, ők közvetítik azt az erőttöbbletet, melyre nagy szüksége van az embernek. Ők a béke és az élő csend elősegítői.

❖ A szolgáló angyalok nélkül képtelenek lennénk helyt állni feladatunk elvégzése dolgában. A segítő angyalok szinte együtt élnek meg az emberrel a sikereket és kudarccokat. Nem kisebb feladattal bíztak meg, mint az örökké tévelygésre hajlamos embert helyes útra terelni, ezzel segítve bennünket Istentől rendelt feladataink teljesítésére. Ők elszámolni tartoznak tetteikkel és segítségükkel a gyertyatartó **hatodik ágát** szimbolizáló Főangyalok, Cerubok felé.

❖ Ők vannak közvetlen kapcsolatban a teremtő Istennel. Ők a letéteményesei a hatalomnak és az áradó erőnek. És ezzel már el is jutottunk a hetedik ághoz, mely az Istent, a nagy Őt szimbolizálja. A **hetedik ág** a mindennekfelett valót, a világmindenség létrehozóját, magát az élet és élettér megteremtőjét jelenti. Tehát az a tisztelet, mely körülveszi a hétágú gyertyatartót, magába foglalja a teremtő világ és teremtet világ ura iránti hódolatot. És ebben a tökéletes elrendezésben áll középben az Ember.

Az ember egyedül álló feladatra rendeltetett. Képességet kapott megérteni az égi világ akarátát, ez akarat előtt meghajolva dicsőíteni Istent a szeretetéből létrejött világmindenségért. És mindezen képesség mellé szabad akarattal ruháztatott fel, hogy legyen egy lény a teremtésben, mely saját elhatározásából, dicsőséget adjon Istenének, Teremtőjének. Ez lenne a feladata, ezért minden jóban részesülhetne, melyet osztályrészül rendeltek számára. Csakhogy az ember elvakulva elteve önmaga nagyságával, a legösibb bűnbe a gőgbe esett, és a maga útját

járva Istenétől elfordulva, magával rántotta az egész emberi nemzetséget. Így jutottunk erre a szenvedésekkel, bűnökkel megrakott életre, megsemmisüléssel fenyegetve Isten legkiválóbb teremtetését, az embert.

Jóságos Istenünk azonban megszánta az elesettségében fetrengő embert és saját fiát, Krisztus Urunkat küldte el, mindnyájunk visszavezetésére. Hatalmas áldozatával megmentette a pokoltól gyermekeit. Most már ezen áldozatot elfogadva igyekezzünk bűnbánó és alázatos szívvel visszatérni irgalmas Istenünkhöz, hogy rendeltetésünket betölthessük, és Isten dicsőségére elnyerhessük üdvösségünket.

Szállj le a keresztről!

Ha Isten fia vagy, szállj le a keresztről! Zúgta a kegyetlen, esztelen gonosz tömeg az Úr Jézus keresztáldozata felett. Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni! A hálátlan elvakult nyomorult csöcselék képtelen volt felfogni azt az áldozatos szeretetet, melyet az Isten fia hozott az emberiség megmentéséért.

Ocsmány szívtelen mocskolódásaik közepette, nem döbbsen rá arra a tényre, melyben az értünk meghaló Istenfia **nem akart** leszállni a keresztről! Megtehetette volna, hatalmában volt, de akkor oda az üdvösségünk, oda az örökéletünk, oda a megváltásunk. Ezért nem tette!

Köszönjük Úr Jézus, hogy képes voltál nem leszállni az általunk ácsolt keresztről.

Életünk során nagyon sokszor kerülhetünk válaszút elé. Vállalom-e, vagy nem? Elfogadom-e vagy nem? Akarok-e áldozatot hozni, vagy nem? Könnyebb, vagy nehezebb oldalát választom az előttem álló feladatnak? Szinte naponta kerülünk döntés elé. Tegyem, vagy ne tegyem? Bizony sokszor nagyon nehéz választani, Egy-egy hibás, vagy jó döntésünk egész

életünkre kihatással lehet. Mint ahogyan a leghosszabb út is az első lépéssel kezdődik. Ezt az első lépést kell nekünk önmagunk érdekében nagyon jó ráérzéssel, körültekintéssel, okos következtetéssel megtenni.

S hogy mi legyen az indító eleme ennek az első lépésnek? Hát nagyon egyszerű. Ne legyen öncélú, ne legyen szeretetlen, ne legyen gyűlöletből fakadó, ne ártsunk vele senkinek. Lehet, hogy gondjaink lesznek szeretetből fakadó lépéseink miatt, lehet, hogy hamarabb érvényesülnénk mások rovására, lehet, hogy szánakoznak rajtunk, de az biztos, hogy a helyes út megválasztása után nem marad keserű szájízünk. Nem lesznek álmatlan éjszakáink. Nyugodtan a tükörbe nézhetünk. Az egyenes, becsületes út mindig rögzös, nincs bársonypárnákkal kibélelve, de elnyerjük Istenünk áldását, békéjét, szeretetét. És biztosak lehetünk, hogy a segítséget és támogatást is megkapjuk életünk nehezebb időszakában, mert tudnunk kell, hogy nem rak ránk nagyobb terhet sorsunk, mint amelyet elbírnak.

Ne meneküljünk a ránk kiszabott keresztségviselésről. Amit nekünk rendeltek, azt nekünk kell végrehajtani. Nem ruházhatjuk át senkire. Sok felelőtlen ember – aki leszállt a keresztyéről – százszor visszacsinálta volna már elrontott életet, ha módja lett volna rá. Fogadjuk el, hogy a keresztyénket a nekünk kijelölt úton és időben kell cipelnünk. Ne rázzuk le magunkról, így üdvösségünkhöz mi is hozzájárulunk.

Elkerülhető betegségek

Nem könnyű ebben a témában állást foglalni. Hiszen a már beteg ember gyógykezelésre, vigasztalásra, segítségre vár bölcselkedés, kioktatás helyett. Nem is szándékom túlragozni a lehetőségeket, de van sok olyan tényező az életünkben, mellyel biztosan elkerülhetnénk bizonyos betegségeket és erről mindenképpen szeretnék beszélni.

Legtöbb nyomasztó hatás akkor érhet bennünket, ha pl. magunkba folytjuk elképzeléseinket, nem tudjuk megbeszélni

terveinket a partnerünkkel, élettársunkkal, szüleinkkel, vagy rágódunk semmitmondó sérelmeken, nincs közös nevező kapcsolatunkban, mely bizalmat, megértést nyújtana. Behatárolódik életünk az adott családi, házastársi, munkahelyi életformába, és kilátástalanná válik szinte minden elképzelésünk megvalósítása, mert nincs segítő, elnéző, vagy előbbre vivő szándék a másik emberben. De talán mi is túlságosan visszafogjuk magunkat, nem merünk szólni, egy egészségtelen drukk van bennünk, a békesség megtartása érdekében. Hallgatunk, rágódunk és szép lassan felőröljük idegeinket, szeretetünket, nyitottságunkat. Teljesen vak vágányra siklunk, és egy idő után közömbössé válunk önmagunk és a másik ember iránt is. Hát ez a legrosszabb állapot, amit a magába zárkózás eredményezhet. Megtámad bennünket a gyomorfekély, a rendszeres fejfájás, a gyakori szívszorítás, látásunk is romlani kezd, fénytelené válik a tekintetünk, sőt még a daganatos betegségeket is az ilyen stresszes állapotokra vezetik vissza az orvosok. Azután ha kedvünk-szegetten kell, pl. egy látogatást tennünk előfordulhat, hogy egy bokaficam, vagy lábtörés is belejátszik a feladat elől kibújni akaró lelkiállapotunkba.

Továbbá egyik fajtája az önmagunk tönkretévesének, ha csak magunknak élünk. A pénzben, gazdagságban látjuk biztos jövőnket, és a belerokkanásig hajtunk a cél érdekében. Nincs megállás, nincs pihenés, kikapcsolódás, mert teljesen elveszi az ítélőképességünket a gazdagodás lehetősége. Rockefellererről írta meg életrajz írója, hogy 52 éves korában egy múmia benyomását keltette, mert éjjel nappal a pénzének gyarapításán munkálkodott, legázolva minden akadályt és embert, aki elébe került. Aztán egy éjszaka álmában szólt hozzá egy hang, mely közölte vele, hogy egy fillért sem vihet át a túlvilágra az összeharácsolt vagyonából. Teljesen lebénult az intés hatására. Rádöbbsent, hogy egész élete zsákutca, hisz a felhalmozott pénzen nem tudja megvenni az egészségét, az elrontott életét, már enni is aludni is képtelen a sok idegességtől, fáradtságtól, helytelen életmódtól.

És ekkor megtörtént a csoda. Másnap reggel számot vetett életével, vagyonával és kinyitotta szívét a környezete felé, minden tétével javítani akart elrontott hibás lépésein. Alapítványokat tett és gyógyszerkutatásokra milliárdokat adott. A penicillin létrejöttét is neki köszönheti a világ, mert minden költséget állt a kísérletezések érdekében. Ez az ember ettől kezdve látványosan új erőre kapott, visszatért étvágya, terveket szőtt az emberiség érdekében és nagyszerű új életformájában 98 éves koráig élt, most már szétosztva magát és vagyonát a másokért való munkálkodásban.

A kisembernek is lehet ilyen életcél kitűznie sorsa alakulása érdekében. Együtt érző, szeretetteljes viselkedéssel, nagyon sok embertársunkat segíthetjük, vigasztalhatjuk. Értékesé tehetjük napjainkat az együttérzés gondolatával, tetteivel. Ha mások segítségére vagyunk, szinte elfeledkezünk saját bajainkról, fájdalmainkról, s egy idő után. látni fogjuk, hogy már nem is fáj, elmúltak gondjaink, mert a szeretettel szétosztott életünk folytán mi is meggazdagodtunk. Lelkünk, szívünk békességre jutott annak tudatában, hogy nem éltünk hiába. Eredményes, sikeres lett életünk, mert égi segítőink minden lépésünkre áldásukat adták, így felszabadultan, jókedvűen, nyílt tekintettel élhetjük egyszerű, de igen hasznos életünket.

Vegyük számba eddigi életünket, és ne féljünk változtatni rajta a fenti gondolatok nyomán, mert csak ekkor élhetünk valóban Istenünk kedvére, így biztosíthatjuk egészséges életünket itt a földön és az örökéletünket halálunk után.

Van-e életünk a halálunk előtt?

Úgy gondolom, hogy minden ember képességeinek, lehetőségeinek megélésében jóval alul marad a számára elérhető mércén.

Sokszor az életünk taposómalmában nem is törekszünk magasabb színvonalú teljesítményre, egy középsterű életben elkényelmesedünk, s lassan belenyugszunk, hogy ifjúkori

álmainkat, vágyainkat csak részben vagy egyáltalán nem sikerült megvalósítanunk.

Ha nyitott szemmel tekintünk a körülöttünk élő természetre, minden évben tapasztalhatjuk, hogy valami fantasztikus életerővel sarjad a növényvilág, színorgiával takarja el az elszürkült téli elmúlást. A gyümölcsöző, virágzó fák bokrok ráébredhetnek, hogy nekünk is ugyan így kellene újra és újra lendületbe hozni ellaposodott életünket. Nem vegetálni, élnünk kellene! Szellemünkkel el kellene érnünk képességeink felső határát. Erre teremtett bennünket Istenünk, meghódítani a körülöttünk lévő világot és jó szándékkal élve minden ember felé elősegíteni az élet meggazdagodását.

Elmeorvosok, kutatók szerint a tudós ember is szellemi képességének mindössze 8-10 százalékát használja. Micsoda felelőtlenség az ilyen csökkentett életvitel. Istentől kapott tehetségeinknek legfeljebb csak egy tizedét használjuk fel! És a többivel mi lesz? Ki a felelős azért, hogy elkorcsosodott, alultervezett színtelen, élettelen ázálék-életet élünk. Hiszen csak meríteni kellene a számunkra legmegfelelőbb kincsekből. Határtalan a muzsika, a költészet, a festészet, a tudomány, a játékoskodás, a szépre, jóra nevelés területe. Miért hagyjuk elkallódni tehetségeinket, mikor sokkal többre lennénk hivatva? Aki nem él az Isten adta tehetséggel, lehetőségével, az haldokló életet él, az már a fizikai halála előtt élettelenül válik. Így önmagunk által megnyomorított életünk torzszülötté korcsosodik. Ilyen életekre mondhatjuk nyugodtan, még ha 100 évig tart is, hogy mi értelme volt?

Ajánlom, hogy szedjük össze minden erőnket és harcoljunk meg előbbre jutásunkat a bennünk állandóan működő lehúzó erővel szemben. Isten áldása lesz rajtunk és kivirágzik a csodálatos természet mintájára életünk. Megtaláljuk önmagunk hivatását és akkor hasznos és tartalmas lesz az életünk már a fizikai halálunk előtt is.

Élet-többlet

Ha meg kell határoznunk, hogy pontosan mit jelent a kereszténység, e két rövid szóval tökéletesen kifejeztük: Élet-többlet!

A hitben élő keresztény ember is általában éli az átlagos emberi életét, azonban ha kilátástalan, vagy szorult helyzetbe kerül, biztos segítséget remélhet Krisztustól, a Benne feltétlenül bízó hitével. Nem babonás, gyenge hittel kell Hozzá fordulunk, hanem bátor, minden kétséget kizáró hittel, mellyel hegyeket lehet elmozdítani az Írás szerint. Erre kér bennünket a bibliában az Úr Jézus, ha kérünk valamit, higgyük, hogy meg is kapjuk. Ez a rendíthetetlen hit minden helyzetbe erőforrásunk lesz.

Ha bánatunkkal, problémánkkal Hozzá fordulunk, az nem azt jelenti, hogy nekünk nem kell semmit tennünk a megoldásért. Nem ülhetünk ölbe tett kezekkel várva az égi mentőövet. Amit helyzetünkben emberileg meg lehet tenni, azt kötelességünk megtenni. Csak ne aggodalmaskodva, idegesen, talán még önző motívumokkal is munkálkodva. Ne félelemmel, ne fél hittel keressük a megoldást. Ha nagy a mozgásvihar bennünk és körülöttünk, akkor nem jut szóhoz a Szentlélek által nyújtandó erő, bölcsesség. Csendet kell teremtenünk önmagunkban, hogy képesek legyünk átvenni az üzenetet, az erő-többletet, melyet Istenünk nyújtani akar.

A hitben járó embernek kitaposott útja van a becsületes, jó szándékú szorgalmas emberi élethez. Nem linkeskedhet, nem gonoszkodhat, tetteivel nem hozhat szégyent keresztényi mivoltára. Nem húzhatja ki magát a rá osztott feladatok alól. Nem árthat embertársának, nem csaphatja be embertársát, mert akkor Isten előtt nem lesz kedves az imája, kérése. Meg kell teremtenie önmagában a szeretet diktálta életformát. Tudnia kell Isten gyermekének, hogy a feladatainkat önmagunknak kell elvégezni, de az Ő áldásával, vezetésével, erejével. Ha egész életünket rátettük a krisztusi életformára, szinte naponta megérezhetjük azt az élettöbbletet, melyet a ráhagyatkozás

folytán nyújt nekünk. Minden elvégzett munkánkban érezni fogjuk, hogy nem vagyunk magunkra hagyva, hogy jó szándékunkat, hasznos munkálkodásunkat áldás kíséri. Ha mindent a legjobb tudásunk és szándékunk szerint végzünk, meg fogjuk tapasztalni a ránk áradó erőttöbbletet.

Cromwell Olivér, angol hadvezér jelszava ez volt a csatába indulás előtt: „Bizzunk Istenben, és a lőport tartsuk szárazon!” Mert elázott lőporral, gyenge, erőtlen hittel nem lehet csatát nyerni.

Lelombozódás

Az őszi lombhullás minden emberben egy kicsit az elmúlást, a tél közeledtét, a sivárságot idézi fel. Ez egy természetes folyamat, megszoktuk, de a mi országunkban az évszakováltások nyomán mindég megcsillan bennünk a remény is, hogy lesz újra kikelet is. Sokkal elkésőbb a lombtalan fák látványa, ha például sáskajárás után, vagy jégverés következtében válnak kopasszá, letarolttá. Az ilyen esetek szívszorító fájdalmas események, ezek tönkre tehetik reményeinket, termésünket, jövőnket.

Fiataljaink meghonosították saját lelkiállapotukra szimbolizálva a „lelombozódtam” kifejezést. Ha fájdalom, sikertelenség rohanja meg az életüket, könnyen belekeserednek, reményüket vesztik. Találón használják ezt a meghatározást. Bizony életünk folyamán nagyon sok testünket, lelkünket megtépázó vihart, betegséget kell kiállnunk, sokszor teljesen padlóra fektet bennünket a sorsunk. Ki nem élte még át, hogy szép terveit megrágták a szegénység hernyói, s ha újra nekilendültünk, jöttek a rosszindulatú cserebogarak, a gáncsoskodó sáskák és nem jutottunk előbbre, mert a sok lebénító akadály teljesen elvette kedvünket az újabb tervektől.

Az ilyen lelombozódott lelki állapotban hajlamosak vagyunk mindent feladni, visszahúzódnunk és sebeinket nyalogatva teljes

apátiába roskadni. Elmegy az élettől is a kedvünk, s könnyen betegség támadhatja meg testünket. Ha nincs bennünk életerő, könnyen a lehúzó erők martalékává válhatunk.

Mivel az ember igen esendő, és valóban sok függ a körülötte zajló eseményektől is, nagyon fel kell készülnünk jól megfontolt módszerekkel, erőgyűjtéssel minden eshetőségre. Emberileg mindent meg kell tennünk, hogy ne váratlan és elkerülhető fájdalmas helyzeteket kelljen rendre elviselnünk. Otthonosan kell eligazodunk sorsunk minden útvesztőjében.

Azonban aki már többször került rázós helyzetekbe, megtapasztalhatta, hogy égi segítség nélkül nem tud erőre kapni, nem tud úrrá lenni lelombozódott lelkén. Ilyenkor kell a belső kapcsolat védőszentjeinkkel, Istenünkkel. Nélkülük képtelenek lennénk újrakezdésre, reménységre. Bennük bízva, az Ő segítségükkel szinte fogyatkozás nélkül fogunk új erőre kapni, életkedvet nyerni és újra terveket szöhetünk, újra reményteljes, napsugaras lesz életünk. Legyünk jó barátai égi segítőinknek, hogy életünk fája elkerülje a lelombozódást.

Szabadulás a gonosztól

Megtérésem első idejében úgy értettem a Miatyánk azon sorát, hogy "szabadíts meg a gonosztól...", hogy a körülöttem lévő gonosz erőktől, személyektől szabadítson meg az Úr. Hosszú időnek kellett eltelnie, amíg rájöttem, hogy elsősorban a bennem lévő gonosz erőktől kell megszabadítani életemet, és ez csak Isten segítségével érhető el. Bizony sokszor keseregtem önmagam fogyatékoságain, amikor indulatok, gonosz erők intézkedtek bennem, meggyőződésem ellenében.

Pál apostol kínjait életem át nem egyszer, amikor így imádkozik: "Nem akarom, és mégis teszem a rosszat. Ki szabadít meg a testnek börtönéből?!"

Bizony, börtöne a lelkünknek a testünk, mert érez, fáj, a gyermekkor, a fiatalság, majd az öregedés viszontagságaival kell megküzdenie. Mégis ebből a börtönből kell majd lelkünknek eljutnia abba az Örökkévalóságba, amely olyan szép és csodálatos lesz, amint most fel sem tudunk fogni, csak elképzelni tudjuk az isteni kinyilatkoztatások nyomán.

De ahhoz, hogy ezt elérjük, nagyon oda kell figyelnünk az Isten szavára. Nem könnyű kibontani a sok impulzusból, amely lelkünkre és érzelmünkre hat, hogy melyik az Isten hangja és melyik a Sátán hangja. Ez a leglényegesebb életünk folyamán, hogy megtudjuk különböztetni a sugallatokat. Ebben az az Ige igazít el bennünket, melyben Jézust Mózes és Illés társaságában látják az apostolok. Aztán eltűnik mellőle mindkettő és Jézus maga marad. Ekkor szózat hallatszik az égből: "Ez az én szerelmes fiam, őt hallgassátok!" Vagyis Mózes és Illés az Ószövetség, a törvény jelképe, Jézus pedig az Újszövetség, a Szeretet megtestesítője. Tehát, ha Őt kell hallgatnunk, akkor az Ő tanítását kell elfogadnunk.

A szeretet lelkületéből fakadjon minden cselekvésünk. Jézus számtalanszor felhívta rá az apostolok figyelmét. Egyetlen utat kell járnunk Jézus Krisztus óta, a Szeretet útját. Vagyis a sugallatoknál meg kell szűnniük a saját véleményünknek, akaratunknak és csakis a jézusi lelkület kaphat szót tetteinkben. Ez az agapeo.

Mert a szeretet is kétféle lehet.

A fileo, amely Szent Ágoston szerint az Isten megvetéséig fajult önszeretetet, az agapeo pedig az önmagunk megvetéséig emelkedett istenszeretetet. És ezt egy életen keresztül lehet, és kell gyakorolni

Fáradhatatlannak kell lennünk a másokért való munkálkodásban. Így válhat természetünk a szeretet önzetlen gyakorlása. Így kaphatjuk meg már itt a földön a belépőjegyet az Örökkévalóságba.

Állhatatosság

Az emberi tulajdonságok között talán ez vállalható a legnehezebben. Hosszú, kitaposott életútra van szükségünk ahhoz, hogy természetünkkel váljunk. Sok nehéz próbatételen kell átesnünk, amíg kikristályosodik bennünk a hovatartozás elkötelezettsége. Embert próbáló, hatalmas követelménnyel járó tulajdonság ez, de aki mindvégig kitart jó ügyet szolgáló állhatatosságában, az elnyeri az Élet Koronáját.

Világjáró emberek írnak arról, hogy Afrikában vannak olyan gyorsodrású patakok, amelyeken csak úgy lehet átkelni, ha a parton egy hatalmas szikladarabot vesznek a vállukra a bennszülöttek és azzal jutnak át a túlsó partra. Ha nem lenne a nehezék rajtuk, bizony elsodorná őket a lezúduló víz ereje.

Sorsunk ilyen nehezékeket, terheket rak ránk nem egyszer. Szinte folyamatosan kell kisebb-nagyobb terhekkal megrakva vinni életünket. Van erre egy görög kifejezés, amely akár életprogram is lehet minden ember számára.

Hüpo moné = alatta maradni. Terheink alatt megélni, formálni jellemünket, természetünket. A teher nincs hozzánk növe, a terhet lehet letenni, vagy önként vállalni. Nagy szellemek nem egyszer mártírhálálig voltak hűek kialakult meggyőződésükhöz. De saját életünk is nem egyszer hátrányba kerülhet – az úgynevezett emberi boldogulás útján –, mert nem csalunk, nem lopunk, nem rágalmazunk, a környezetünkben már gyakorlattá vált szokás ellenére. Bizony előfordulhat, hogy kinéznek soraikból, számukra élő felkiáltójelekké válunk, mert jelenlétünkben nem bűnözhetnek szabadon, szemérmetlenül mások rovására.

Ezekben a közösségekben nagy terhet jelent számunkra az igaz úton való járás. Állhatatosan kitartani a helyes úton a bűnáradat között, ez bizony emberfeletti erőt kíván. Ám akinek az ebül szerzett vagyon nem csábító, aki megelégszik két kezével és értelmével megszerzett javakkal, annak

összehasonlíthatatlanul nyugodtabb lesz a mindennapja, reggelenként belenézhet a tükörbe. És ez a lelki békesség mindennél többet ér, olyan életformát nyújt, a melyben Isten áldása kíséri minden lépésében.

Az állhatatosság az egyik legszebb emberi jellem, csak arra kell ügyelnünk, hogy mindig a jó ügy mellett kötelezzük el magunkat. Jó ügyet szolgáljunk. Mindezekért a terheket viselni, az üdvösséget jelenti, míg ledobni azokat magunkról az élet elvesztését eredményezi.

Istenélmény

Az Istennel való találkozásnak nagyon széles skálája fordulhat elő életünkben. Hajlamos az ember ezekről nem venni tudomást, kimagyarázni, hogy szerencsém volt, hogy a véletlen így hozta, stb. Szinte minden embertől hallottunk már ilyen szólásokat. De talán még mi hívő emberek is elbagatellizáljuk sok esetben a körülöttünk váratlanul elrendeződő dolgainkat.

Aki már egy kicsit beljebb került a hit világában, pontosan meg tudja különböztetni azokat a hatásokat, melyek meg nem érdemelt módon, váratlan forrásból reánk sugároznak. Csak figyelni kell önmagunkat, a körülöttünk zajló eseményeket, biztosan rádöbbenünk arra, hogy sorsunkban külső erők intézkedtek helyettünk. Nagy istenélmény a beteg embernek, ha akár gyógyszeresen, de sokszor még anélkül is egy egészséges folyamat lepi meg, meggyógyul, és újra életvidám lesz. Átélt egy olyan plusz erőt, amely helyreállította a harmóniát lelkében, testében. De lehet apró kis esemény az életünkben, amikor régen keresett dolgainkat egyszerre csak előtaláljuk, éppen akkor, amikor a legnagyobb szükségünk van rá. De átélhetünk olyan találkozásokat, melyek nyomán egész életünk kifordul az ellaposodott formájából és szárnyaira vesz a megnyílt lehetőségek csodája.

Egyik barátunk Sándor, például egy alkalommal lakáskérelmével – melyet már éveken át visszautasítottak – pont akkor érkezett a lakáshivatalba, amikor az ügyintéző elhatározta, hogy a valaki által visszautasított lakásbérletet annak adja, aki elsőnek lép a hivatalba. S ez a valaki a barátunk volt. Megkapta, beköltözött és azóta is naponta köszöni Istennek, hogy csodát művelt életében. És sok-sok hasonló esetet sorolhatnánk saját és mások életéből. De vajon odafigyelünk-e minden esetben ezekre a túlnanról jött ajándékokra? Meg tudjuk-e köszönni minden esetben, hogy ránk ragyogott Istenünk szeretete? Bizony sokszor csak utólag értjük meg a történeteket, de legalább utólag mérjük fel, hogy itt és most csoda történt, az Isten Országá látogatott el hozzánk. Mert naponta imádkozzuk ugyan a Miatyánkban, hogy „jöjjön el a Te országod”, de ha eljön, magunk lepődünk meg a legjobban, úgy hogy még megköszönni is elfelejtjük.

Arra intek minden embertársamat, hogy ne legyünk hálátlanok a minket ért istenélmények nyomán, mert bár Istenünk két kézzel szórja ajándékait érdemtelen életünkre, mégis szeretettel fogadja tőlünk a hálaunkat, köszönetünket és elvárja, hogy áldása nyomán mi is áldássá legyünk környezetünkre.

Fényérzékenység

Kezdetben az életünk egy üres edény, amely feltöltésre vár. Sok lehetőség áll az ember előtt, amivel kibélelheti, gazdagíthatja életét. Van egy nagyon tanulságos keleti mese, mely rávilágít, választékot kínál létünk kiteljesedéséhez.

Egy király halála előtt két fia között nem tud választani, melyikre hagyja az országát, ezért próba elé állítja őket. Van két – szinte egyforma – barlang a közeli hegy oldalában. Ad mindkét fiának egyforma pénzösszeget, és utasítja őket, töltsék meg a barlangokat szinültig valamivel.

Az egyik fiú rengeteg szalmát vásárol, és azzal próbálja elvégezni a feladatot, azonban a kapott pénz elfogy és a barlang még nagy részben üresen tátong. Nem tudja teljesíteni apja kérését.

A másik fiú sok tanakodás után eldönti lépését. Vesz egy jókora fáklyát, azt meggyújtja és elhelyezi a barlang közepén. És a fény teljesen betölti a barlangot világossággal. Jól választott, teljesítette apja utasítását.

A tanulság nagyon egyszerű. Életünk folyamán rengeteg kínálatból gyarapíthatjuk képességeinket. A művészet, a tudomány, a politika, sokféle tudományos kutatás, mind-mind csak üres szalma lehet, ha nem hatja át az isteni lét fényessége, melyet ajándékba kaphatunk képességeink fejlesztése mellé. Azonban ez az ajándék csak akkor lehet a miénk, ha kifejlesztjük magunkban a fényérzékenységet.

Míg a növényvilágban, pl. a napraforgó a természete folytán fordul az éltető napfény felé, addig az embernek tudatosan kell törekednie a fény átvételére. Mint fáklyának kell világítania fénnel töltött lelkével az emberiség felé, hogy javát szolgálja, előbbre vigye a világ kerekét. Ha szívünkkel át tudjuk venni Istenünktől az éltető fénysugarakat, akkor ez olyan erővel tud felruházni, hogy semmiféle akadály nem állhatja útját életünk – Isten akarata szerinti – kiteljesedésének.

S hogy mi ez az isteni fény az ember szívében? A kapcsolatot jelenti lelkem és egy magasabb, létező dimenzió között, melyből erőttöbbletet kaphatok minden dolgom végzéséhez. A káros dolgok felismerését és elkerülését jelenti a lehúzó erőkben. Korlátozott lehetőségeim ellenében ember feletti teljesítményekre leszek képes. Sugárzó emberré leszek, így másokat is a fény fel tudok irányítani. Ennyi az egész, és ez nem kevés!

Az adófizetésről

Amikor a farizeusok Jézust próbára tették, hogy szabad-e a császárnak adót fizetni, azt remélték, hogy bármit is felel, mindenképpen törbe tudják csalni. Ha igent mond, a saját népe ellenségének kiáltják ki, ha nemet, akkor hazaárulónak minősítik, aki a fennálló rendszer ellensége. Azonban a nagyon alattomos kérdésre Jézus nagyon bölcs, és jó választ adott. Így szólt: „Mutassatok nekem egy dénárt. Azok elébe tették. Jézus kérdezé: kinek a képe van az adópénzen? Ők így feleltek: A császáré. Tehát, adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené.” (Márk 12:15,16.)

Hát erre nem számítottak. Kérdéseikben szó sem volt az Istenről, azonban Jézus belelátva a szívük aljasságába, azonnal rámutatott, hogy itt van az ő gondjuk. Képmutató vallásosságukkal, önmagukat és Istent is becsapni akaró életükkel a nagyon utált császártól adómegtagadással a nagyon szeretett pénzüket szerették volna visszatartani. Erre akartak biztosítékot kapni Jézustól, ez alól akartak kibújni.

Ne gondoljuk, hogy ez az ókori probléma ma nem érvényes. Ma ugyanúgy ki akar bújni az adófizetés alól nemcsak a pogány, de még az úgynevezett keresztény ember is. Ki akarja ügyeskedni a hatalomnak járó kötelezettségét, ugyan akkor az életszínvonal emelkedését a hatalomtól várja el. S ha nem úgy emelkedik az, amint szeretné, akkor a kormányt, az állam vezetőit ócsárolja, kritizálja. Pedig az ő adófillérjei is nagyon hiányoznak abból a közös kalapból, melyből a haza, a nemzet felvirágzását kell fedezni. Lehet, hogy csalásával építgeti saját vagyontkáját, azonban valahol rá fog fizetni az ilyen ember sokszorosan, mert nem szabályosan gazdálkodik jövedelmével. Akinek nincs rendben a szénája Istene felé, azon teljesen eluralkodik a tárgyak megszerzése, a pénz szerelme, a vagyon birtoklása.

Az értékek sorrendje teljesen összezavarodik lelkükben, elvesznek a használati tárgyak dzsungelében. Lassan nem ők uralják a javakat, hanem azok teszik rabszolgává magát az embert. Megfordul a világrend értelmükben, lelkükben, s eltévesztik azt a célt, melyre Isten szerint rendeltettek.

S hogy mit kell Istennek megadni? Nagyon egyszerű, de annál jelentősebb az igénye. Gondjainkat, betegségeinket, bűneinket megbánó életünket kéri, hogy bizalommal és hittel tegyük kezébe. Ha sikereket érünk el, rendeződik földi boldogulásunk, tudjunk dicsőséget adni Urunknak, aki mindezt megadta nekünk, mert tudja, hogy mire van szükségünk.

Ezek nyomán olyan békesség tölti el szívünket, melyet egy földi hatalom sem tud megadni nekünk, de elvenni sem tudja tőlünk.

Hetven éves lettem

Szerettem volna nagyon emlékezetessé tenni a 70. születésnapomat, ha már Isten kegyelméből megérhettem. Minden gyermekemet, unokámat, dédunokámat, barátaimat magam köré akartam gyűjteni, hogy együtt köszönjük meg ezt a nagyon sokadik évfordulót. Mondhatom, hogy elképzelésem felül csodálatosan sikerült. Szinte felfogni is alig tudtam azt a sok szeretetet, figyelmességet, melyben részem lett. Mindegyik családtagom, barátom, őszinte szeretettel és meglepetésekkel halmozott el. Tudtam, hogy szeretnek, hisz erre neveltem őket, de amit kaptam tőlük ezen a szép napon, az minden fantáziámat felülmúlta. Csak hálát és köszönetet tudok mondani mindegyiknek, s külön köszönöm Istenemnek, hogy ilyen jó gyermekekkel, unokákkal, barátokkal áldott meg. Ezért érdemes volt 70 évet élni!

Késői írói kivirágzásomat, kinyomtatott könyvvvel tette Mónikám maradandóvá. Mártikám, Dittám a vendéglői vacsora

fedezésével lepett meg. Andikám hatalmas ajándékkosarat hozott, Tomikám a fényképezésben ügyeskedett, Andreám – aki második férjem „hozománya” a házasságunkba – egy olyan szívhez szóló verset írt, melyet minden elolvasásakor megkönnyezek. Barátaim részéről is ajándékok halmazát kaptam, meg nem érdemelt módon. Férjem, Kálmán meleg szavakat mondott pohárköszöntőjében. Egyszóval határtalanul boldog voltam, és azóta is szívem szárnyal az emlékezés nyomán.

Ide írom a verset, melyet Baranyi Laci, színész barátom olvasott fel az ünneplő család előtt; melyben Andreám szívelelke benne muzsikál.

Édesanyámnak szeretettel

Drága Anyám! Amint látod:
Téged ünnepel családot.

Volt sok dolgos napod, heted
nem volt könnyű az életed.

Előfordult: alig ettél,
mégis otthont teremtetél.

Nem viseltél ékszereket,
felneveltél két gyermeket.

Egyszerűen csodát tettél,
Anyám helyett anyám lettél.

Amit nem is vártunk Tőled;
„híres író” lett belőled...

Magadnak semmit sem vettél,
mindenkin csak segítettél.

Tudjuk, mindent értünk teszel,
köszönjük, hogy vagy – és leszel!

Mind teljesül, amit remélsz,
egész biztos, száz évig élsz!

Elkísér majd szeretetünk,
tartson meg az Isten nekünk!

1999. november 29-én, Andrea

Képmutatás

Ha mindig másnak akarunk látszani, mint amilyenek valójában vagyunk, eljuthatunk arra a pontra, amikor már saját magunkkal sem leszünk tisztába. Minden ember megismételhetetlen egyéniség, és ezt vállalnunk kell, fejlesztenünk, csiszolni, művelni, tökéletesíteni kötelességünk, nem pedig leplezni, megtagadni. Aki másnak akar látszani, az nincs megelégedve önmagával, az ábrándképeket hajszol, képmutatással leplezi elégedetlenségét önmagával szemben.

Tudjuk, hogy minden ember pillanatnyi lelkiállapota nyilvánul meg szavaiban, tekintetében. Ha ingerült, akkor terhére van mindenki és ez kiül az arcára. Ha jó napja van, akkor nyájásabb, elnézőbb a másik iránt. Ezek is kép-mutatások, de ezek minden mesterkéeltségtől mentesek. Ez természetes dolog, ezt mindenki tudomásul veszi, elfogadja. Ezek hozzátartoznak emberi valóságunkhoz.

A helytelen képmutatás ott kezdődik, ha valaki érdekből, haszonlesésből jó szándékot mímél, s amint elfordul az illető, már szidja, otrombán leszólja, akár mások előtt is. Vagy ha felettesénél jobb pozíciót szeretne elérni, stréberkedik, könyököl mások rovására. Szorgalmas becsületes munkaerő képében mutatkozik, pedig önmaga is tudja, hogy megbízhatatlan,

felszínes ember, de a cél érdekében rövid időre rákényszeríti magát egy felvett kép mutatására. Vagy ha jótékonykodni kell egy közösségben, a képmutató ember mindenki szeme láttára adakozik, hogy elismerést nyerjen, pedig szíve szerint egy fillért sem adna. És még nagyon sok alkalom nyílik más színben tetszelegni életünk során. Aki gátlás nélkül, rendszeresen más képet ad önmagáról, mint amilyen valójában, hamar lelepleződik. Előbb csak megbotráncozást vált ki, később azonban nevetségessé válik és kirekesztődik a közösségből. A sokféle arc bizalmatlanságot, megvetést eredményez.

Ha becsülni akarjuk önmagunkat, és szeretnénk, ha mások is becsülnének, akkor ne álltassuk önmagunkat és másokat sem. Őszinte, valóságos képet adni önmagunkról a legkifizetődőbb jellemvonás. Ne csapjunk be másokat és magunk előtt is legyünk őszinték, egyenesek. Ebből a biztos pozícióból nem lehet kiesni. Az egyenes embert nem lehet rajtakapni hazugságon, képmutatáson. Az őszinteség jellemes embert mutat mindenki felé. Megbízható, rokonszenves példakép lehet mindenki előtt. Ilyen magatartással jól tölthetjük be Istentől kapott életünket, az Ő akarata szerint és az Ő dicsőségére.

A lelkiismeret

Ne gondolja senki, hogy a lelkiismeret csupán egy elvont fogalom. Nagyon is valóságos tényező életünkben, mely irányítja, formálja, megsebzí vagy helyrehozza a helyes kerékvágásból kibillenni készülő lelkünket. Ha jelentkezik bennünk a lelkiismeret szava, ne akarjuk lerázni magunkról. Jobban tesszük, ha hallgatunk rá, mert ha nem, napokig uralma alatt tartja gondolatainkat. Ebbe bele lehet betegedni, sőt az életünket is pusztulásba viheti.

Ha jó lelkiismerettel rendelkezünk, napsugaras, kiegyensúlyozott, békességes az életünk. Derültek a napjaink,

nyugalmasak az éjszakáink, egyszóval boldogok vagyunk. Ez egy jó állapot. Igazolva látjuk azt a tényt, hogy a belénk oltott igazságérzet nem csorbult lelkünkben.

Ha rossz a lelkiismeretünk, ez azt jelenti, hogy valami kemény dologba ütközött bennünk a cselekedetünk. Sebet csak ott lehet kapni, ahol van valami, ami sebet okozhat. És minden emberben nagyon is valóságosan létezik az igazságérzet, az emberi méltóság. Ha ezt megsértjük másban, önmagunk is sérülünk. Az Isten létezését bennünk ezen tulajdonságok igazolják legbiztosabban. Együtt élünk velük, és ha vétünk ellenük, azonnal jeleznek lelkünkben, hogy hibáztunk, helyre kell hozni azonnal. Nem szabad elhallgattatni, elfojtani. Üdvösségünk záloga a lelkiismeretünk szava! Minden teremtetett élőlény között, csak az embernek adatott ez a képesség. És ez minden élőlény fölé emeli. Rajtunk múlik, hogy igazságban és emberi méltósággal akarunk-e élni, vagy örök nyugtalanságban sebekkel elborítva a pusztulásba kényszerítjük életünket.

Jó lelkiismeretünk érdekében szándékosan ne ártsunk se másoknak, se önmagunknak. Azonban ha mégis előfordul, hogy meggondolatlanul sebet ejtettünk valakin, ne odázzuk el a bocsánatkérést, ne üljön meg lelkünkben a véték. Helyrehozhatatlanná válhat az elmulasztott jóvátétel. A kezelt és gyógyított sebek nem hagynak nyomot rajtunk, csak az elmérgesedett, elhanyagolt sérülések torzítják el külsőnket-belsőnket egyaránt.

Jól jegyezzük meg egész életünkre érvényesen, hogy mindaddig, amíg meg tud szólalni bennünk a lelkiismeretünk hangja és figyelünk is rá, addig nem követhetünk el végzetes hibát. Azonban ha sorozatosan figyelmen kívül hagyva, megvetjük a bennünk megszólaló isteni hangot, akkor menthetetlenül zuhanunk a saját magunk által választott pusztulásba.

Kapcsolat

Az emberi együttélés alapvető követelménye a jó kapcsolattartás. Vannak emberek, akiknél ez nagyon természetes módon, szinte magától értetődően jön létre. Nyitott szívű, barátságos lelkű a másikkal együtt érző személyeknél mi sem könnyebb, mint megtalálni a másik emberhez a megfelelő hangot, a jó kapcsolatot.

Van egy unokaöcsém, Béla, aki sokat utazik a nagyvilágban. Amikor felül egy repülőre vagy hajón, vonaton közlekedik, nem kell félóra sem, már talál magának egy magyart, vagy azonos érdeklődésű utast, akivel kellemesen eltársaloghat. Mindenki felé bizalommal, barátsággal közeledik és ezen keresztül az egész világon vannak barátai, szinte minden emberrel jó kapcsolatot tud létrehozni. Így nem egyszer a legelképzeltetlenebb helyzetekben is egymás segítségére tudnak lenni.

Másik fajtája az embereknek, olyan bezárt szívű, bizalmatlan, mindenkiben ellenséget látó lelkületű, aki képtelen feloldódni, szóba állni, kapcsolatot teremteni a másik emberrel. Ha mégis rákényszerül egy beszélgetésre, azt kizárólag érdekből, haszon reményében teszi. Az így gondolkozó ember mindaddig ápolja a kapcsolatot, amíg hasznot húz belőle, azonban ha viszonzni kellene a szívességet, azonnal lezárja azt.

Idős embereknel tapasztalhatjuk nagyon sokszor, hogy magukra maradván kínlódnak, szenvednek a magánytól, a kitaszítottságtól. Általában öregkorra érik be minden embernél az egész életvitelének gyümölcse. Aki úgy rendezte be sorsát, hogy mindig csak jól akart járni, csak saját magára gondolt, annak bizony évei sokasodtával szembe kell néznie azzal, hogy környezete magára hagyja. Ám nem egyszer látunk olyan mosolygós, mindenki által szeretett öregeket, akik összetartó erőt jelentenek családnak, szomszédoknak, megnyerő modorukkal szinte napsugarat varázsolnak környezetükbe.

Mindenkinek ajánlom, hogy még időben, fiatal korban kezdje kiépíteni jó kapcsolatait, nehogy megöregedvén senki se legyen, aki ajtót nyisson rá, aki megkérdezné, hogy nincs-e szüksége valamire. Minden szeretetből fakadó megnyilatkozás embertársaink felé komoly biztosítékot jelenthet majdani magunkra maradásunk ellen.

Soha ne állítsunk sorompót kapcsolataink elé, mely csak akkor van felhúzva, ha felénk árad a segítség, ha viszont nekünk kellene megmozdulni valaki iránt, akkor leengedjük azt. Az oda-vissza áramló egymás iránti segítőkészség, mely krisztusi szeretetből táplálkozik, csodálatosan kiteljesítheti életünk minden napját.

A gyávaság

A gyávaság – egyik értelmezés szerint – az elkövetett bűn kitudódásából fakadó félelem következménye. Aki bármilyen bűnt – kicsit vagy nagyot – képes elkövetni, az rendszerint nem vállalja érte a felelősséget. Amíg lehet tagadja, megpróbál kibújni, vagyis gyáván elfut a büntetés elől. És ne gondoljuk, hogy csak gyilkosságot, vagy rablást leleplező félelem teheti gyávává az embert. Már gyermekkorban láthatjuk, hogy kisebb hazudozással, rágalmazással előnyökhöz próbál jutni csemeténk, a büntetéstől való félelmében gyáván viselkedik. Mindez gyermekeinknél bocsánatos bűn lehet, azonban ha idejében nem leplezzük le előtte a hibákat, felnőve a legsúlyosabb gyarlóságig, a jellemtelenségig fajulhat.

Hogy a gyávaság ne alakuljon ki bennünk, legjobb, ha mindig és minden körülmények között az egyenes utat választjuk tetteinkbe, szavainkban. Ha hajlamosak vagyunk a linkeskedésre, szigorúan önvizsgálatot kell tartanunk, új életfelfogást kell magunkban kialakítanunk. Éreznünk kell, hogy félelemben nem lehet élni, ezért azok forrásától a leghatározottabban meg kell szabadulnunk. El kell köteleznünk magunkat a becsületes életvitel, jóra nevelő ideálok, kipróbált példás életet élő

személyek mellett. Csak akkor szabadulhatunk meg szorongásainktól, ha lelkes követői leszünk a nemes, szép eszméknek, életünket gazdagító tetteknek, feladatoknak. Legyünk igényesek munkánkban, társalgásunkban, tudásunk gyarapításában. Ezzel növelhetjük önbizalmunkat, megszűnnek gátlásaink és fontosnak érezhetjük magunkat minden területen.

Persze mindezek eléréséhez emberi akarásunk kevés. Ha nem tudunk erőt meríteni hitünkéből, környezetünkéből, családjunktól, akkor nem fog sikerülni jellemalakító próbálkozásunk. Akkor csak állandó békétlenkedés, zúgolódás forr bennünk. És éveink gyarapodásával jellemünk elkorcsosodik. Beszűkül, mindenre alkalmatlan emberekké válunk, akire sem a társadalom, sem a közvetlen környezete nem számíthat. Magyarul, az életünk leéléséhez is gyávák leszünk!

Ezt a jellembeli nyomorúságot megállítani soha nem késő! Amint észrevesszük magunkon, hogy rossz irányba megy életünk, azonnal vessünk gátat a folyamatnak, minden áron forduljunk vissza és kérjük Istentől a segítő kegyelmet, hogy megszabadulhassunk félelmeinktől és gyávaságunktól.

Beszorítottság

Az ember életében többször kerülhet olyan helyzetbe, amikor élettére beszűkül, megoldási lehetősége bezárul, nem talál kiutat bajából. Teljesen kiszolgáltatottnak érzi magát, a kétségbeesés hatalmasodik el lelkén, megfagy körülötte az élet. Ezekben a helyzetekben felszínen maradni ugyancsak embert próbáló feladat.

Ilyen állapotot teremthet egy hirtelen felmondás a munkahelyen, ha betegségünk visszafordíthatatlan, ha gyermekünkben csalódunk, ha házastársunk elhagy, ha baleset történik a családjában és vége egy pótolhatatlan személy életének.

Ezeket az eseményeket nagyon fekete tintával írja a sorsunk. És sajnos egyikünk sem mentes a hasonló tragédiáktól. A kérdés csak az, hogyan tudunk viszonyulni ezekhez a helyzetekhez. Nem dönt-e le végérvényesen lábunkról a kapott sebek fájdalma.

Minden ember másként reagál a megpróbáltatásokra. Van aki mozgásviharba kerül. Mint a mókus a kerékben csak esztelenül forog, pörög, tetteivel, gondolataival. Képtelenné lesz a külső vigasztaló szavak, jó szándékú segítség befogadására. Egyre rosszabb állapotba, teljes zavarodottságba kergeti önmagát viselkedésével.

A másik ember mindenkire dacos, gyűlölködő szavakat szór. Miért éppen én?! S választ nem kap, de nem is vár senkitől. Mindenkiben ellenséget lát, nagy fájdalomában mindenkit lerúg a kocsijáról. Olyan helyzetbe is kerül a megsebzett ember, hogy szélhámosok prédájává válik. Nem veszi észre, hogy a segítség máza alatt haszonlesők hálójába esik, melyből alig-alig van szabadulás.

Ebből az áldatlan állapotból, ebből a beszorítottságból egyetlen járható és gyógyító kiút lehetséges. Adjuk meg magunkat a pillanatnyi sorsunknak és nyissuk ki szívünk, értelmünk radarjait Isten felé. Ha valamikor, akkor az ilyen csapásokban tud megszólalni bennünk legjobban az Ő hangja. A lelkünket olyan mélyre szántotta a fájdalom, hogy a szerető Isten sugallatának magja azonnal megfoghat lelkünkben. Ha ezt felfogjuk, megtapasztaljuk, hogy bár semmi nem változott körülöttünk, mégis olyan erőttöbbletet kapunk, mely felvértez bennünket nyomorult állapotunk elviselésére, sőt helyzetünk is jóra fordulhat. A nagy szenvedés a legjobb alkalom arra, hogy újjászülessünk, hogy megértsük eddigi életünkben valami lezárult és kinyílhat egy olyan út, mely minden szempontból hasznosabb lehet további életünkre.

Átéltethetjük, hogy beszorítottságunk dermedtségéből Isten valóságos melengető kegyelmi erőterébe kerülünk. Nagy szenvedésünk alkalom lehet az örökkévalóság felismerésére és befogadására.

Féltékenység

Akit ez a „zöldszemű szörny” hatalmába kerít, arra örök szenvedés vár. Pedig tudnunk kell, hogy a féltékenységi házasságban sem old meg semmit, csupán a meglévő szeretetet és jó kapcsolatot teszi tönkre. Egyaránt rombolja lelkét annak is, aki féltékeny, és annak is, akire féltékenyek. Baráti kapcsolatok, házasságok, szülő-gyermek viszonyok válhatnak gyűlöletessé ennek következtében. Egyszerű lenne kimondani, hogy le kell szokni róla, azonban ez nem olyan egyszerű. A féltékenységi lelkülete olyan erősen uralja a szívet, hogy megszabadulni tőle szinte lehetetlen.

A féltékenység nem szeretetből fakad! A legrettenetesebb önzésből, a birtoklási vágyból születik meg a szívben. A féltékenységi házasságban még csak alap sem kell, hogy okkal gyanúsítsa a másikat. Akár okkal, akár ok nélkül féltékenykedik valakire az ilyen beteglelkű ember, egy cél lebeg előtte: tönkretenni a másikat, kiszolgáltatottá tenni, hogy teljesen uralkodhasson rajta. Az ilyen kapcsolat hamarosan válságba sodorja mind a két embert, ebbe csak belebetegedni lehet. Ha viszont okkal féltékenyek ránk, akkor mérjük fel, hogy érdemes-e hűtlenkedni. Tisztázzuk önmagunkban – de jobb, ha a partnerrel is megbeszéljük – van-e még remény arra, hogy helyrehozzuk hibánkat, és egymás iránti hűséges szeretetben folytassuk életünket. Ha erre nincs remény, végleg meg kell szabadulni egymástól, érzelmileg és fizikailag is. Szánakozásból ne alacsonyítsuk le kapcsolatainkat, mert ennél megalázóbb nincs. Ez méltatlan minden emberhez.

Van azonban két nagyon jó ellenszere a féltékenységi házasságnak. Az önzetlen szeretet és a végtelen türelem. Ha igazán szeretünk valakit, akkor tekintsünk úgy a féltékeny partnerre, mintha egy nagy betegségben szenvedőt kellene elviselnünk, sőt gyógyíttatnunk. Még csak gondolatban sem próbáljuk ki, hogy okot adjunk a gyanúsításra. Akkor már magunk is beteglelkűvé

válunk. A kiút csak egy lehet. Bizonyított hűségemmel kell kiböjtölni, hogy partnerem megszégyenüljön a rágalmaival. Hogy önmaga előtt is nevetségessé váljék. Ez biztosan jobb belátásra indítja. Nem minden féltékenység végződik tragédiával. Aki jobban szeret, az vállalja magára a terápiát. Sok hűséges szív diadalmaskodott már a szinte helyrehozhatatlannak tűnő féltékenykedésen.

Jó szándékunkhoz minden esetben kérjük az Úr Jézus egységesítő kegyelmét, ne önmagunkban küszködünk! Sokkal célravezetőbb, ha az ő áldásával harcolunk, úgy a siker sem marad el!

A boldogság útja

Először azt kell tisztáznunk magunkban, hogy mi jelenti számunkra a boldogságot. Ha előmenetelt érünk el munkánkban, anyagi gyarapodásban, családjunk növekedésében, minden bizonnal jó érzés kerít hatalmába. Sikeresnek érezzük magunkat. Emberi, földi boldogság mindez, de nagyon kell ahhoz, hogy kiegyensúlyozott legyen életünk. Ez is egyfajta boldogság. Ez külső hatásként ér bennünket, rendezetté teszi éltünket, a felszínen megelégedett ember benyomását keltjük.

Sok gazdag embert ismerek, jó állással, szép családdal, minden földi jóval ellátva, és nem egyszer üres tekintettel, nyugtalan rohanással csak vannak, de nem élnek! Árulkodik egész valójukról, hogy a külső bőség nem hozza meg lelkük részére a belső békességet, az igazi boldogságot. Életüknek csak az egyik felét gyarapították, a másik rész elsorvadóban van. A szív békéjét csak a szellem kielégítésén keresztül lehet megteremteni. Egyensúlyban kellene lennie a külső és belső gyarapodásnak. Kiteljesedett életet szellemi igény nélkül nem lehet élni! Az ember szellemből és fizikumból áll. Nem szabad elfeledkezni egyikről sem a másik rovására. Felborul a harmónia, vagy meg sem születik bennünk és félresikerült torzová válik egész lényünk.

Vegyük tudomásul, hogy nem magunktól vagyunk a világon. Isten teremtményei, feladattal, szellemi képességgel felruházott gyermekei vagyunk! Nem utasíthatjuk vissza lelkének reánk való kiáradását. Két kézzel osztja felénk éltető ajándékait, melyek elfogadásával teljes emberi életet élhetünk. Ha ezek nyomán felfogjuk szívünkkel a belső lelki boldogság valóságát, akkor már soha többé nem tudunk lemondani róla. Egyre többet akarunk belőle és egész életünkben fontos szerepet fog játszani a belülről kifelé áradó értékek jelentősége. Ha ezt meg tudjuk teremteni önmagunkban, ha elfogadjuk a legtisztább szeretetből fakadó boldogságot, akkor földi javaink forgatásában, velük való gazdálkodásban is rugalmasabbak leszünk és nem cél lesz életünkben a pénz és anyagiak megszerzése, hanem eszköz, igazi boldogságunk eléréséhez.

Ne nyugodjunk addig, míg ezt a jó külső-belső boldog állapotot el nem érjük, meg nem teremtyük magunkban. Rajtunk múlik, hogy részesei legyünk. Ha megtapasztaltuk, hogy mit jelent életünkben a szeretettel feltöltött belső békesség, akkor mondhatjuk el igazán, hogy boldog emberek vagyunk. És ez a boldogság soha nem szűnik meg, amíg magunk is részesei akarunk lenni. Ha minden nap kérjük Istenünktől a kegyelmet az ilyen élethez, meg is fogjuk kapni és boldogságunkból bőségesen jut környezetünknek is.

Üzenet

Üzenem mindazoknak, akik érdeklődő lélekkel végigolvasták novella gyűjteményemet, hogy bár egész életemben kerestem az örök Igazságot, annak csak igen kis hányadát sikerült birtokba vennem. Élettapasztalatom, tanulmányaim, bölcs tanítóim nyomán ennyire sikerült szert tennem és ezeket szerető szívvel osztottam meg olvasóimmal. Tudom, hogy mindegyik témában sokkal több és sokkal szélesebb ismeretekkel lehetne bölcsekedni, de én ennyit kaptam, ennyit tudtam tovább adni.

Üzenem mindazoknak, akik hasonló tapasztalatokat éltek már meg, továbbra is keressék Isten útjait, hittel forduljanak minden ügyes-bajos dolgaikban Hozzá, nem fognak csalatkozni.

Üzenem a kételkedőknek, hogy kétségeiket hangos szóval tárják Isten elé, kutassák, keressék az igazságot, ne legyenek megalkuvók, ne higgyenek feltétel nélkül el mindent. Joguk van nem hinni, joguk van kételkedni. De ha keresésük nyomán átélnek és megértenek olyan üzenetet az Isten Országából, mely sorsdöntő tettere készítet, akkor egy pillanatig se vonakodjanak elfogadni és átformálni egész életüket. Ha megérezték azt a szeretetet, mely minden értelmet meghalad, akkor már nem fognak kételkedni, akkor már betöltik rendeltetésüket a világban.

Üzenem azoknak, akik a nagy igazságból többet, vagy mást is megértettek, ne tartsák meg maguknak, adják hírül lépten-nyomon a megtapasztalt szeretetet, hogy erőt meríthessen belőle gondoljaival, kétségeivel küszködő embertársa. Azt az ígéretet kaptuk az Úr Jézustól, ha szorgalmasan munkálkodunk Országáért, velünk marad a világ végezetéig. Ne kockáztassuk hallgatásunkkal, vagy elhallgatásunkkal Isten jelenlétét a szívünkben. Ne múljon el nap felettünk, hogy nem vittük előre a legfontosabbat, az Élet dicséretét.

S hogy alkalmasak vagyunk-e milderre, ne meditáljunk felette. Isten mindenkit fel tud használni ügyének az emberiség megmentésének érdekében, csak legyünk nyitottak a belső indításokra.

Isten iránti hűséges szeretetem készítetett mindezek leírására és hittel mondhatom, hogy bár csak egy hang voltam az Isten kórusában, mégis kár lett volna nem elhangzanom.

TARTALOMJEGYZÉK

BEVEZETŐ Anna néni írásaihoz	3
AJÁNLÁS	5
ANNA NÉNI BEMUTATKOZÁSA – Névadás	6
Hétköznapi csodák	7
Margithíd felrobbantása	8
Lenni, de nem látszani	10
Csillagóra	10
Ditta gyógyulása	12
Csodás hazatérés	13
Mónika	15
Egy forró júliusi nap	16
Hitvalló utazás	17
A konflis	19
Utazás cigányokkal	20
Az első mosógép	22
Édesanyánk gyógyulása	23
Otthonunk megnyerése	24
Gyermeknevelési pofonok	25
A szeretet sugárzása	26
A dudor	26
A szeretetotthon	27
A cipőcske	28
Utolsó találkozás nővéremmel	29
Szűzanya	30
Szemölcsök	30
Az írógép	31
A kereszt	32
Újabb csoda cipőgondunk megoldásához	33
A mosógép	35
Isten markában	36
Találkozás Isten országával	37
Bölcs eligazítás az élethez	40
Litér 1955.	41

Legjobb nevelés a jó példa	42
A nincstelenség áldása	43
A Szentlélek lángja 1961. kora tavasz 27	43
3 szál gerbera	44
Üzenet az örökkévalóságból	45
Az élet könyve	45
Megvilágosodás	46
A "szak-angyal"	46
A „nemszeretem” üzenet elfogadása	48
Bevezető a Miatyánk elé	49
Elmélkedés a Miatyánkról	49
...aki a mennyekben vagy...	50
...szenteltessék meg a Te neved...	51
...jöjjön el a Te Országod...	52
...legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben,	53
...mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma...	55
....és bocsásd meg bűneinket, miképpen mi is ...	56
....és ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg ...	57
Érdemes önzetlenül jót tenni	59
A tárgyak jelentősége	62
Hogyan válhatunk sikeres emberekké?	63
Lábnymok	64
Hangvilla	65
A „volna” trónfosztása	67
Falfírka	68
Érintés	69
Közömbösség	71
Bemosakodás	72
Mankó	74
Sorstüzek	75
VAGYOK	76
A hazugságról	78
Elvtelenség	79
A csönd	81
Visszhang	82
Megszólítás	83
A szenvedés értelme	85
Kereszthordozás	86

Reménység	87
Póttvékenység	88
A megbocsátás	90
„Elrendetlenedés”	91
Tiszta forrásból	93
Az ember küldetése	95
Szállj le a keresztről!	97
Elkerülhető betegségek	98
Van-e életünk a halálunk előtt?	100
Élet-többlet	102
Lelombozódás	103
Szabadulás a gonosztól	104
Állhatatosság	106
Istenélmény	107
Fényérzékenység	108
Az adófizetésről	110
Hetven éves lettem	111
Képmutatás	113
A lelkiismeret	114
Kapcsolat	115
A gyávaság	117
Beszorítottság	118
Féltékenység	120
A boldogság útja	121
Üzenet	122

